Christ College '78

"Even in the most democratic bourgeois state the oppressed people encounter at every step the crying contradiction between the *formal* equality proclaimed by the 'democracy' of the capitalists and the thousands of *real* limitations and subterfuges which turn the proletarians into *wage-slaves*. It is precisely this contradiction that is opening the eyes of the people to the rottenness, mendacity and hypocrisy of capitalism. It is this contradiction that the agitators and propagandists of socialism are constantly exposing to the people, in order to prepare them for revolution."

CHRIST COLLEGE LIBRARY
AC. NO. 39556
CALL NO.
REF.

മാഗസിൻ കമ്മിററി

സി. രത്നമോഹൻ, പി. ആർ. പ്രദീപ്, എൻ. കെ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ, സുബ്രഹ്മണ്യദാസ്, സച്ചിദാനന്ദൻ, രഘുനാഥ്, ഇട്ടീര.

ഉപദേശക സമിതി

സി. പി. ഇളയത്ത്, സച്ചിദാനന്ദൻ കെ. കെ. ജെ. ജോസഫ്, മാമ്പുഴ കുമാരൻ.

ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് സ്റ്റുഡൻറ്സ് മാഗസിൻ 1977_78.

മുഖചിത്രം: അടിമ—പി. ഒ. ജയരാജൻ.

പിൻകവർ: പാരീസ് കമ്മ്യൂൺ, ഇൻറർനാഷണൽ.

രേഖാചിത്രങ്ങൾ, ശില്പങ്ങൾ: കെ. കെ. ഹെബ്ബാർ, ജാമിനിറോയ്, രാംകിങ്കർ, സംഘോചൗധുരി, ജയരാജൻ.

അച്ചടി: ബെസ്റ്റ് പ്രിൻേററഴ്സ്, എം. ജി റോഡ്, തൃശ്ശൂർ_4.

ഇത് മാറ്റത്തിന്റെ കാലമാണ്

പോയ വർഷങ്ങളിൽ, ഇന്നും, നാടുവാഴിത്തത്തിന്റെയും വിദേശസാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെയും നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ചൂഷണം വരുത്തിവെച്ച ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും കഷ്ടപ്പാടും നിലനിൽക്കുന്നു. സമ്പന്നരായ മേധാവിവർഗ്ഗത്തിൽ എല്ലാം കുന്നുകൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

തീപ്പൊരി കാത്തുകിടക്കുന്ന ഗന്ധകംപോലെയാണ് നമ്മുടെ നാട്. കൊടുങ്കാറ്റിനംശമുള്ള ഈ വരണ്ട നിശ്ശബ്ദത മറ്റൊരു കൊടുങ്കാറ്റിനെയും പേമാരിയെയും മൂകമായി ക്ഷണിക്കയാണ്. ഈ ഉഷ്ണഭൂവിൽ വിള്ളുകൾ വീർപ്പുമുട്ടിക്കിടക്കയാണ്. കാലങ്ങളായി നാം കാത്തിരിക്കുന്ന കൊടുംവർഷത്തിന്റെയും കാറ്റുകളുടെയും പരിസമാപ്തിയിൽ അഴുക്കുകൾ കഴുകിപ്പോകുമെന്നും പുതിയ നാമ്പുകൾ മുളയ്ക്കുമെന്നും നമുക്ക് വിശ്വാസമുണ്ട്. ഉത്തരപ്രദേശത്തിലെ കരിമ്പുവയലുകളിലും ബംഗാളിലെ ചണമില്ലുകളിലും ബോംബെയിലെ തുണിശാലകളിലും കേരളത്തിലെ പച്ചനെൽപ്പാടങ്ങളിലും ഇന്ത്യൻ ജനത അവകാശത്തോടെ വിയർപ്പൊഴുക്കുന്ന ഒരു പുലരി വന്നെത്താറായി. മഞ്ഞുരുകുന്ന മലകളുടെയും പാഞ്ഞൊഴുകുന്ന പുഴയുടെയും പൂക്കളുടെയും നക്ഷത്രങ്ങളുടെയും പാട്ട് നമുക്കറിയാം. 'നക്ഷത്രക്കൂട്ടത്തിൽ വാലിൽ പിടിക്കാനും ചീങ്കണ്ണിയെപ്പിടിച്ചാളാക്കി മാറ്റുവാനും സൂചിക്കുഴയിലൂടെ ആനയെക്കോർക്കാനും വയലുകളുഴാനും നാം പഠിച്ചു കഴിഞ്ഞു.'

എങ്കിലും ഉറക്കുപാട്ടും പ്രണയഗീതവും സ്തുതിഗീതവും നമുക്ക് അജ്ഞാതമല്ല. അവയിന്ന് പഴയ രാജസദസ്സുകളിലെയും അന്തഃപുരങ്ങളിലെയും, നമ്മെ നശിപ്പിച്ച ഓർമ്മകൾ മാത്രമായി അവശേഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇന്ന്

ഓടകളിലൂടെ അഴുകിയൊഴുകുന്ന ചാപിള്ളകളുടെ ദുഷിച്ച ഗന്ധവും എച്ചിൽത്തൊട്ടികളിലെ ശൂന്യതക്കെതിരെ മുഖം തിരിക്കുന്ന നഗ്നയായ പട്ടിയുടെ അവസാനത്തെ കരയും വെടിയുണ്ടകളുടെ അലർച്ചയും ചങ്ങലക്കണ്ണികളുടെ സംഗീതവും നമ്മെ അലസതയുടെ ചിതൽപ്പുറ്റിൽ നിന്നും തട്ടിയുണർത്തുന്നു. തടവറകളുടെ വിളികൾക്കൊപ്പം തകരുന്ന ഇന്ത്യാക്കാരന്റെ ശബ്ദവും നാം കേൾക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രക്തത്തിന്റെയും വിശപ്പിന്റെയും സാഹിത്യമാണ് നമുക്കിന്നാവശ്യം

രത്നമോഹൻ സി.
ചീഫ് സ്റ്റുഡന്റ് എഡിറ്റർ

''ഓരോ കാലഘട്ടങ്ങളിലെയും ഭരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ എന്നും ഭരണവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ആശയങ്ങളായിരുന്നു. സമൂഹത്തെ വിപ്ലവവൽക്കരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളെപ്പററി ജനങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ അവർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന സത്യം, പഴയ സമൂഹത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെ പുതിയ ഒന്നിന്റെ മൂലകങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും, പഴയ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളുടെ അഴുകലിനൊപ്പം പഴയ ആശയങ്ങളും അഴുകിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നുവെന്നുമാണ്.''

ചൂഷണത്തിലും അനീതിയിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഇന്ത്യൻസാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയെ മാററമില്ലാതെ നിലനിർത്താനും നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാനുമുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥവൃന്ദത്തെ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ഇന്നത്തെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ലക്ഷ്യം. ജനകോടികളെ നിരക്ഷരരാക്കിനിർത്തി, സമ്പന്നവർഗ്ഗത്തിലെ യുവാക്കൾക്കുമാത്രം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അവസരം നൽകുകവഴി, അധീശവർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വന്തം ആധിപത്യം സംരക്ഷിക്കുന്നു. സമ്പന്നൻെറ മാനസികസമീപനങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ അടിച്ചേല്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഉപരിവർഗ്ഗത്തിൻെറ സാഹിത്യവും ശാസ്ത്രവും സാമ്പത്തികവിജ്ഞാനവും 'ജനാധിപത്യമൂല്യ'ങ്ങളുടെ മറവിൽ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കുത്തിവെക്കപ്പെടുന്നു. നിലനിൽക്കുന്ന വർഗ്ഗാധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മാത്രമേ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെയും പാഠ്യപദ്ധതികളെയും വിലയിരുത്താൻ കഴിയൂ എന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. ഉപരിവർഗ്ഗപാരമ്പര്യത്തിൽതന്നെ പഠിച്ചുവളരുന്നതുകൊണ്ടാവാം, നമ്മുടെ 'വിദ്യാഭ്യാസപണ്ഡിതർ' വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലെ പ്രശ്നങ്ങളെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യത്തിൻെറ പ്രായോഗിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്നടർത്തി മാററുകയും, പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസരീതികളുടെ വിവേകശൂന്യമായ അനുകരണത്തിൻെറ രൂപത്തിൽ ലളിതമായ പരിഹാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിച്ച് സ്വയം തൃപ്തിയടയുകയുമാണ് പതിവ്. ഇത്തരം ഉപരിപ്ലവമായ പരിഷ്ക്കരണങ്ങൾകൊണ്ട് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം മാറുകയില്ലെന്നും, സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയുടെ സമൂലപരിവർത്തനത്തിലൂടെ ജനങ്ങൾ സ്വയം തിരിച്ചറിയുകയും സ്വന്തം സംസ്കാരം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾമാത്രമേ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രായോഗികജീവിതവും ജനകീയസംസ്കാരവും ഭാഷീയശൈലിയുമായി സചേതനബന്ധമുള്ള ഒരു സ്വാഭാവികപ്രക്രിയയായി മാറുകയുള്ളൂ എന്നും ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വീക്ഷണകോണിലുള്ള ചില അപഗ്രഥനങ്ങളാണ് ഈ ചർച്ചയിൽ ഞങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ കോളേജിലെ ഒരു സംഘം ലേഖകർക്ക് പുറമെ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട കുറച്ചു സുഹൃത്തുക്കളും ഈ ചർച്ചയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നുണ്ട്. ഈ കോളേജിലെ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥിയും കവിയും കഥാകൃത്തുമായ സി. ആർ. പരമേശ്വരൻ ഒരു കത്തിലൂടെയും യുവകഥാകൃത്തായ യു. പി. ജയരാജ് ഒരു ചെറുകഥയിലൂടെയും കവിയും പത്രാധിപരുമായ പി. ഉദയഭാനു ഒരു കവിതയിലൂടെയും തങ്ങളുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രസിദ്ധലാററിനമേരിക്കൻ ചിന്തകനായ പൗലോഫ്രെയറിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസ ചിന്തകളെപ്പററി സി. പവിത്രൻ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനവും സാഹിത്യത്തെപററി ആധുനിക ചൈനീസ്സാഹിത്യകാരനായ ലൂഷുൻ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗവും ഈ ചർച്ചയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ അപചയത്തെ അതിശക്തമായ ഒരു ബിംബത്തിലൂടെ സന്നിഹിതമാക്കുന്ന ആററൂർ രവിവർമ്മയുടെ 'ക്യാൻസർ' സമയാനുവാദത്തോടെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളായ ടി. പി. നാസർ (കോഴിക്കോട് മെഡി. കോളേജ്) പി. കെ. അനിൽ (ക്രൈസ്ററ് കോളേജ്) എന്നിവരും തങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസ മണ്ഡലങ്ങളെപ്പററിയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഈ ചർച്ചയിൽ സഹകരിച്ച എഴുത്തുകാർക്ക് പ്രത്യേകം കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസ ചർച്ച

വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ഗൂഢാലോചന — ഒരു സംഘം ലേഖകർ ● ക്യാൻസർ — ആററൂർ രവിവർമ്മ ● ചരിത്രം — പി. ഉദയഭാനു ● വിയർപ്പും സാഹിത്യവും — ലൂഷുൺ ● ബിന്ദും ചുമക്കുന്ന സാറന്മാർ — യു. പി. ജയരാജ് ● വൈദ്യവിദ്യാഭ്യാസം — ടി. പി. നാസർ ● സംഭാഷണശക്തി വീണ്ടെടുക്കാം — സി. ആർ. പരമേശ്വരൻ ● കലാലയ വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി — പി.കെ.അനിൽ ● ധൈഷണിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനൊരു മുഖവുര — സി. പവിത്രൻ ●

വിദ്യാഭ്യാസ ചർച്ച

വിദ്യ സ്വകാര്യമൂലധനമായി മാറുന്നു

ഫ്യൂഡൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ അപേക്ഷിച്ച് മുതലാളിത്തവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം കുറെക്കൂടി ജനകീയവും പുരോഗമനോന്മുഖവുമാണ്; ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതിയെക്കാൾ മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിൽ വിദ്യാസമ്പന്നരുടെ ശതമാനം കൂടുതലാണ്. എന്നാൽ മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥ വിദ്യയേയും സ്വകാര്യമൂലധനമായി മാററിയിരിക്കുന്നു. വിദ്യയുടെ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളിൽ— വസ്തുനിഷ്ഠ യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പഠനം ആത്മനിഷ്ഠജ്ഞാനമായിത്തീരുന്ന ആദ്യഘട്ടവും ആത്മനിഷ്ഠജ്ഞാനം വസ്തുനിഷ്ഠയാഥാർത്ഥ്യത്തെ മാററിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവർത്തനത്തെ സഹായിക്കുന്ന രണ്ടാംഘട്ടവും— ആദ്യഘട്ടം അതിനെ സ്വകാര്യമൂലധനമായി ശേഖരിക്കുന്നതിന് വ്യക്തിക്ക് അവസരം നൽകുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെതന്നെ ഉൽപ്പന്നവും പൊതുസ്വത്തുമായ ആശയങ്ങൾ (വിദ്യ), മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയുടെ തൊഴിൽ വിഭജനമനുസരിച്ച് ബൂർഷ്വാ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിലൂടെ ചില വ്യക്തികളുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തായിത്തീരുന്നതോടെ അത് സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് അന്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു. അതോടെ സമൂഹത്തിന്റെ പൊതു ഉൽപ്പന്നവും പൊതുസ്വത്തുമായിരുന്ന വിദ്യ ചില വ്യക്തികളുടെ സ്വകാര്യമൂലധനമായി മാറുന്നു. (ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് പണരൂപത്തിൽ മൂലധനമിറക്കാൻ കഴിവുള്ളവർക്കേ വിദ്യ ലഭിക്കൂ എന്ന വസ്തുത വിദ്യ സ്വകാര്യമൂലധനമായി മാറുന്നതിന്റെ സാമ്പത്തികവശത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു! അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ ഭൂരിപക്ഷവും നിരക്ഷരരായിരുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ മുഖ്യകാരണം ഇതാണ്.) ഇതോടെ വിദ്യാഭ്യാസം അതിന്റെ സാമൂഹികഭാവത്തിൽനിന്ന് പൂർണ്ണമായും അകററപ്പെടുകയും മുതലാളിത്തകച്ചവട സ്വഭാവം അതിനു കൈവരികയും ചെയ്യുന്നു. സമൂഹത്തിലെ പ്രായോഗിക പ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രീയപരിജ്ഞാനമാണെന്നതിനാൽ അതിന് വളരെയധികം സാമൂഹികപ്രാധാന്യമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിദ്യയെ സ്വകാര്യമൂലധനമാക്കി മാററിയ 'വിദ്യാസമ്പന്നൻ' അയാളുടെ വിദ്യയ്ക്കുവേണ്ട പ്രായോഗിക സാമ്പത്തിക പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയ കായികാദ്ധ്വാനിയെക്കാൾ കൂടുതൽ സാമൂഹ്യപദവിയും വേതനവും ലഭിക്കുന്നു. വിദ്യാസമ്പന്നൻ ബൂർഷ്വാവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു. അറിവ് (വിദ്യ) സ്വകാര്യമൂലധനമോ കച്ചവടച്ചരക്കോ അല്ലാതായിത്തീരുന്ന സോഷ്യലിസ്റ്റ്-കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യക്രമങ്ങളിൽ മാത്രമേ അതിന് സ്വന്തം സാമൂഹികസ്വഭാവം തിരിച്ചു കിട്ടുകയുള്ളൂ. അത്തരമൊരു സാമൂഹ്യക്രമത്തിൽ മാത്രമേ സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുഉല്പന്നമായ വിദ്യ സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുസ്വത്തായിത്തീരുകയുള്ളൂ. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ബൂർഷ്വായുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് ഏകപക്ഷീയവും ഹ്രസ്വദൃഷ്ടിയുള്ളതും ഇടുങ്ങിയതുമായി സ്പെഷ്യലൈസ് ചെയ്യപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസരീതി സമൂഹത്തിന്റെ ആകെയുള്ള പുരോഗതിക്ക് പ്രയോജനകരമാകും വിധത്തിൽ നവീകരിക്കപ്പെടുകയുള്ളൂ.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് സമഗ്രമായൊരു കാഴ്ചപ്പാടുംകൊള്ളുന്ന ഈ ലേഖനം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനായി വിദ്യാർത്ഥികളുമായി പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും ഉള്ള ചർച്ചകളിലേർപ്പെട്ടതും അതിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളും ലേഖനരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താനും ഈ സംരംഭത്തിൽ കാര്യമായ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ച രാമൻ, അശോക്കുമാർ, വെങ്കിടേശ്വരൻ, മുരളി, അശോകൻ തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ വിദ്യാർത്ഥിസുഹൃത്തുക്കളും മാസികാസമിതിയിലെ വിദ്യാർത്ഥി അംഗങ്ങളെ സഹായിക്കുകയുണ്ടായി. 'വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ഗൂഢാലോചന' ഈ കലാലയത്തിലെ ഭൂരിപക്ഷംവരുന്ന ഉദ്ബുദ്ധരായ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ ഒരു തുറന്ന ചർച്ചയ്ക്കായി ഞങ്ങൾ ഈ ലേഖനം സമർപ്പിക്കുന്നു

— ചീഫ് സ്റ്റുഡന്റ് എഡിറ്റർ

വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന ഗൂഢാലോചന

ഒരു സംഘം ലേഖകർ

ഇന്ത്യൻവിദ്യാഭ്യാസം, സാമാന്യജനതയ്ക്കെതിരായി അധീശവർഗങ്ങൾ നൂററാണ്ടുകളായി നടത്തിപ്പോരുന്ന ഒരു ഗൂഢാലോചനയുടെ ഭാഗമാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യാധിപതികളിൽനിന്ന് ഇന്ത്യൻ ഉപരിവർഗ്ഗം ഏററു വാങ്ങിയ ജനവിരുദ്ധ പാരമ്പര്യം ഇനിയും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതെ അധികകാലം തുടരുകയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് മൂർഛിച്ചുകഴിഞ്ഞ പ്രതിസന്ധി, ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ വംശനാശത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ സൂചനയാണ്. ചൈനയിലെ 'മസ്തിഷ്കപ്രക്ഷാളന'ത്തെയും ഇന്ത്യയിലെ 'ജനാധിപത്യവിദ്യാഭ്യാസ'ത്തെയും താരതമ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഇരുണ്ട പ്രഭാഷണങ്ങൾക്കും, പരീക്ഷാപരിഷ്കരണത്തെയും ഒബ്ജക്ററീവ് ടൈപ്പ് ചോദ്യങ്ങളെയും കേന്ദ്രീകൃത പേപ്പർ വാല്യുവേഷന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെയും, തൊഴിലധിഷ്ഠിതവിദ്യാഭ്യാസത്തെയും 'ടെൻ പ്ലസ് ടു പ്ളസ് ത്രീ'യെയും യു. ജി. സി. ശമ്പളനിരക്കുകളെയും കുറിച്ച് ഉറക്കെയുറക്കെ നടത്തുന്ന ചർച്ചകൾക്കും, സത്യം കണ്ടറിയുന്നതിൽനിന്ന് യുവാക്കളെ തടയാനാവില്ല. "സ്വാതന്ത്ര്യം" നേടി മൂന്നു ദശകം കഴിഞ്ഞിട്ടും ജനസംഖ്യയുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗത്തെയും ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്ന നിരക്ഷരതയുടെയും വർഷം തോറും വളർന്നു വരുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മയുടെയും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കിടയിൽ പടർന്നുപിടിക്കുന്ന കലാപമനോസ്ഥിതിയുടെയും ഉത്തരവാദിത്തം മുഴുവൻ "ജനസംഖ്യാ വർദ്ധന"യെന്ന ഒരൊററ രാത്രിഞ്ചരനിൽ ചാരിവെച്ച് അധികാരികൾക്ക് രക്ഷപ്പെടാനാവില്ല. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു നിലനിൽക്കുന്ന വർഗ്ഗവ്യവസ്ഥയുടെയും ചൂഷണാധിഷ്ഠിതമായ ഉൽപാദനസമ്പ്രദായത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്ന്, വിദ്യാഭ്യാസപ്രശ്നങ്ങളെ അടർത്തിമാററാനാവില്ല. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്ന് വേർപെടുത്തി വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകതന്നെ സാദ്ധ്യമല്ല. മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിലാകെത്തന്നെ രാഷ്ട്രീയ

സ്ഥാപനങ്ങളും വിദ്യാഭ്യാസവും അതുമേൽ ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. മതത്തിലൂടെയും സ്വകാര്യസ്വത്തിലൂടെയും സ്വന്തം വീക്ഷണങ്ങൾ ബഹുജനങ്ങളിൽ കുത്തിവെയ്ക്കുകയും ഒപ്പം തങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം 'അരാഷ്ട്രീയ'വും 'നിഷ്പക്ഷ'വും 'ജനാധിപത്യപര'വുമാണെന്ന് നടിക്കുകയുമാണ് ഉപരിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഗൂഢതന്ത്രം. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പ്രയോഗത്തിൽ നിന്ന് അടർത്തിമാറ്റുന്നതിലൂടെ യാഥാർത്ഥ്യം കാണുവാനുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കണ്ണ് പൊട്ടിച്ചുകളയുകയാണ് ബൂർഷ്വാവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നത്. കായികാദ്ധ്വാനത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറാനും ബഹുജനങ്ങളോട് പുച്ഛം വളർത്താനും അത് വിദ്യാർത്ഥിയെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ഉപരിവർഗ ജീവിതരീതികളുടെ അലസപ്രലോഭനങ്ങളിലൂടെ അത് യുവാവിനെ ജനങ്ങളിൽനിന്നകറ്റുന്നു, അവന്റെ നാവരിഞ്ഞുകളയുന്നു; സാമാന്യജനതയുമായി സംവദിക്കാനുള്ള ശേഷി നഷ്ടപ്പെട്ട യുവാക്കൾ ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഊമകളും ഷണ്ഡരുമായ ഭൃത്യന്മാരായി ആയുസ്സ് പോക്കുന്നു. ബൂർഷ്വാ അവന് കായികാദ്ധ്വാനത്തിൽനിന്ന് 'രക്ഷ' നൽകുന്നു, പകരമായി അവൻ താൻ ആജീവനാന്തം ബൂർഷ്വായുടെ അടിമയായിരുന്നുകൊള്ളാമെന്നും യജമാനന്മാരുടെ ഭരണകൂടത്തെയും ചൂഷണത്തെയും ഒരിക്കൽപോലും ചോദ്യംചെയ്യുകയില്ലെന്നും പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുന്നു—ഈ രഹസ്യക്കരാറിനെയാണ് നാം 'വിദ്യാഭ്യാസം' എന്ന പേരിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചുപോരുന്നത്.

ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെ—സാമൂഹ്യശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളായാലും പ്രകൃതിശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളായാലും—ശരിയായി പഠിക്കുന്നതിന് അവയുടെ ചരിത്രപരമായ സ്ഥാനം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. ചരിത്രവിജ്ഞാനം എന്നാൽ എന്താണ്? വസ്തുവിന്റെ കാലത്തിലുള്ള നിലനിൽപിനെ പഠിക്കുന്ന വിജ്ഞാനമാണ് ചരിത്രം.

അനന്തമായ വസ്തുസഞ്ചയത്തെയാണ് നാം പ്രപഞ്ചം എന്നു വിളിക്കുന്നത്. പ്രാപഞ്ചിക പദാർത്ഥം സാമാന്യമായെടുത്താൽ സാർവത്രികവും സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രവും അനാപേക്ഷികവുമാണ്. പ്രപഞ്ചം കാലത്തിലും സ്ഥലത്തിലും അനന്തമാണ്. പ്രാപഞ്ചികപദാർത്ഥത്തിന്റെ കാലത്തിലുള്ള നിലനിൽപ്പ് അനന്തമാണ്. അതുകൊണ്ട് അതിന്റെ ചരിത്രം അനന്തമാണ്. എന്നാൽ ഇത് സാമാന്യവസ്തുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമാണ്. മനുഷ്യൻ, കല്ല്, മണ്ണ്, ജന്തു, നക്ഷത്രം—ഇവയെല്ലാം അനന്തമായ വസ്തുസഞ്ചയത്തിലെ പ്രത്യേക രൂപങ്ങളാണ്. പ്രപഞ്ചമണ്ഡലങ്ങൾ പോലും സാമാന്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രത്യേക ഭാഗങ്ങളാണ്. ഈ സവിശേഷവസ്തുരൂപങ്ങൾ പരസ്പരാശ്രിതങ്ങളും ആദ്യന്തങ്ങളുള്ളവയുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ കാലത്തിലുള്ള നിലനിൽപ് പരിമിതമാണ്. അവയുടെ ചരിത്രവും ആദ്യന്തങ്ങളുള്ളതും മറ്റുള്ളവയുടേതുമായി ആപേക്ഷികമായതും ആണ്.

ചരിത്രപരമായി പറഞ്ഞാൽ ഒരു വസ്തു ആവിർഭവിക്കുന്നത് സാമാന്യപദാർത്ഥത്തിന്റെ അനന്തമായ ചരിത്രചലനങ്ങളിൽനിന്നാണ്. അത് സ്വന്തമായൊരു ചരിത്രത്തോടൊപ്പം സാമാന്യവസ്തുവിന്റെ അനന്തമായ തുടർച്ചയുടെ ചരിത്രത്തെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ആ സവിശേഷവസ്തു തിരോഭവിക്കുന്നതും സാമാന്യവസ്തുവിന്റെ അനന്തമായ തുടർച്ചയിലേയ്ക്കുതന്നെ. അങ്ങിനെ സാമാന്യവസ്തുവിന്റെ അനന്തത പ്രാവർത്തികമാകുന്നത് സവിശേഷവസ്തുക്കളുടെ ആദ്യന്തങ്ങളുള്ള അസ്തിത്വത്തിലൂടെയാണ്. അപ്പോൾ സാമാന്യവസ്തുവിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ അനന്തത, സാർവത്രികത, സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രത എന്നിവ നിലനിൽക്കുന്നത് വിശേഷവസ്തുവിന്റെ ചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യന്തസ്വഭാവം, സാപേക്ഷികത, പരസ്പരാശ്രയത്വം എന്നിവയിലൂടെയാണ്. 'ഒരു വസ്തു ഒന്നായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ മറ്റൊന്നു കൂടിയാണ്'' എന്ന് എംഗൽസ് പറയുന്നു.

നിലനിൽപുള്ള എന്തിനും ചരിത്രമുണ്ട്.

നിലനില്പുള്ള എന്തിന്റെയും ചരിത്രം, ചരിത്രപരമായ അനന്തതയിൽ നിന്നാരംഭിച്ച് ചരിത്രപരമായ അനന്തതയിലേക്ക് തിരോഭവിക്കുന്നു. മനുഷ്യചരിത്രംതന്നെ വസ്തുവിന്റെ ചരിത്രപരമായ തുടർച്ചയിൽ നിന്ന് ആവിർഭവിച്ചതും ചരിത്രപരമായ തുടർച്ച നിലനിർത്തുന്നതുമായ ഒന്നാണ്.

വസ്തുവിന്റെ നിലനില്പ് ചലനാധിഷ്ഠിതമാണ്. ഗുണപരമായി വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വസ്തുക്കൾക്ക് ഗുണപരമായി വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ചലനങ്ങളായിരിക്കും. ഈ അർത്ഥത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ *അനന്തമായ വസ്തുസഞ്ചയം* എന്നപോലെ തന്നെ *അനന്തമായ ചലനസഞ്ചയം* എന്നും പറയാവുന്നതുമാണ്. ഗുണപരമായി വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ചലനങ്ങളെ പഠിക്കുന്ന ഗുണപരമായി വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വിജ്ഞാനങ്ങളാണ് ശാസ്ത്രങ്ങൾ. ജൈവശാസ്ത്രങ്ങൾ ജൈവചലനങ്ങളെയും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ സാമൂഹ്യചലനങ്ങളെയും പഠിക്കുന്നു. ഊർജ്ജതന്ത്രം, 'സംഭവങ്ങൾ' *എന്തുകൊണ്ട്* സംഭവിക്കുന്നു എന്നു പഠിക്കുന്നു; രസതന്ത്രം സംഭവങ്ങൾ *എങ്ങിനെ* സംഭവിക്കുന്നു എന്നും. ഊർജ്ജതന്ത്രം പഠിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ താപം, പ്രകാശം, വൈദ്യുതി ഇവയെല്ലാമാണ്. രസതന്ത്രം സംശ്ലേഷണങ്ങളെയും വിശ്ലേഷണങ്ങളെയും പഠിക്കുന്നു. രസതന്ത്രത്തിന് രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്: ജൈവരസതന്ത്രവും അജൈവരസതന്ത്രവും. അജൈവവസ്തുക്കളുടെ സംശ്ലേഷ-വിശ്ലേഷണങ്ങളിലൂടെ കുറേക്കൂടി ഉയർന്ന ഘട്ടത്തിൽ ജൈവവസ്തു ആവിർഭവിക്കുന്നു. ജൈവവസ്തുക്കളിൽവെച്ച് ഏററവും ഉയർന്ന ജീവിയാണ് മനുഷ്യൻ. കൂടുതൽ ഉയർന്നതും സങ്കീർണ്ണവുമായ സാമൂഹ്യചലനങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ മാത്രം പ്രത്യേകതയാണ്. ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ.

സാമൂഹ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ

പ്രതികൂലാവസ്ഥയിലുള്ള പ്രകൃതിയുമായുള്ള സമരത്തിൽനിന്നും വളർന്നുവന്നതാണ് മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യബോധം. മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ വ്യത്യസ്തഘട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാണ് 'സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം.' പ്രാകൃത സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നാരംഭിച്ച് അടിമ-ഉടമ വ്യവസ്ഥിതി, നാടുവാഴിത്തവ്യവസ്ഥിതി, മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതി എന്നിവയിലൂടെ മനുഷ്യൻ സാമൂഹ്യവികാസത്തിന്റെ കുറേക്കൂടി ഉയർന്ന ഘട്ടമായ സോഷ്യലിസ്ററ് സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. അതെങ്ങിനെ, എന്തുകൊണ്ട് എന്നുള്ള വിശകലനമാണ് സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പഠനം. രാഷ്ട്രതന്ത്രം, സമ്പദ്ശാസ്ത്രം, ചരിത്രം എന്നിവ സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളാകുന്നു.

എവിടെ നിന്നാണ് ശരിയായ ആശയങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നത്? അവ ആകാശത്തുനിന്നു പൊട്ടിവീഴുകയാണോ? അല്ല. അവ മനസ്സിൽതന്നെ പിറവികൊള്ളുന്നവയാണോ? അല്ല. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നു മാത്രമാണ് ശരിയായ ആശയങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നത്. ഉൽപാദനത്തിനായുള്ള സമരം, വർഗ്ഗസമരം, ശാസ്ത്രീയ പരീക്ഷണങ്ങൾ എന്നീ മൂന്നുതരത്തിലുള്ള സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നാണ് ശരിയായ ആശയങ്ങൾ രൂപംകൊള്ളുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യമായ നിലനില്പാണ് അവന്റെ ചിന്തയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത്. ഉൽബുദ്ധവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയായ ഈ ആശയങ്ങൾ ജനലക്ഷങ്ങൾ ഒരിക്കൽ ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അത് ഒരു ഭൗതികശക്തിയായി വളരുകയും സമുദായത്തെ മാത്രമല്ല ലോകത്തെയാകെത്തന്നെ മാററിമറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്യാൻസർ

ആറവൂർ രവിവർമ്മ

കോളേജിലേയ്ക്കു രണ്ടു വഴികൾ
വായയും മലദ്വാരവും പോലെ:
കൂട്ടംകൂട്ടമായി പെൺകുട്ടികളും ആൺകുട്ടികളും
ഓറഞ്ചുകൂട്ടങ്ങൾപോലെ
അതിൻെറ പതനത്തിലൂടെ
അന്നനാളം, ആമാശയം, വൻകുടൽ,
ചെറുകുടൽപോലുള്ള ഇടനാഴികൾ, പൂമുഖങ്ങൾ,
ക്ലാസ്സുമുറികളിലൂടെയും, നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.
കുന്നിൻമുകളിൽ അതിൻെറ നിവർന്നുനില്പ്
വെള്ളയുടുപ്പിട്ട ഒരു മാന്യൻേറതുപോലെയായിരുന്നു.
ശ്വാസോച്ഛ്വാസം, നാഡിമിടിപ്പ്, ശരീരതാപം,
നാവ്, കണ്ണ്, ചെവി, രക്തം, മലം, മൂത്രം
എല്ലാം സമനില പുലർത്തുന്ന ഒരു മാന്യൻേറതുതന്നെയായായിരുന്നു.
ഒരിക്കൽ തലവേദനതോന്നി.
കണക്കുകൾ എവിടെയോ തെററുന്നുണ്ട്.
കൂട്ടിയതോ കിഴിച്ചതോ ശരാശരിയെടുത്തതോ.
തുടർച്ചയായി വായുക്ഷോഭമുണ്ടായി
വായിക്കുമ്പോൾ ക്ഷോഭിക്കുന്ന
ശരീരത്തിൻെറ താപനില ഏറി
കാലത്തു നൂററൊന്ന്, ഉച്ചയ്ക്ക് നൂററിരണ്ട്,
വൈകുന്നേരം നൂററിമൂന്ന്, നൂററിമൂന്ന്, എന്നിങ്ങനെ.
സന്നിപാതമൂർഛയിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട തന്തയുടെ പ്രേതം
രാജകുമാരനോടു പറഞ്ഞകഥ അതു പുലമ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നു.
കരയിലോ വെള്ളത്തിലോ ആകാശത്തിലോ
എന്തോ ചീയുന്നുണ്ട്.
തൊട്ടാലറിയാതെ, വിളിച്ചാൽ കേൾക്കാതെ
അനക്കമില്ലാതെ കിടന്ന അതിൻെറ തൊണ്ടയിൽ
നേർത്ത കുഴൽവഴി തുള്ളിതുള്ളിയായി
സ്റ്റേൾർഷിപ്പുകൾ, ലോണുകൾ, കൺസെഷനുകൾ തുടങ്ങിയവ
വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.
അതു കണ്ണു മിഴിക്കുകയോ ചുണ്ടനക്കുകയോ മൂളുകയോ ചെയ്തില്ല.
ചോദ്യങ്ങളെല്ലാം ചോർന്നുപോയിരുന്നു.
മന്ത്രിമാരുടെയും വൈസ്ചാൻസലർമാരുടെയും
എം. പി. മാരുടെയും രക്തം അതിൻെറ ധമനികളിൽ
ഇററിററായി സംക്രമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.
എന്നാൽ രക്തത്തിൻെറ കൂട്ടേ തെററിയിരുന്നു.
ഒടുക്കത്തെക്കയ്യോടായി മുഖംമൂടിയിട്ട്
തിളങ്ങുന്ന, മൂർച്ചയുള്ള ആയുധങ്ങൾ കടത്തിയപ്പോൾ
തൊണ്ടയിലും അന്നനാളത്തിലും കുടലുകളിലും ശ്വാസകോശങ്ങളിലും
രോഗം പരന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു!
ഇറയങ്ങളിലും അറകളിലും ഓവറകളിലും എല്ലാ വഴികളിലും
മാരകമായ വിധം പരന്നുകഴിഞ്ഞ അതിൻെറ നാററം
സ്വന്തം വംശനാശത്തിൻേറതായിരുന്നു.

ചരിത്രപഠനം

പ്രകൃതിയുമായി മനുഷ്യൻ നടത്തിപ്പോരുന്ന സുദീർഘമായ സമരത്തിന്റെ ഇതിഹാസമാണ് ചരിത്രം. ചരിത്രത്തിന്റെ ഭൗതികാടിസ്ഥാനം ഉൽപാദനശക്തികളും ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളുമാണ്. തിയെറി, മിഗ്നെത്, ഗ്വിസോത് തുടങ്ങിയ ഫ്രഞ്ച് ബൂർഷ്വാചരിത്രകാരന്മാർ വർഗ്ഗങ്ങളെയും വർഗ്ഗസമരത്തെയും ആദ്യമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ആദംസ്മിത്തും ഡേവിഡ് റിക്കാർഡോവും വർഗ്ഗങ്ങളുടെ നിലനില്പിന്റെ സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിലുള്ള അധിഷ്ഠാനം വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. സെയിൻറ് സൈമോൺ, ഫ്യൂറിയർ, ഓവെൻ തുടങ്ങിയ 'ഉട്ടോപ്യൻ സോഷ്യലിസ്റ്റുകൾ' ഭാവിയിലെ സ്ഥിതിസമത്വത്തിന്റെ രൂപരേഖകൾ സ്വപ്നംകണ്ടു. പത്തൊമ്പതാം നൂററാണ്ടിലെ റഷ്യൻ ജനാധിപത്യവാദികളായിരുന്ന ബെലിൻസ്കി, ഹെർസെൻ, ചെർനിഷേവ്സ്കി തുടങ്ങിയവർ സാമൂഹ്യവികാസത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും, ചൂഷകരും ചൂഷിതരും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗസംഘർഷങ്ങളെക്കുറിച്ചും, കലയുടെയും തത്വചിന്തയുടെയും മററും വർഗ്ഗപരമായ അടിസ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചും പുതിയ ആശയങ്ങൾ സംഭാവന ചെയ്തു. പലപ്പോഴും അശാസ്ത്രീയവും അപൂർണ്ണവുമായിരുന്ന ഈ കണ്ടെത്തലുകൾക്ക് ശാസ്ത്രീയതയും പൂർണ്ണതയും നല്കുകയാണ് കാറൾമാർക്സും ഫ്രെഡറിക് എംഗൽസും ചെയ്തത്. അവർ ആദർശവാദപരമായ സമീപനത്തിന്റെ നിരർത്ഥകത തെളിയിക്കുകയും വൈരുദ്ധ്യാത്മക ഭൗതികവാദത്തിന്റെ ദാർശനികമായ പിൻബലത്തോടെ ചരിത്രത്തിന്റെ അടിയൊഴുക്കുകളെ വിപ്ലവകരമായി നിർവചിക്കുകയും ചെയ്തു. സാമൂഹസ്ഥിതമാണ് സാമൂഹ്യാവബോധത്തെ നിർവചിക്കുന്നതെന്നും സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യ രൂപകരണ (Socio-economic formation) ങ്ങളുടെ ഒരു പരമ്പരയാണ് മനുഷ്യചരിത്രമെന്നും, അത് പ്രാകൃതകമ്മ്യൂണിസ്ററ്ഘട്ടം, അടിമസമൂഹം, ഫ്യൂഡൽ സമൂഹം, മുതലാളിത്ത സമൂഹം, സോഷ്യലിസ്ററ് സമൂഹം, കമ്മ്യൂണിസ്ററ് സമൂഹം എന്നീ ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നുവെന്നും അവർ സിദ്ധാന്തിച്ചു.

കുടുംബത്തിന്റെയും സ്വകാര്യസ്വത്തിന്റെയും ഭരണകൂടത്തിന്റെയും രൂപീകരണത്തെക്കുറിച്ച് ആദ്യമായി ശാസ്ത്രീയമായി സംസാരിച്ചതും അവരായിരുന്നു. തൊഴിൽവിഭജനത്തിന്റെ അനുക്രമവികാസങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളുടെയും ഉൽപാദനശക്തികളുടെയും പരിണാമങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ഉൽപാദനശക്തികളും ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിൽ വളർന്നുവരുന്ന സംഘർഷത്തിന്റെ മൂലകാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർ ഇന്നോളം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത കാഴ്ചപ്പാടുകൾ അവതരിപ്പിച്ചു. ചരിത്രമെന്നാൽ കുറെ വീരനായകന്മാരുടെ സൃഷ്ടിയല്ലെന്നും, ജനങ്ങളാണ് അദ്ധ്വാനത്തിലൂടെ ചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നതെന്നും അവർ തെളിയിച്ചു. ജനങ്ങൾ ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത് നാലു് അർത്ഥത്തിലാണ്: ഒന്നാമതായി അദ്ധ്വാനത്തിലൂടെ ഭൗതികസമ്പത്ത് ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നത് — ഭക്ഷണവും വസ്ത്രവും വീടും ഗ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളും റോഡുകളും പാലങ്ങളും യന്ത്രങ്ങളും വ്യവസായശാലകളും നിർമ്മിക്കുന്നത് — ജനങ്ങൾ, അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ ആണ്. രണ്ടാമതായി, സാങ്കേതിക പുരോഗതിയുടെ സ്രഷ്ടാക്കൾ ജനങ്ങളാണ് — സ്വയം അറിയാതെതന്നെ ദിനംതോറും വർഷംതോറും നൂററാണ്ടുതോറും അവർ അദ്ധ്വാനോപകരണങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മവും പൂർണ്ണവുമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി, സാമൂഹ്യവിപ്ലവങ്ങളുടെയെല്ലാം നിർണ്ണായകശക്തി ജനങ്ങളാണ്: അടിമസമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തറ തകർത്തത് അടിമകളുടെ കലാപങ്ങളായിരുന്നു. കൂലിപ്പണിക്കാരും നഗരങ്ങളിലെ ദരിദ്രജനങ്ങളും ഫ്യൂഡൽസമൂഹ

ഏതു മണ്ഡലത്തിലായാലും നമ്മുടെ തലച്ചോറിനകത്തുനിന്ന് പരസ്പരബന്ധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയെന്നതല്ല, വസ്തുതകളിൽനിന്ന് അവയെ കണ്ടെത്തുകയെന്നതാണ് ഇപ്പോൾ പ്രശ്നം.

ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി എന്തുതന്നെയായാലും മനുഷ്യൻ അതിനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത് ഇങ്ങിനെയാണ്: അവരവർ ബോധപൂർവ്വം ഇച്ഛിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളെ ഓരോരുത്തരും പിന്തുടരുന്നു. ഈ അനേകം ഇച്ഛകളുടെ നാനാദിശകളിലും ഉള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും ബാഹ്യലോകത്തിൽ അവ ഉളവാക്കുന്ന നാനാമുഖമായ സ്വാധീനങ്ങളുടേയും പരിണതഫലം തന്നെയാണ് ചരിത്രം. അതുകൊണ്ട് അത് അനേകം വ്യക്തികളുടെ ഇച്ഛകളുടെ പ്രശ്നം കൂടിയാണ്. ഇച്ഛയെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ആവേശമോ അനുചിന്തനമോ ആണ്. എന്നാൽ ആവേശത്തെയോ അനുചിന്തനത്തെയോ നേരിട്ടുനിർണ്ണയിക്കുന്ന ഉത്തോലകങ്ങൾ പലതരത്തിലാവാം. ഭാഗികമായി അവ ബാഹ്യവസ്തുക്കളാവാം. ഭാഗികമായി അവ ആദർശപരമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളായെന്നു വരാം. ഉൽക്കർഷേച്ഛ, "സത്യത്തിനും നീതിയ്ക്കുംവേണ്ടിയുള്ള വെമ്പൽ", വ്യക്തിവിദ്വേഷം, എന്നുവേണ്ട നാനാതരത്തിലുള്ള തനിവ്യക്തിപരമായ ഇച്ഛാനിഷ്ടങ്ങൾ പോലുമാവാം. എന്നാൽ ഒരു ഭാഗത്ത് ചരിത്രത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാകുന്ന അനേകം വ്യക്തഗതഇച്ഛകളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഉദ്ദിഷ്ടമായവയിൽനിന്നു വിഭിന്നവും പലപ്പോഴും വിപരീതവുമായ ഫലങ്ങളാണുളവാക്കുന്നതെന്നും അതുകൊണ്ട് മൊത്തം ഫലത്തെവെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഈ ചോദനകൾക്ക രണ്ടാംകിട പ്രാധാന്യമേയുള്ളുവെന്നും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. മറുവശത്താകട്ടെ, പുതിയൊരു ചോദ്യമുദിക്കുന്നു: ഈ ചോദനകളുടെ പിന്നിലുള്ള ചാലകശക്തികളേതാണ്? കർമ്മശാലികളുടെ തലച്ചോറിൽ ഈ ചോദനകളായിമാറുന്നചരിത്രഹേതുക്കൾ ഏതെല്ലാമാണ്?

ചരിത്രത്തിലെ കർമ്മശാലികളുടെ ചോദനകളുടെ പിന്നിൽ — അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ, പലപ്പോഴും അറിയാതെ കിടക്കുന്നതും യഥാർത്ഥത്തിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ അന്തിമചാലകശക്തികളായിട്ടുള്ളതുമായ പ്രേരകശക്തികളെ പരിശോധിക്കുന്ന പ്രശ്നം വരുമ്പോൾ, എത്ര ഉന്നതന്മാരായിരുന്നാലും ഒററയ്ക്കൊററയ്ക്കുള്ള വ്യക്തികളുടെ ചോദനകളെക്കാൾ വമ്പിച്ച ജനസമൂഹങ്ങളെ, ജനതകളെയാകെ, ഓരോ ജനതയിലുമുള്ള വർഗ്ഗങ്ങളെയാകെ, ചലിപ്പിയ്ക്കുന്ന ചോദനകളെയാണ് കണക്കിലെടുക്കേണ്ടത്. അതിൽത്തന്നെ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിയുടേതുപോലെ നൈമിഷികമായി ആളിയണയുന്ന ജ്വാലകളല്ല, ചരിത്രപരമായ വമ്പിച്ച പരിവർത്തനത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന ദീർഘകാലപ്രവർത്തനമാണ്. കർമ്മനിരതരായ ജനസമൂഹങ്ങളുടേയും മഹാന്മാരെന്നു പറയുന്ന അവരുടെ നേതാക്കളുടേയും മനസ്സിൽ വ്യക്തമായോ അവ്യക്തമായോ, നേരിട്ടോ പ്രത്യയശാസ്ത്രരൂപത്തിലോ അതുമല്ലെങ്കിൽ കാൽപനികരൂപത്തിൽ പോലുമോ, പ്രതിഫലിക്കുന്ന പ്രേരകഹേതുക്കൾ കണ്ടെത്തുകയെന്നതാണ് ചരിത്രത്തിലൊട്ടാകെയും അതാതു കാലഘട്ടങ്ങളിലും രാജ്യങ്ങളിലും പ്രാബല്യത്തിലുള്ള നിയമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഒരേയൊരു മാർഗ്ഗം. മനുഷ്യരെ ചലിപ്പിക്കുന്ന സകലതും അവരുടെ മനസ്സിലൂടെ കടന്നുപോയേ തീരൂ.

ത്തെ മുതലാളിത്ത സമൂഹത്തിലേയ്ക്കു പരിണമിപ്പിച്ച ബൂർഷ്വാവിപ്ലവങ്ങളുടെ മുഖ്യശക്തിയായിരുന്നു. സോഷ്യലിസ്ററ് സമൂഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ കർഷകരും തൊഴിലാളികളുമാണ് മുന്നണിപ്പടയാളികൾ. നാലാമതായി, മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്ന എല്ലാ മൂല്യങ്ങളും — ആത്മീയമൂല്യങ്ങളും സൗന്ദര്യാത്മകമൂല്യങ്ങളും ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളും – സൃഷ്ടിച്ചതും അധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങളായിരുന്നു.

എന്നാൽ മനസ്സിൽ അതു് എന്തുരൂപമെടുക്കുമെന്നതു് സാഹചര്യങ്ങളെ ഒട്ടേറെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭംമുതലേ ഭൂപ്രഭുക്കളും, ബൂർഷ്വാസി (ഇടത്തരക്കാർ), എന്നീ രണ്ടുവർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിൽ മേധാവിത്വത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വടംവലിയായിരുന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മുഴുവൻ രാഷ്ട്രീയസമരത്തിന്റെയും കേന്ദ്രബിന്ദു. 1830-നു ശേഷമാകട്ടെ അധികാരത്തിനുവേണ്ടി മത്സരിക്കുന്ന മൂന്നാമത്തെ ശക്തിയായി തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ, പ്രോലെറ്ററിയറ്റിനെ, പല രാജ്യങ്ങളിലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ മൂന്നു വൻവർഗ്ഗങ്ങളുടെ സമരത്തിലും അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിലുമാണു് ആധുനികലോകചരിത്രത്തിന്റെ ചാലകശക്തി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്.

ഒരു വ്യക്തി പ്രവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ അയാളുടെ പ്രവർത്തനത്തിനുള്ള പ്രേരകശക്തികൾ തലച്ചോറിലൂടെ കടന്നു് അയാളുടെ ഇച്ഛയുടെ ചോദനയായി രൂപാന്തരപ്പെടണമെന്നതുപോലെതന്നെ, ഭരിക്കുന്ന വർഗ്ഗമേതായാലും സിവിൽസമുദായത്തിന്റെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങൾക്കും നിയമങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ പൊതുസാധുത ലഭിക്കണമെങ്കിൽ അവ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇച്ഛയിലൂടെ കടക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഇതാണു് കാര്യത്തിന്റെ ഔപചാരികവശം, സ്വയം വിദിതമായ വശം. എന്നാൽ വ്യക്തിയുടേതായാലും ശരി, ഭരണകൂടത്തിന്റേതായാലും ശരി, കേവലം ഔപചാരികമായ ഈ ഇച്ഛയുടെ പൊരുളെന്താണെന്ന ചോദ്യം ഉദിക്കുന്നു. ആ പൊരുൾ എവിടെനിന്നു വന്നു? എന്തുകൊണ്ടു് ഇന്നകാര്യം ഇച്ഛിക്കുന്നു, മറ്റൊന്നു് ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല? ഇതിനുള്ള ഉത്തരം തേടുമ്പോൾ, സിവിൽസമുദായത്തിന്റെ മാറിവരുന്ന ആവശ്യങ്ങളും ഏതെങ്കിലും വർഗ്ഗത്തിന്റെ ആധിപത്യവും അവസാനവിശകലനത്തിൽ ഉൽപാദനശക്തികളുടേയും വിനിമയബന്ധങ്ങളുടേയും വളർച്ചയുമാണു് ആധുനികചരിത്രത്തിൽ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇച്ഛയെ മൊത്തത്തിൽ നിർണ്ണയിക്കുന്നതെന്നു് നാം കണ്ടെത്തുന്നു.

മനുഷ്യന്റെമേലുള്ള പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ ആദ്യത്തെ അധികാരശക്തിയെന്ന നിലയ്ക്കാണു് ഭരണകൂടം നമ്മെ നേരിടുന്നതു്. ആഭ്യന്തരവൈദേശികാക്രമണങ്ങൾക്കെതിരായി സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സമുദായം ഒരുപകരണം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ആ ഉപകരണമാണു് ഭരണകൂടം. നിലവിൽവന്നു കഴിയേണ്ട താമസം, ഈ ഉപകരണം സമുദായത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമായി നിൽക്കുന്നു. അതു എത്രകണ്ടു കൂടുതൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉപകരണമായിത്തീരുന്നുവോ, എത്രകണ്ടു കൂടുതൽ ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ മേധാവിത്വം നേരിട്ടു നടപ്പാക്കുന്നുവോ, അത്ര കണ്ടു് കൂടുതൽ അതു് സമുദായത്തിൽനിന്നു വിട്ടുനില്ക്കുന്നു. ഭരണാധികാരിവർഗ്ഗത്തിനെതിരായ മർദ്ദിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ സമരം അവശ്യമായും ഒരു രാഷ്ട്രീയ സമരമായിത്തീരുന്നു, പ്രധാനമായും അധികാരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമേധാവിത്വത്തിനെതിരായ സമരമായി വളരുന്നു.

ഏഴുവാതിലുകളുള്ള തീബ്സ് ആരു
നിർമ്മിച്ചു?
ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പറയുന്നു: രാജാക്കന്മാർ.
കൽത്തറയിൽനിന്നും കല്ലുചുമന്നതു്
രാജാക്കന്മാരോ?
വീണ്ടും വീണ്ടും തകർക്കപ്പെട്ട
ബാബിലോൺ വീണ്ടും വീണ്ടും
പണിതുയർത്തിയതാരു്?

സ്വർണ്ണം തിളങ്ങുന്ന 'ലീമ'യിലെ പണി
ക്കാർക്കുചുറ്റും ഏതു ഭിത്തികളുണ്ടായിരുന്നു?
ചീനയിലെ പണിതീർത്ത മതിലിൽ സാ
യാഹ്നം പരന്നപ്പോൾ കൽപ്പണിക്കാർ
പോയതെവിടെ?
മഹത്തായ റോമിൽ എവിടെയും വിജയ
കമാനങ്ങൾ—അവയുയർത്തിയതാര്?
സീസറന്മാർ വിജയം നേടിയത്
ആരുടെമേൽ?
ബൈസാൻറിയത്തിൽ കൊട്ടാരങ്ങൾ
മാത്രമോ, ജനങ്ങൾ ജീവിച്ചതെവിടെ?
അത്‌ലാൻറിക്പോലും സമുദ്രത്താൽ ഗ്ര
സിക്കപ്പെട്ട ഐതിഹാസിക രാത്രിയിൽ
മുങ്ങിത്താഴുന്നവർ അടിമകളെ വിളിച്ചലറു
ന്നതുകേട്ടു.
യുവാവായ അലക്സാണ്ടർ ഇന്ത്യ
കീഴടക്കി—തനിച്ചോ?
സീസർ ഗാൾജനതയെ കീഴ്പ്പെടുത്തി—
ഒരു വെപ്പുകാരൻപോലും
കൂടെയില്ലായിരുന്നോ?
സൈന്യം തകർന്നപ്പോൾ സ്പെയിനിലെ
ഫിലിപ്പ് വിലപിച്ചു —
മറ്റാരും കരഞ്ഞില്ലേ?
ഫ്രെഡറിക് രണ്ടാമൻ സപ്തവത്സര യുദ്ധം
ജയിച്ചു
അയാൾക്കൊപ്പം ജയം നേടിയതാർ?
ഓരോ പേജിലും ആരെങ്കിലും ജയിക്കുന്നു
വിജയികളുടെ വിരുന്നൊരുക്കിയതാർ?
ഓരോ ദശകത്തിലും ഓരോ മഹാൻ,
ആരുടെ ചെലവിൽ?
എത്രയോ പ്രസ്താവനകൾ, എത്രയോ
ചോദ്യങ്ങൾ.

ബ്രെഹ്ത്തിന്റെ വായിക്കുന്ന തൊഴിലാളിയുടെ ഈ ചോദ്യങ്ങൾ ആവർത്തിക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവയാണ് ഇന്നത്തെ ചരിത്രപാഠപുസ്തകങ്ങൾ. ചരിത്രത്തിലെ വീരനായകന്മാർ സ്വയംഭൂവാണെന്നപോലെ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ മറ്റെല്ലാ പ്രതിഭാശാലികളെയുംപോലെ നേതാക്കന്മാരും ഉയരുന്നത് ചരിത്രപരമായ അനിവാര്യതയിൽ നിന്നാണ്.

ഉൽപാദനം ഒരു മഹത്തായ ശാസ്ത്രീയകണ്ടുപിടുത്തം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് ഒരു വലിയ ശാസ്ത്രജ്ഞനുണ്ടാകുന്നതെന്നപോലെ, സമൂഹത്തിൽ വളരെ അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലാണ് ഈ മാറ്റത്തിന് നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന നേതാക്കൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. അവരുടെ ശക്തി ജനങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന ശക്തിയാണ്. ഒരു പ്രത്യേക സന്ദർഭത്തിൽ ആ പ്രത്യേക വ്യക്തിതന്നെ നേതൃസ്ഥാനത്തേക്ക് വരുന്നുവെന്നത് യാദൃച്ഛികം മാത്രമാണ്; ഒരു വ്യക്തി ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മറ്റൊരുവ്യക്തി ആ ഒഴിവു നികത്തുവാൻ നിശ്ചയമായും ഉയർന്നുവരും. ഇങ്ങനെ യാദൃച്ഛികമായി ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം നേടാനിടവരുന്ന കുറെ വ്യക്തികളുടെ അതിശയോക്തിയും ആരാധനയും കലർന്ന കഥകളാണ് പലപ്പോഴും പാഠപുസ്തകങ്ങളിലെ ചരിത്രം, പ്രധാന "തീയതി"കളുടേയും "സംഭവ"ങ്ങളുടെയും വെട്ടിപ്പിടിത്തങ്ങളുടേയും യുക്തിശൂന്യമായ ഒരു കൂമ്പാരമാണിത്. ലോകചരിത്ര പാഠങ്ങളിൽ കുറെ യുദ്ധങ്ങളും വീരപുരുഷന്മാരും മാത്രമേയുള്ളു. യുദ്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങൾ ശാസ്ത്രീയമായി വിശകലനം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല. സാമ്രാജ്യത്വയുദ്ധങ്ങൾ "ലോകമഹായുദ്ധം" എന്ന ഗംഭീരവും അതേസമയം നിഷ്കളങ്കവുമായ നാമധേയത്തിൽ നീതീകരിക്കപ്പെടുന്നു. "വിപ്ലവം" എന്ന പദം ഏറ്റവും വിചിത്രമായ അർത്ഥങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ "രക്തരഹിതവിപ്ലവം". "അമേരിക്കൻ വിപ്ലവം", "ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം". പിന്നെ റഷ്യൻ–ചൈനീസ് വിപ്ലവങ്ങളും—ഈ വിപ്ലവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ, ബൂർഷ്വാ-ജനാധിപത്യ വിപ്ലവങ്ങളും സോഷ്യലിസ്റ്റ് വിപ്ലവങ്ങളും തമ്മിൽ ലക്ഷ്യത്തിലും മാർഗ്ഗത്തിലും ദർശനത്തിലുമുള്ള മൗലികമായ അന്തരങ്ങൾ, ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം മറച്ചുവെക്കപ്പെടുന്നു. രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ ജനങ്ങൾക്ക് യാതൊരു പ്രാമുഖ്യവും നൽകപ്പെടുന്നില്ല. സംസ്കാരം എന്ന ഉപരിഘടനയെക്കുറിച്ചുള്ള സംസാരംതന്നെ അപൂർവ്വമാണ്. റഷ്യൻവിപ്ല

വത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ടോൾസ്റ്റോയിയുടേയോ, ചെഖോവിന്റേയോ, പിറകേ വന്ന ഗോർക്കിയുടേയോ, മയക്കോഫ്സ്കിയുടെയോ പേരു പറയുന്നില്ല; ചൈനീസ് വിപ്ളവത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ ലു-ഷുണിന്റെ കാര്യവും പരാമർശിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഫ്രഞ്ചുവിപ്ളവത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ "റുസ്സോ-വോൾട്ടെയർ-മൊണ്ടെസ്ക്യൂ" എന്ന ചരണം ആലപിക്കണമെന്നതും നിർബ്ബന്ധമാണ്. ഓരോകാലഘട്ടത്തിലും ജനങ്ങൾ എങ്ങിനെ ജീവിച്ചിരുന്നു, അവരുടെ പാട്ടും ആട്ടവും കഥയും കവിതയും എന്തായിരുന്നു, അവർ എങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചിരുന്നു തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നാം ഒന്നുമറിയുന്നില്ല. അവർ ഒരു പരാക്രമിയുടെ യജ്ഞത്തിൽ എരിക്കപ്പെടേണ്ട ഹവിസ്സുകൾ മാത്രം, ഒരു ഏകാധിപതിയുടെ പിറകിൽ നടന്നു പോവുകയും പൊരുതിവീഴുകയും ചെയ്യുന്ന നാമശൂന്യരായ നിഴലുകൾമാത്രം, ചരിത്രപരിണാമത്തിൽ ചിന്തകൾക്കും ആശയങ്ങൾക്കുമുള്ള നിർണ്ണായകമായ സ്ഥാനം അംഗീകരിക്കാത്തതിനാൽ വിപ്ളവങ്ങളേയും പ്രതിവിപ്ളവങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാട് വികലവും ഉപരിപ്ളവവുമായിത്തീരുന്നു. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും നിലനില്ക്കുകയും പരസ്പരം മല്ലടിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെയും അധ്വാനിവർഗ്ഗത്തിന്റെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ എങ്ങിനെ സംസ്കാരത്തിന്റെ അടിത്തറയായ സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങളെ മാററിമറിയ്ക്കുന്നു എന്ന് ഈ ചിത്രങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. ബൂർഷ്വാ ചരിത്രകാരന്മാരും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞരും 'പുരോഗതി'യെന്ന ആശയത്തെത്തന്നെ നിരാകരിക്കുകയും അതിനുപകരം നിഷ്പക്ഷമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന "സാമൂഹ്യപരിവർത്തനം" തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജർമൻസാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ താത്വികാചാര്യനായ ഓസ്വാൾഡ് സ്പെംഗ്ളറുടെ 'ചാക്രികസിദ്ധാന്ത'മനുസരിച്ച്, വികാസം, ഉച്ചകോടി, പതനം എന്നീ ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന വിഷമവൃത്തത്തിൽനിന്ന് സമൂഹത്തിന് ഒരിക്കലും രക്ഷപ്പെടാവാവില്ല. സ്പെംഗ്ളറുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ("The decline of the west") മുതലാളിത്തമാണ് സംസ്കാരത്തിന്റെ മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥ. അതു തകർന്നാൽ മനുഷ്യരാശി പ്രാകൃതത്വത്തിലേക്കു നിപതിക്കും. അതുകൊണ്ട് മുതലാളിത്തത്തിനെതിരായ യുദ്ധം അനാവശ്യവും അപകടകരവും വ്യർത്ഥവുമാണ്. സ്പെംഗ്ളറുടെ ചാക്രികസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പുനരാവിഷ്കരണമാണ് ആർണോൾഡ് ടോയൻബിയിൽ കാണുക. ആശയവാദിയായ ടോയൻബിയും സമൂഹത്തിന്റെ അനുക്രമപുരോഗതി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അതിനെ അയാൾ "പുരോഗതി എന്ന മിഥ്യ" എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്. മുതലാളിത്തത്തെ ന്യായീകരിക്കുവാനായി ബൂർഷ്വാചരിത്രകാരന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന നിരവധി കൗശലങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണിതു്. "ജനങ്ങളുടെ മുതലാളിത്തം", "ക്ഷേമരാഷ്ട്രം" തുടങ്ങിയ വിചിത്രസംജ്ഞകളിലൂടെ അവർ യഥാർത്ഥ ജനകീയജനാധിപത്യത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരം തടയാമെന്നു വ്യാമോഹിക്കുന്നു. ഈ ബൂർഷ്വാ ചരിത്രവീക്ഷണങ്ങൾ തന്നെയാണ് നമ്മുടെ ചരിത്രപാഠപുസ്തകങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കുത്തിനിറയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്.

ഇന്ത്യാചരിത്രപാഠങ്ങളുടെ കഥയും വ്യത്യസ്തമല്ല. നാഷണൽ ബുക്ക്ട്രസ്റ്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട നാലു ചരിത്രപാഠപുസ്തകങ്ങൾ (ആർ. എസ്. ശർമ്മയുടെ 'പ്രാചീനഭാരതം', ഡോ. റോമിലാ ഥാപ്പറുടെ 'മദ്ധ്യകാലഭാരതം'. 'ഡോ. ബിപിൻചന്ദ്രയുടെ 'ആധുനികഭാരതം', ഡോ:ബിപിൻചന്ദ്ര, ഡോ: ബാരുൺ ഡേ, ഡോ:അമലേശ് ത്രിപാഠി എന്നിവർ ചേർന്നെഴുതിയ 'സ്വാതന്ത്ര്യസമരം'), "സ്വാതന്ത്ര്യം

ചരിത്രം

പി. ഉദയഭാനു

ഞാനൊരു ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു.
അമേരിക്ക, ബ്രിട്ടൻ, പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകൾ
ഇവയിലൊന്നും പെടാത്ത ലോകചരിത്രം വേറെയും.
ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തിനു പുറമെ കേരളചരിത്രവും.
ഞങ്ങളുടെ അദ്ധ്യാപകർ തൊണ്ട ശരിയാക്കി പഠിച്ചതൊക്കെ ഛർദ്ദിച്ചു.
അശോകനും ചന്ദ്രഗുപ്തനും സാമൂതിരിയും
അവരുടെ നാവിൻതുമ്പിൽ പുളകങ്ങളുണർത്തി.
അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ ഭൂതകാലസ്മൃതികൾ അഭിമാനത്തിന്റെ തിളക്കം പൂശി.
ക്ലാസ്സിലെപ്പോഴും മുൻബെഞ്ചിലായിരുന്ന ഞാൻ
വിസ്മയത്തോടെ നോക്കിയിരുന്നു.
അങ്ങിനെ നോക്കിയിരിക്കെ, എന്റെ നാട്ടിന്റെ പഴയ പ്രതാപത്തിൽ,
ചക്രവർത്തിമാരുടെ ദയാശീലത്തിൽ,
സമ്പന്നതയിൽ, പ്രജാക്ഷേമതൽപരതയിൽ
എന്റെ മനസ്സ് വിനമ്രയായി.
....അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ
പെട്ടെന്നൊരു ഉഷ്ണക്കാററടിച്ചു...

ഇന്നും കോളേജ് ക്ലാസ്സുമുറിയുടെ പ്ലാററുഫോമിൽ
അതേ പ്രസംഗങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു.
ഒന്നും മാറിയിട്ടില്ല —
അദ്ധ്യാപകരുടെ കാലുറകൾ ബെൽബോട്ടമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് മാത്രം
അവരുടെ തലമുടി പിറകിൽ വളർന്നിറങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം
ചരിത്രപ്രസംഗത്തിന് പഴയ എരിവും പുളിയുമുണ്ട്.
അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ അതേ അഭിമാനം തിളങ്ങുന്നു.
എന്നാൽ,
ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ അവിചാരിതമായടിച്ച ഉഷ്ണക്കാററ്
മുൻബെഞ്ചുകാരിൽ ചിലരെ കുലുക്കിയുണർത്തിയിരിക്കുന്നു–
ചരിത്രമിതൊന്നുമല്ലെന്ന് അവർ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു
പിൻബെഞ്ചിലുറങ്ങിയിരുന്നവരിൽ ചിലരും
വരികൾക്കിടയിൽ വായിക്കാൻ പഠിച്ചിരിക്കുന്നു
കിരീടധാരികളുടെ ഭരണത്തിന്റെ കഥകൾ
അവർ ചേർത്തു വായിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു
പണ്ടില്ലാത്ത ഒരു ചരിത്രബോധത്തിന്റെ
നേരിയ അലകൾ അവരിൽ ചിറകടിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.
ചവററുകുട്ടയിൽ ചിതറിവീഴുന്ന കിരീടത്തുണ്ടുകൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടാൻ
ഇന്നത്തെ കുട്ടികൾ ധൃതിപ്പെടുന്നതേയില്ല.
ചരിത്രമൊരു മുടന്തുകാലൻപട്ടിയോ തേവിടിശ്ശിയോ അല്ലെന്ന്
ഈ ചെറുപ്പക്കാർക്ക് മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.
...അങ്ങിനെയിരിക്കെ വീണ്ടുമൊരു ഉഷ്ണക്കാററ് ആഞ്ഞുവീശി.

സ്വന്തം ചിത്രകൂടങ്ങളിലിരുന്ന് നമ്മെ വിചാരണ ചെയ്യുന്നവർ
ചരിത്രത്തിന്റെ വിധിന്യായങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കുന്നില്ല—
റോമിലേക്ക് ഇനിയും പാതകൾ നീണ്ടുവരുന്നതും അവരറിയുന്നതേയില്ല.

പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധമായ" നമ്മുടെ പുത്തൻസർക്കാരിന്റെ സംശയവിമർശനങ്ങൾക്കു പാത്രമായതു് സമീപകാലത്താണല്ലോ. ഇന്ത്യയുടെ അധികാരക്കൈമാററത്തെക്കുറിച്ച് "സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക്" (Towards Freedom1937-'47) എന്ന പത്തുവാല്യങ്ങളുള്ള ഒരു ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥം തയ്യാറാക്കാൻ ഇന്ത്യൻ കൗൺസിൽ ഓഫ് ഹിസ്റ്ററിക്കൽ റിസർച്ചിനെ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. ഈ കൗൺസിലിൽ 'കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ നുഴഞ്ഞുകയററ'മുണ്ടെന്നു ഭയന്നു് "ഭാരതീയവിദ്യാഭവ"ന്നു് 1977 ഇൽ കൈമാറിയതും നമ്മുടെ ബൂർഷ്വാഭരണകൂടത്തിന്റെ തനിസ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ചരിത്രത്തോടുള്ള വസ്തുനിഷ്ഠമായ സമീപനത്തെ അധികാരിവർഗ്ഗം എന്നും ഭയപ്പെട്ടു പോന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണ് മേല്പറഞ്ഞ എഴുത്തുകാരുടെയും ഡി. ഡി. കോസാംബിയെപ്പോലുള്ള ഭൗതികവാദികളായ ചരിത്രകാരന്മാരുടെയും കൃതികൾ ("Myth and Reality," "Introduction to the Study of Indian History," "The culture and Civilisation of Ancient India" മുതലായവ) ഇന്നും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നമ്മുടെ കലാലയങ്ങളിൽ നിന്നു അകററി നിർത്തപ്പെടുന്നതു് നമ്മുടെ ചരിത്രപാഠപുസ്തകങ്ങളധികവും യാഥാസ്ഥിതികരായ സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളുടെ കൃതികളാണെന്നതു് ഇന്ത്യൻ ചരിത്രത്തിനുതന്നെ സാരമായ വൈകല്യം വരുത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തെ സുവർണ്ണകാലങ്ങളായും ഇതരഘട്ടങ്ങളെ അസഹിഷ്ണുതയുടെയും ചോരക്കൊതിയുടെയും ഘട്ടങ്ങളായും ചിത്രീകരിക്കാനുള്ള പ്രവണത ഇതിനൊരുദാഹരണം മാത്രമാണു്. "ദേശീയ ചരിത്രകാര"നായി പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ആർ. സി. മജുംദാർ തന്നെ ഇത്തരം വികലവീക്ഷണങ്ങളുടെയും ശാസ്ത്രരാഹിത്യത്തിന്റെയും മകുടോദാഹരണമാണല്ലോ. 18-ഉം 19-ഉം നൂററാണ്ടുകളിൽ മൂന്നുതരം ഇന്ത്യാചരിത്രകാരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. വില്യം ജോൺസിനാൽ നയിക്കപ്പെട്ട, 'പൌരസ്ത്യന്മാർ' (orientalists)-മുസ്ലീങ്ങളുടെ വരവിനു മുമ്പുള്ള ഇന്ത്യയുടെ ഭൂതകാലത്തെ പ്രകീർത്തിച്ച അവരിൽ നിന്നാണു് പിന്നീടു് ഹിന്ദുവർഗ്ഗീയവാദികൾ തങ്ങളുടെ ആശയങ്ങൾ കടംകൊണ്ടതു്; ജെയിംസ് മില്ലിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള "പ്രയോജനവാദികൾ" (Utilitarians)—ഇന്ത്യാചരിത്രത്തെ ഹിന്ദു-മുസ്ലീം-ബ്രിട്ടീഷ് (ക്രിസ്ത്യൻ) ഘട്ടങ്ങളായി തരംതിരിച്ച് ഹിന്ദുഭരണാധികാരികളെ ചെറുതാക്കുകയും അന്ത്യകാലത്തെ മുസ്ലീം അധികാരികളെ പ്രകീർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുവരാണിവർ—;ഇതിനു തിരിച്ചടിയായി വന്ന "ദേശീയവാദികൾ" (Nationalists)-ഹിന്ദുഭരണകാലങ്ങളെ "സുവർണ്ണ"കാലങ്ങളായി കണ്ടവർ.

ഈ വിഭജനങ്ങൾതന്നെയും രണ്ടുതരത്തിൽ തെററാണ്:—ഹിന്ദുഘട്ടമെന്നറിയപ്പെടുന്ന കാലയളവിൽ തന്നെയാണ് ബുദ്ധന്മാരും മൌര്യന്മാരും ജൈനന്മാരും ശാകന്മാരും കശാനന്മാരും ഇന്തോഗ്രീക്കുകാരും ഭരിച്ചിരുന്നതു്. 'മുസ്ലീംഘട്ടം' കൃത്യമായി എന്നാരംഭിച്ചു എന്നു് പറയാനാവില്ല- ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ച് എത്രയോ കഴിഞ്ഞാണ് ഡെക്കാനിൽ മുസ്ലീങ്ങൾ ആധിപത്യം നേടിയതു്-ഇതു് വെറും വസ്തുതാപരമായ തെററുകളാണു്. എന്നാൽ കൂടുതൽ പ്രധാനം വീക്ഷണപരമായ തെററാണു്. ഇന്നുവരെയുള്ള ഇന്ത്യാചരിത്രത്തെ വിലയിരുത്തേണ്ടതു് ഉൽപാദനക്രിയയുടെയും ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രാകൃതസമൂഹം, അടിമസമൂഹം, ഫ്യൂഡൽസമൂഹം, മുതലാളിത്തം (സാമ്രാജ്യത്വം) എന്നീഘട്ടങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നതായിട്ടാണു്. ഈ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും നിലനിന്നിരുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയും, വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെയുംകുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ചരിത്രത്തിന്റെ സത്യം കണ്ടെത്താൻ കഴിയൂ. നരഭോജികളായ ഫ്യൂഡൽ യജമാനന്മാരുടെയും, സ്വേച്ഛാധിപധികളായ രാജാക്കന്മാരുടെയും, ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിന്നനുകൂലമായി നിയമവും പുരാണവും ധർമ്മസംഹിതകളും മാററിയെഴുതിപ്പോന്ന ബ്രാഹ്മണമേധാവികളുടെയും, കൊളോണിയലിസത്തിന്റെയും സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെയും നുഴഞ്ഞുകയററങ്ങളുടെയും, മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും ബ്യൂറോക്രസിയുടെയും വളർച്ചയുടെയും ക്രൂരയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ മറച്ചുവെക്കുന്നതിനാണു് ഇന്ത്യാചരിത്രകാരന്മാർ ചരിത്രത്തെ ഹിന്ദു-മുസ്ലീം-ബ്രിട്ടീഷ്-സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഘട്ടങ്ങളായി വിഭജിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ളതു്. ○

രാഷ്ട്രതന്ത്രം

ഭരണകൂടവും സർക്കാരുമായി (State and Government) മനുഷ്യനെ ബന്ധപ്പെടുത്തി പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ് രാഷ്ട്രതന്ത്രം എന്നു പറഞ്ഞാണ് പാഠപുസ്തകകാരൻ വിഷയം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഭരണകൂടം രാഷ്ട്രതന്ത്രപഠനത്തിന്റെ കേന്ദ്രവിഷയമാണ്. ജനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷങ്ങളും മററും നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ഒന്നാണത്രെ ഭരണകൂടം. പാഠപുസ്തകം തുടരുന്നു: "ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള ഭരണകൂടം നിലവിൽ വന്നത് രാജാവും ജനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തിലൂടെയാണ്. ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ അവകാശങ്ങളും ആനുകൂല്യങ്ങളും ഉന്നയിച്ചു. അധികാരം അന്തിമമായി തങ്ങളുടേതാണെന്ന് ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. അങ്ങിനെയാണ് ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള ജനാധിപത്യം ഉദയം ചെയ്തതും സർക്കാരിൽ ജനങ്ങൾക്ക് പ്രാതിനിധ്യം ലഭിച്ചതും. ജനാധിപത്യത്തിൻകീഴിൽ ജനങ്ങളുടെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനായി നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. ജനങ്ങൾക്ക് പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യവും അവകാശവും നൽകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഘടനയും അധികാരങ്ങളും പൗരന്മാരുടെ അവകാശങ്ങളും കടമകളും വിശദീകരിക്കുന്ന ഭരണഘടന നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. നിയമങ്ങളെ വിശദീകരിക്കാനും നിയമപരമോ കററകരമോ ആയ കാര്യങ്ങൾ പരിഹരിക്കാനും പ്രതിവിധികൾ തീരുമാനിക്കാനും നീതിന്യായവകുപ്പുകളുണ്ട്. നിയമങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനും ആവശ്യാനുസരണം അവ പുതുക്കാനും മാററിയെഴുതാനും ജനപ്രതിനിധികളടങ്ങുന്ന നിയമനിർമ്മാണസഭയുണ്ട്. കാര്യങ്ങൾ നേരാംവണ്ണം നടപ്പാക്കാൻ നിർവാഹകസമിതിയുമുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻ സേനയും ആയുധങ്ങളും സാമൂഹ്യദ്രോഹികളെ തളച്ചിടാൻ ജയിലുകളുമുണ്ട്.

ഈവിധമുള്ള ഒരു ജനകീയഭരണകൂടം നിലവിൽവന്നതിൻഫലമായി കൃഷിയും കച്ചവടവും വാണിജ്യവും വ്യവസായവും പുരോഗമിച്ചു. അവ എല്ലാവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ജനങ്ങൾക്കും പങ്കെടുക്കാവുന്ന ഒന്നായിമാറി. പുതിയ സർക്കാർ കൊണ്ടുവന്ന കുട്ടികളുടെ സംരക്ഷണവും വിദ്യാഭ്യാസവും, വ്യവസായ മേഖലയിൽ തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിരത, സാംസ്കാരികമണ്ഡലങ്ങളിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, വിശദമായ സാമ്പത്തിക നയങ്ങൾ,....ഇവ മധ്യകാലസർക്കാരുകൾക്ക് അചിന്ത്യമായിരുന്നു." ചുരുക്കത്തിൽ രാഷ്ട്രതന്ത്രപാഠപുസ്തകം വിദ്യാർത്ഥിയെ ധരിപ്പിക്കുന്നത് ഇതൊക്കെയാണ്: ഇന്നത്തെ രീതിയിൽ ഉള്ള ഭരണകൂടം എല്ലാവിഭാഗം ജനങ്ങൾക്കും നന്മ ചെയ്യുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ്. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്നതിൽ വെച്ച് ഏററവും മഹത്തായതാണ് ഇന്നത്തെ ഭരണകൂടം. ഭരണകൂടവും ജനങ്ങൾതന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പ്രതിനിധികളടങ്ങുന്ന സർക്കാരും എല്ലാവിഭാഗം ജനങ്ങളുടെയും നന്മയ്ക്കും ക്ഷേമത്തിനുമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.

പക്ഷേ യഥാർത്ഥത്തിൽ പാഠപുസ്തകക്കാരൻ പറയുന്ന ജനാധിപത്യം എന്താണ്? ഇന്നത്തെ ഭരണകൂടവും അതിന്റെ വിവിധഘടകങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ എന്താണ്? പാഠപുസ്തകകാരൻ കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയിലും രണ്ടുവർഗ്ഗങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നതായി നമുക്കുകാണാം. ചൂഷകനും അധ്വാനിയും. ഈ വർഗ്ഗങ്ങൾ നിരന്തരമായി സമരത്തിലാണ്. വർഗ്ഗസമരത്തെ അടിച്ചമർത്താനുള്ള ഒന്നായാണ് ഭരണകൂടം നിലവിൽ വന്നത്. എംഗൽസ് പറയുന്നു: "ഭരണകൂടം ആദികാലം മുതലേ നിലനിന്നിരുന്നില്ല. അതില്ലാത്ത സമൂഹങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു; ഭരണകൂടത്തെയോ അതിന്റെ അധികാരങ്ങളെയോ പററി യാതൊരു ധാരണയുമില്ലാത്തവ. സാമ്പത്തികവികാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകഘട്ടത്തിൽ, അത് സമൂഹത്തെ വർഗ്ഗങ്ങളായി പിളർത്തിയപ്പോൾ, ആ പിളർപ്പിന്റെ ഫലമായി ഭരണകൂടമുണ്ടായി." അടിമകളോ അവരുടെ ഉടമകളോ ഇല്ലാതിരുന്ന പ്രാകൃതകമ്മ്യൂണിസ്ററ് സമൂഹത്തിൽ ഭരണകൂടമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സാമ്പത്തികവികാസത്തിന്റെ ഫലമായി ഒരുകൂട്ടംപേർ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ—ഭൂമിയുംആയുധങ്ങളും—സ്വകാര്യസ്വത്താ

ക്കുകയും അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവരെ സ്വന്തം അടിമകളാക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി രണ്ടുവർഗ്ഗങ്ങൾ നിലവിൽവന്നു: അടിമകളും അവരെ കൈയാളുന്ന ഉടമകളും. ബൂർഷ്വാപാഠപുസ്തകകാരന്മാർ കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്ന പുരാതന "ഗ്രീക്ക് ജനാധിപത്യം' അടിമയുടമവ്യവസ്ഥ നിലനിന്നിരുന്ന കാലത്തു് ന്യൂനപക്ഷംവരുന്ന എല്ലാ ചൂഷകർക്കും അംഗത്വമുള്ള ഭരണകൂടമായിരുന്നു. അക്കാലത്തെ അടിമകളാകട്ടെ, ഈ ചൂഷകരുടെ തീർത്തുംഅസ്വതന്ത്രരായ സ്വകാര്യസ്വത്തും. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ ഈ വർഗ്ഗസമൂഹത്തിൽതന്നെ ചൂഷിത ജനത ഈ അടിച്ചമർത്തലിനെതിരെ പോരാടിയിരുന്നു. റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിലെ അടിമകൾ സ്പാർട്ടാക്കസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സംഘടിക്കുകയും വർഗ്ഗശത്രുക്കൾക്കെതിരെ സമരംചെയ്യുകയുംചെയ്തു.

അടിമയുടമവ്യവസ്ഥയിലെ സംഘർഷങ്ങൾ അതിനെ ഫ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥയിലേക്കു പരിണമിപ്പിച്ചു. ഫ്യൂഡൽപ്രഭുവും അടിയാളനു (Serf) മായിരുന്നു ഈ വ്യവസ്ഥയിലെ വർഗ്ഗങ്ങൾ. ഫ്യൂഡലിസം കർഷകകലാപങ്ങളാൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഇതു് അടിച്ചമർത്താൻ ഫ്യൂഡൽഭരണകൂടം ആവശ്യമായിവന്നു. ഏകാധിപത്യമോ ഫ്യൂഡൽ പ്രഭുക്കളുടെ പ്രതിനിധികളടങ്ങുന്ന റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഭരണകൂടമോ അക്കാലത്തു് നിലനിന്നു.

വ്യാപാരത്തിന്റെ വികാസവും ലോകവിപണിയും പണവിനിമയത്തിന്റെ വികാസവും ഫ്യൂഡൽസമൂഹത്തിൽ ഒരു പുതിയവർഗ്ഗത്തിനുജന്മംനൽകി—മുതലാളിവർഗ്ഗം. ചരക്കുകൈമാററത്തോടെയും പണത്തിന്റെ ശക്തി ഉയർന്നതോടെയും മൂലധനത്തിന്റെ ശക്തിയും വർദ്ധിച്ചു. പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും പത്തൊമ്പതാംനൂററാണ്ടിലും യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ബൂർഷ്വാവിപ്ലവങ്ങൾ നടന്നു. ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ ഫ്യൂഡലിസം തുടച്ചുനീക്കപ്പെടുകയും ബൂർഷ്വാഭരണകൂടം നിലവിൽ വരികയും ചെയ്തു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ മുതലാളിവർഗ്ഗം കൈയടക്കുകയും സ്വന്തം അദ്ധ്വാനശക്തി മാത്രം വിററു ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഒരു പുതിയ വർഗ്ഗത്തെ—തൊഴിലാളികളെ—സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്തു. പാഠപുസ്തകകാരൻ പറയുന്ന 'ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള ജനാധിപത്യഭരണകൂടം' നിലവിൽ വന്നതു് ഇങ്ങിനെയാണ്. ഭരണകൂടം നിലവിൽവന്നതു് വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടായതിനാൽ ബൂർഷ്വാഭരണകൂടത്തെ വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതു് വർഗ്ഗസമരത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വേണം.

മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിനു്, ഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനശക്തിയെ ചൂഷണം ചെയ്യാനുള്ള ഒരുപകരണമാണ് ഇന്നത്തെ ഭരണകൂടം. ഈ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഭരണഘടനയും നിയമങ്ങളും മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ നന്മയെമാത്രം ലാക്കാക്കിയുള്ളതാണ്. അതു് സ്വകാര്യ മൂലധനം അനുവദിക്കുന്നു; ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം കൈയാളുന്നതിനെ നീതീകരിക്കുന്നു. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊതുസ്വത്തല്ലാത്തിടത്തോളംകാലം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവർ ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ചൂഷണം നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമെവിടെ? പാഠപുസ്തകക്കാരൻ കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥയിലെ "സ്വാതന്ത്ര്യം" യഥാർത്ഥത്തിൽ മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ മാത്രം സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്.

കോടതിയും ജയിലുകളും പട്ടാളവും പോലീസും ആയുധങ്ങളും ബൂർഷ്വാഭരണകൂടത്തിന്റെ മർദ്ദനോപകരണങ്ങളാണ്. സ്വകാര്യസ്വ

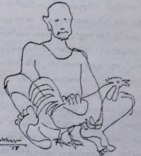

ത്തിനെതിരെ തൊഴിലാളികളോ അധ്വാനിക്കുന്നവരോ സംഘടിച്ചാൽ ഈ ഉപകരണങ്ങളെല്ലാം അവർക്കെതിരെ തിരിയുന്നതു് നമുക്കു കാണാം. ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾക്കായി ഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന അധ്വാനിക്കുന്നവരെ അടിച്ചമർത്തുന്ന ഭരണകൂടവും സർക്കാരും ഏതുവിധത്തിലാണു് "എല്ലാ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ജനങ്ങൾക്കും" നന്മചെയ്യുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള ഒന്നാവുക?

യഥാർത്ഥരാഷ്ട്രതന്ത്രപഠനം വർഗ്ഗസമരത്തെ പഠിക്കുന്ന ഒന്നായതിനാൽ ബൂർഷ്വാസമൂഹത്തെക്കുറിച്ചു് അതു് നമ്മെ ഇങ്ങിനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു: മുതലാളിത്തത്തിൽത്തന്നെ അതിനെ നശിപ്പിക്കാനും അങ്ങിനെ സമൂഹത്തെ പുരോഗതിയിലേക്കു് നയിക്കാനുമുള്ള ശക്തികളുമുണ്ടു്—തൊഴിലാളിവർഗ്ഗം. ശാസ്ത്രീയമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിനു് ബൂർഷ്വാഭരണകൂടത്തെ ഒരു സാമൂഹ്യവിപ്ലവത്തിലൂടെ തച്ചുടയ്ക്കാനും തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റേതായ ഒരു ഭരണകൂടം സ്ഥാപിക്കാനും കഴിയും. ഇന്നത്തെ യഥാർത്ഥ രാഷ്ട്രതന്ത്രപഠനം തൊഴിലാളി വർഗ്ഗവിപ്ലവത്തിന്റെ തന്ത്രങ്ങളെയും അടവുകളെയും കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണു്.

ബൂർഷ്വാശാസ്ത്രത്തിന്റെയും തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും നിയമത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയധനശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെയും പ്രതിനിധികൾ ഭരണകൂടത്തിന്റെ പ്രശ്നത്തെപ്പോലെ, കരുതിക്കൂട്ടിയും അല്ലാതെയും, ഇത്രയേറെ കുട്ടിക്കുഴച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു പ്രശ്നം നിങ്ങൾ കണ്ടെത്താനിടയില്ല. ഭരണകൂടമെന്നതു് ദൈവീകവും അലൗകികവുമായ എന്തോ ഒന്നാണെന്നും മനുഷ്യരാശിയുടെ നാളിതുവരെയുള്ള നിലനില്പിനു് ഉപോൽബലകമായ ഒരു ശക്തിയാണെന്നും അമാനുഷികവും മനുഷ്യാതീതവുമായ എന്തോ ഒന്നു് ജനങ്ങൾക്കു് പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന, അഥവാ ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ള, അഥവാ കൂടെ കൊണ്ടുവരുന്ന, ദിവ്യോൽഭൂതമായ ഒരു ശക്തിയാണെന്നും അവരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അവകാശപ്പെടുന്നു. ചൂഷകവർഗ്ഗങ്ങളുടെ — ഭൂവുടമകളുടെയും മുതലാളികളുടെയും— താൽപര്യങ്ങളുമായി അത്രയേറെ അടുത്തു ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതും അവരുടെ താൽപര്യങ്ങൾക്കു് അത്രയേറെ ഉതകുന്നതും ബൂർഷ്വാസിയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന മാന്യന്മാരുടെ എല്ലാ ആചാരങ്ങളിലും അഭിപ്രായങ്ങളിലും ശാസ്ത്രത്തിലും അത്രയേറെ ആണ്ടിറങ്ങിയിട്ടുള്ളതുമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളാണു് ഇവ. മറ്റേതൊരു പ്രശ്നത്തെക്കാളും ഭരണാധികാരിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ താൽപര്യത്തെ ബാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഈ പ്രശ്നത്തെ ഇത്രയധികം കുട്ടിക്കുഴയ്ക്കുകയും സങ്കീർണ്ണമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഭരണകൂടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സാമൂഹ്യമായ പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങളെയും ചൂഷണത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനെയും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിനെയും ന്യായീകരിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തിൽ നിഷ്പക്ഷത പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്, ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണമുള്ളവരാണെന്നു് അവകാശപ്പെടുന്നവരിൽനിന്നും ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായ അഭിപ്രായം ലഭിക്കുമെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ അതിനെ സമീപിക്കുന്നതു്, ഏറ്റവും വലിയതെറ്റായിരിക്കുമെന്ന പറഞ്ഞതു് ഇതുകൊണ്ടാണു്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ പ്രശ്നവുമായി നിങ്ങൾ പരിചയപ്പെടുകയും അതിൽ വേണ്ടത്ര ആണ്ടിറങ്ങിച്ചെല്ലുകയും ചെയ്തു കഴിയുമ്പോൾ, ആ പ്രശ്നത്തിൽ, അതിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിലും തത്വത്തിലും, വിവിധവർഗ്ഗങ്ങൾ തമ്മിൽ സമരം നടക്കുന്നതു് നിങ്ങൾക്കെപ്പോഴും കാണാൻ കഴിയും. ഭരണകൂടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായസംഘട്ടനത്തിലും ഭരണകൂടത്തിന്റെ പങ്കിനെയും പ്രാധാന്യത്തെയും സംബന്ധിച്ച വിലയിരുത്തലിലും ഈ സമരം പ്രതിഫലിക്കുകയോ പ്രകടമാവുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഒരു റിപ്പബ്ലിക് ഏതെല്ലാം രൂപങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടു കൊള്ളട്ടെ, അതൊരു ബൂർഷ്വാറിപ്പബ്ലിക്കാണെങ്കിൽ, ഭൂമിയുടേയും ഫാക്ടറികളുടേയും സ്വകാര്യഉടമാവകാശം അതു നിലനിർത്തുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, സ്വകാര്യ മൂലധനം സമുദായത്തെയാകെ കൂലിയടിമത്തത്തിലാക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ആ ഭരണകൂടം കുറച്ചുപേർക്കു മറ്റുള്ളവരെ അടിച്ചമർത്താനുള്ള ഒരു യന്ത്രമാണു്.

സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം

സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതികളുടെ മാററങ്ങൾക്ക് അടിസ്ഥാനമായി വർത്തിക്കുന്നത് ഉൽപാദനത്തിൽവരുന്ന മാററങ്ങളാണ്. ഉല്പാദനത്തിൻെറ മൂന്നു ഘടകങ്ങളാണ് ഉൽപാദനശക്തികൾ, ഉൽപാദനബന്ധങ്ങൾ, ഉൽപാദനോപാധികൾ എന്നിവ. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളും അതുപയോഗിക്കുന്ന മനുഷ്യരുമാണ് ഉൽപാദനശക്തികൾ; ഉൽപാദനശക്തികളും, ഉൽപാദനോപാധികൾ കൈയാളുന്നവരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് ഉൽപാദനബന്ധം; ഭൂമി, കെട്ടിടം മുതലായവ ഉൽപാദനോപാധികളും. മാററം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഉൽപാദനശക്തികളും അതിനു വിഘാതമായി നിൽക്കുന്ന ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സമരമാണ് സാമ്പത്തികവിപ്ലവങ്ങൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുന്നത്. ഉൽപാദനശക്തികൾ നിരന്തരം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉൽപാദനശക്തികൾ വളർച്ചക്ക് വിഘാതമായിനില്ക്കുന്ന ഉൽപാദനബന്ധങ്ങളെ തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കുന്നു. പുതിയ ഉൽപാദനബന്ധത്തിൽ അവ വീണ്ടും വളരുകയും ഈ ബന്ധവുംവളർച്ചക്ക് തടസ്സമാകുമ്പോൾ ഇതിനെത്തകർത്ത് മുന്നേറുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമെന്നരൂപത്തിൽ വളരുന്നത് ആഡംസ്മിത്തിനോടു കൂടിയാണ്. അതിനുമുൻപ് ''മക്കൻറലിസം''മുതലായി പ്രാകൃത സാമ്പത്തികശാസ്ത്രരൂപങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്നു. ചരക്കിൻെറ മൂല്യം അതിലടങ്ങിയ അദ്ധ്വാനത്തിൻെറ മൂല്യമാണെന്ന സിദ്ധാന്തംകൊണ്ടുവരുന്നത് ആഡംസ്മിത്താണ്. റിക്കാർഡോ ബൂഷ്വാസാമ്പത്തികശാസ്ത്രത്തെ കൂടുതൽ വികസിപ്പിച്ചു. ഇവരുടെ പിൻതുടർച്ചക്കാരാകട്ടെ കാപ്പിററലിസ്റ്റുകളുടെ ലാഭം വർദ്ധിപ്പിക്കാനായി ക്ലാസിക്കൽസമ്പദ്ശാസ്ത്രത്തെ വളച്ചൊടിച്ചു. തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനത്തെ ചൂഷണംചെയ്ത് കാപ്പിററലിസ്റ്റുകൾ നേടുന്ന കൊള്ളലാഭം കാപ്പിററലിസ്ററിൻെറ ന്യായമായ വിഹിതമാണെന്ന് ഇവരിൽ പലരും സിദ്ധാന്തിച്ചു. ഇക്കൂട്ടരുടെ കയ്യിൽ വളർച്ച മുരടിച്ചുനിന്ന സമ്പദ്ശാസ്ത്രത്തെ തുടർന്നു വികസിപ്പിക്കാനായത് മാർക്സിനു മാത്രമാണ്. മാർക്സിൻെറ 'മൂലധനം' മുതലാളിത്ത ഉൽപാദനപ്രക്രിയയെയാകെ ശാസ്ത്രീയമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

മിച്ചമൂല്യസിദ്ധാന്തമാണ് സമ്പദ്ശാസ്ത്രത്തിനു മാർക്സിൻെറ ഏററവുംവലിയ സംഭാവന. മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയിൽ അദ്ധ്വാനശക്തി ഒരു ചരക്കാണ്. ഇതു വിലയ്ക്കുവാങ്ങുന്ന മുതലാളി അതിൻെറ യഥാർത്ഥമൂല്യത്തിൻെറ ഒരുഭാഗം മാത്രമേ തൊഴിലാളിക്ക് കൂലിയായി നല്കുന്നുള്ളു. ഇങ്ങിനെ ബാക്കിവരുന്ന മൂല്യമാണ് മിച്ചമൂല്യം. ബൂഷ്വാസമ്പദ്ശാസ്ത്രജ്ഞർ പറയുന്ന മുതലാളിയുടെ വിഹിതം യഥാർത്ഥത്തിൽ തൊഴിലാളിയെ ചൂഷണം ചെയ്തെടുക്കുന്ന ഈ ''മിച്ചമൂല്യ''മാണ്. ഒരു ചരക്കിൻെറ മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് അതിലടങ്ങിയ, *സാമൂഹികമായി ആവശ്യമായ അദ്ധ്വാനമാണെന്നും* മാർക്സ് സിദ്ധാന്തിച്ചു. ശാസ്ത്രീയമായുള്ള സമ്പദ്ശാസ്ത്രപാഠങ്ങളല്ല മറിച്ച് കാപ്പിററലിസ്റ്റിൻെറ പക്ഷത്തുനിന്നുള്ള പാഠങ്ങളാണ് ഇന്നത്തെ ക്ലാസ്മുറികളിൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. *ബൂർഷ്വാസാമ്പത്തികശാസ്ത്ര* വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ *നിർദ്ദോഷരീതിയാണ്* അതിൻെറ കാപട്യം മറച്ചുവെക്കാൻ സഹായിക്കുന്നത്.

ബൂർഷ്വാ ഉൽപാദനത്തിനു നാലുഘടകങ്ങൾ കാണുന്നു: ഭൂമി, മൂലധനം, സംഘടന, തൊഴിൽ. ബ്രഹ്മസൃഷ്ടമായ ചാതുർവണ്ണ്യം പോലെയാണ് ബൂർഷ്വാഇക്കണോമിസ്റ്റ് ചതുർവർഗ്ഗം സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്—ജന്മി, മുതലാളി, സംഘാടകൻ, തൊഴിലാളി. ഇവരുടെ ധർമ്മങ്ങളും അവകാശങ്ങളും വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതത്രെ ബൂർഷ്വാപാഠപുസ്തകങ്ങൾ. സമ്പദ്‌വിതരണത്തിൽ ഭൂമി കൈയാളുന്നവനു–ജന്മിക്ക്–ഉള്ള

അവകാശമാണ് കരാർപാട്ടം (Contract rent). ഇതിന് താഴെ പറയുന്ന ഘടകങ്ങളുണ്ട്:

1) ഭൂമി പാട്ടക്കാരൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള വില [economic rent]
2) ഭൂമിക്കായി നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള മൂലധനത്തിനുള്ള പലിശ
3) ഭൂമി പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കാൻ ജന്മിയുടെ ഭാഗത്തുനിന്ന് വേണ്ടിവരുന്ന "അധികാദ്ധ്വാനം" (additional labour)
4) തേയ്മാനത്തിനും അററകുററപ്പണികൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള തുക.

ഭൂമി ആരും സൃഷ്ടിച്ചതല്ല. അതുകൊണ്ട് അത് സമൂഹത്തിലെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന മനുഷ്യരെ ചൂഷണം ചെയ്യാനായി ഒരുകൂട്ടംപേർ അത് കൈയടക്കിവെക്കുന്നു. ഭൂമിക്ക് മാത്രമായി പ്രത്യേകിച്ച് മൂല്യമില്ല, മനുഷ്യാദ്ധ്വാനം ഭൂമിയിൽ ചെലവഴിച്ചാൽ ലഭിക്കുന്ന ഉൽപന്നത്തിനാണ് മൂല്യമുള്ളത്. ചരക്കിന്റെമൂല്യം അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ മൂല്യംതന്നെയാണെന്ന് ആഡംസ്മിത്തുപോലും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉല്പാദനത്തിന്റെ മൂല്യം അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവനു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ജന്മിയുടെ "അദ്ധ്വാന'മായി ബൂർഷ്വാസാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറയുന്ന പാട്ടം പിരിക്കലിനും മററും യഥാർത്ഥ അദ്ധ്വാനപ്രക്രിയയിൽ യാതൊരു പങ്കുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ബൂർഷ്വാഇക്കണോമിസ്റ്റ് പറയുന്ന പാട്ടത്തിന്റെ വിവിധഘടകങ്ങളും ചൂഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ജന്മിക്കു ലഭിക്കുന്ന മിച്ചമൂല്യത്തിന്റെ വിവിധ ഘടകങ്ങളാണ്.

പാട്ടത്തിൽനിന്ന് പലിശയിലേക്ക് വന്നാലോ?

പാഠപുസ്തകം പറയുന്നു: പണത്തിനു പലിശ എന്തിനാണെന്നോ? മൂലധനം എന്ന ചരക്കിന്റെ മൊത്തം ലഭ്യത വളരെകുറവാണ്. അത് അങ്ങിനെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ പാടില്ല. വളരെ അത്യാവശ്യമുള്ളവർ മാത്രമേ അതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ പാടു. ഇതിനു ഒരുവില–പലിശ—നിശ്ചയിച്ചാൽ അത്യാവശ്യക്കാരല്ലേ അത് ഉപയോഗപ്പെടുത്തു.

ഇന്ത്യൻ ഗ്രാമങ്ങളിലാകെ ഭൂസ്വത്തിന്റെ വിതരണം

ആകെ ഗ്രാമീണ ജനസംഖ്യയുടെ ശതമാനം	കൈവശഭൂമിയുടെ ശതമാനം 1960-61	1970-71
താഴ്ന്ന 70%	16%	15%
70-80%	9%	8%
80-90%	16%	15%
ഉയർന്ന 10%	59%	62%

പക്ഷെ എന്താണ് ബൂർഷ്വാസമ്പദ്ശാസ്ത്രജ്ഞർ പറയുന്ന ഈ മൂലധനം? ഉൽപാദനത്തിനു മുൻപ് മൂലധനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. *അദ്ധ്വാനിക്കുന്നവനെ തലമുറകളായി ചൂഷണം ചെയ്ത് മുതലാളി സംഭരിച്ചതാണ്* മൂലധനം. ഇങ്ങിനെ സംഭരിക്കുന്ന പണംകൊണ്ടാണ് മുതലാളി ഉൽപാദനത്തിന്നാവശ്യമായ യന്ത്രങ്ങൾ, കെട്ടിടം എന്നിവ കയ്യാളുന്നത്. ഇത് മൂലധനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ്. അന്തിമ വിശകലനത്തിൽ ഈ യന്ത്രങ്ങളും കെട്ടിടങ്ങളും തൊഴിലാളിയുടെ അദ്ധ്വാനഫലമാണെന്ന് കാണാം. മൂലധനത്തിനു ലഭ്യത കുറവായത് അതുണ്ടാകുവാൻ വളരെയധികം തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനം ആവശ്യമായതുകൊണ്ടാണ്. തൊഴിലാളികളെ നിരന്തരമായി ചൂഷണം ചെയ്ത് മൂലധനം സംഭരിച്ചു എന്നതു മാത്രമാണ് മുതലാളിയെ പലിശ വാങ്ങാൻ അർഹനാക്കുന്നത്.

നമ്മുടെ പ്രൊഫസർമാരുടെയും, ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകക്കാരുടെയും നവീന ബൂർഷ്വാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും തലതൊട്ടപ്പനായ കെയ്ൻസ് പലിശയെപ്പററി പറയുന്നതു നോക്കുക. "ആളുകളെ അവരുടെ സ്വത്ത്, പൂഴ്ത്തിവെപ്പൊഴികെ മററേതെങ്കിലും മാർഗ്ഗത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കൊടുക്കുന്ന സമ്മാനമാണ് പലിശ"

ബൂർഷ്വാസമ്പദ്ശാസ്ത്രമനുസരിച്ച് ഉൽപാദനത്തിൽ നടനായകത്വം വഹിക്കുന്നത് സംഘാടകൻ (entrepreneur) ആണ്. പാഠപുസ്തകം പറയുന്നു. 'ഭൂമി, മൂലധനം, തൊഴിൽ എന്നീ മൂന്നുഘടകങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കു

കയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുമതല. അതിന് ഇദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലമത്രേ സാമാന്യലാഭം (normal profit) ഉൽപാദനപ്രക്രിയയിൽ ഇങ്ങിനെയൊരാളുടെ ആവശ്യമേയില്ലെന്ന് വ്യക്തമാണ്. സോഷ്യലിസ്റ്റ് സാമൂഹ്യഉൽപാദനഘടനയിൽ ജന്മി, മുതലാളി, സംഘാടകൻ എന്നീ മൂന്നു ഘടകങ്ങളേയും കാണുകയില്ല. എല്ലാററിന്റേയും സ്രഷ്ടാവായ തൊഴിലാളിയാണ് ഏതിന്റേയും ഉടമ. എന്നാൽ തൊഴിലാളിയെപ്പററി പാഠപുസ്തകം പറയുന്നു:-'കൂലി എന്നതുകൊണ്ട് നാം വിവക്ഷിക്കുന്നത് താഴ്ന്ന വരുമാനക്കാരുടെ വരവിനെയാണ്. ഇവരുടെ ആകെ വരുമാനം ലഭിക്കുന്നത് കൈകളുടേയോ തലച്ചോറിന്റേയോ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടാണ്. ഇവർ ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ ഒരു മുതലാളിയുടെ കീഴിൽ ജോലിചെയ്യുന്നു. മററു വാക്കുകളിൽ, നാം ഈ വാക്ക്-കൂലി-കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഫാക്ടറിജോലിക്കാർ, ഫോർമാൻമാർ, ഓഫീസ്ജോലിക്കാർ, അദ്ധ്യാപകർ, മററു മദ്ധ്യവർഗ്ഗ ഉദ്യോഗസ്ഥർ എന്നിവരുടെ നക്കാപ്പിച്ചയെ (earnings) ആണ്. ഇവർ നിരന്തരമായ മേൽനോട്ടത്തിൽ മുഷിപ്പൻ ജോലിചെയ്ത് താരതമ്യേന *സന്തോഷമായി* ജീവിക്കുന്നു.' ബൂർഷ്വാസമ്പദ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ തൊഴിലാളിയേയും ഒരു ചരക്കായാണ് കാണുന്നത്-മുതലാളിമാർക്ക് എപ്പോഴും വേണമെങ്കിലും വാങ്ങുകയോ ത്യജിക്കുകയോ ചെയ്യാവുന്ന ഒന്ന്. എല്ലാ സമ്പത്തിന്റേയും ഉറവിടവും അവകാശിയും തൊഴിലാളിയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാത്തതായി നടിക്കുന്നു. അദ്ധ്വാനത്തേയും തൊഴിലാളിയേയും തീരെ വിലയിടിച്ചു കാണിക്കുന്ന ബൂർഷ്വാചിന്താഗതി പുതിയ തലമുറയിലും കുത്തിവെക്കാനുദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ് ഇന്നത്തെ സമ്പദ്ശാസ്ത്രപാഠങ്ങൾ.

മുതലാളിത്തസമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥ ശാശ്വതമാണെന്ന് ബൂർഷ്വാസമ്പദ്ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥയെ അതേപടി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകാനുള്ള മാറ്റങ്ങളും അതിനാവശ്യമായ പരിഷ്കാരങ്ങളും ഒത്തുതീർപ്പുകളും പ്രാധാന്യത്തോടെ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. *ഇതിനാവശ്യമായ വിതരണശാസ്ത്രഭാഗത്തിനും വിപണനശാസ്ത്രഭാഗത്തിനുമാണ്*, ഉല്പാദനത്തിനല്ല പ്രാമുഖ്യം. ഉല്പാദനത്തിൽത്തന്നെ എങ്ങനെ "ലാഭകരമായി" ഉല്പാദനം നിർവ്വഹിക്കാം എന്നതിനാണ് മുൻതൂക്കം. ഉൽപാദനത്തെപ്പററി പറയുമ്പോൾ ഉല്പാദനശക്തികൾ, ഉല്പാദനബന്ധങ്ങൾ, ഉല്പാദനോപാധികൾ ഇവയെ ശാസ്ത്രീയമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നില്ല. പകരം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കുറെ വസ്തുസ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ മാത്രം നൽകുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന് ഇരുമ്പുരുക്കു വ്യവസായത്തെപ്പററിപ്പഠിക്കുമ്പോൾ എത്രയാളുകൾ ഈ ശാഖയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു, ഏതു അസംസ്കൃതവസ്തുക്കൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു, ഏതു ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ വർഷംതോറും പുറത്തിറക്കുന്നു എന്നതല്ലാതെ ഈ വ്യവസായത്തിന് ഇന്ത്യൻ സമ്പദ്‌വ്യവസ്ഥയിലുള്ള സ്ഥാനമോ അതിലെ ഉൽപാദനബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളോ പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല.

കൃഷിയെപ്പററിപ്പറയുമ്പോൾ കൃഷിയിടങ്ങൾ ഭൂരിഭാഗവും ചെറിയൊരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ കയ്യിലാണെന്നത് ടെക്സ്റ്റ് പുസ്തകക്കാരൻ സൗകര്യപൂർവ്വം വിസ്മരിക്കുന്നു. പകരം ജനസംഖ്യയുടെ 70% പേർ കൃഷിയെ ആശ്രയിച്ച് ജീവിക്കുന്നവരാണെന്നത് ഉൽപാദനം കുറയുന്നതിനുള്ള ഒരു മുഖ്യതടസ്സമായി അവർ കാണുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉൽപാദനവർദ്ധനവിനുള്ള മുഖ്യതടസ്സം ഇന്ന് ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലുള്ള ഫ്യൂഡൽബന്ധങ്ങളും കൃഷിയിടങ്ങൾ ന്യൂനപക്ഷംപേർ കയ്യാളുന്നതുമാണെന്നത് മറച്ചുവെക്കപ്പെടുന്നു. (പട്ടിക കാണുക)

സാമ്പത്തികശാസ്ത്രപഠനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ലേഖനം കൂടുതൽ ദീർഘിപ്പിക്കുന്നില്ല. സമ്പദ്ശാസ്ത്രപാഠങ്ങളിലാകെ തെളിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് അതിന്റെ അശാസ്ത്രീയതയാണ്. അതാകട്ടെ ഇന്നത്തെ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ചൂഷണോന്മുഖമായ സാമ്പത്തികനയങ്ങളെ ന്യായീകരിക്കാനായുള്ളതാണ്. പക്ഷെ ജനങ്ങളും യുവാക്കളും ഈ സാമ്പത്തികനയങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇത്തരം കപടന്യായീകരണങ്ങൾക്ക് ഇനിയും യാഥാർത്ഥ്യത്തെ മറച്ചുവെക്കാനാവില്ല. ○

കോമേഴ്സ്

മുതലാളിത്തത്തെ സ്ഥിരമായി നിലനിർത്താൻവേണ്ടി മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ് കലാശാലകളിലെ വാണിജ്യപഠനം. യഥാർത്ഥജീവിതത്തിൽനിന്നു് ഇത്രയും അകന്ന വേറൊരു വിഷയവുമില്ല. ഇതു പഠിക്കുന്നവർക്കു് സാഹിത്യബോധം ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാലാവാം അവരുടെ ഭാഷാപഠനം ആദ്യവർഷംതന്നെ അവസാനിക്കുന്നു. പിന്നെയുള്ള രണ്ടുവർഷങ്ങളിൽ വാണിജ്യസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളു. അവരെല്ലാം കാര്യവും മുതലാളിത്തവീക്ഷണത്തിലൂടെ നോക്കിക്കാണുന്നു. അങ്ങനെ അവരുടെ ജീവിതവീക്ഷണവും ആ ചട്ടക്കൂടിൽതന്നെ ഒതുങ്ങുന്നു. മുതലാളിക്കുണ്ടാവുന്നതും ഉണ്ടാകാവുന്നതുമായ വിഷമങ്ങളും അവയെ അതിജീവിക്കാനാവശ്യമായ വഴികളും പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇന്നത്തെ കോമേഴ്സ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ഏറാൻമൂളികളാകുവാൻ മാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ടവരാണ്

വാണിജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രത്തോളം പഴക്കമുള്ളതാണ്. 'നാട്ടുകാരുടെ നന്മയെ മാത്രം ലാക്കാക്കിയുള്ള നിഷ്കാമകർമ്മമായിരിക്കണം വാണിജ്യം'—ഭഗവദ്ഗീത പറയുന്നു. എങ്കിലും നമുക്കറിയാം ആർഷഭാരതത്തിന്റെ സുഗന്ധം വിതറുന്ന പുരാണങ്ങൾക്കിടയിൽ വായിക്കാനാകാത്ത ഒരായിരം കഥകൾ—വഞ്ചനയുടെയും ചതിയുടെയും മുഖമുള്ള വൈശ്യജാതിവർഗ്ഗസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഏററവും വലിയ അനുഭാവികളായതിന്റെ കാരണവും മററൊന്നല്ല. ഇന്നാവിദ്യയെല്ലാം പ്രത്യേകം പരിശീലിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഗ്രമസ്തബിതരുക്കാരെക്കൊണ്ടു് ചെയ്തുവരുന്നുവെന്നു മാത്രം.

ഭൂമിയിൽനിന്നു് ചൂഷണം ചെയ്യപ്പെട്ടശേഷം യന്ത്രങ്ങളിലൂടെയും തൊഴിലാളികളിലൂടെയും രൂപമാററം സംഭവിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ പണമുള്ളവനു ലഭ്യമാകുന്ന പ്രക്രിയാണ് വാണിജ്യപഠനമെന്നു് പാഠപുസ്തകക്കാരൻ പറയുന്നു. ഇതിന്നിടയിലെ ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു അസംസ്കൃതസാധനമാണ് തൊഴിലാളി. അപ്പപ്പോൾ എറിഞ്ഞുകൊടുക്കാവുന്ന കൊച്ചുവർത്തമാനങ്ങൾക്കു് സമരങ്ങളെയും പണിമുടക്കുകളെയും പോലുള്ള 'ബുദ്ധിമുട്ടു'കളൊഴിവാക്കാൻ കഴിവുണ്ടെന്നു് പുസ്തകങ്ങൾ മുതലാളിമാരെ ഉപദേശിക്കുന്നു.

കോമേഴ്സിനു് യാതൊന്നിനെ സംബന്ധിച്ചും ഒരു മാനുഷികസമീപനമില്ല. തൊഴിലെന്നതു് തികച്ചും നിർവ്വചനങ്ങളിലൊതുങ്ങുന്ന ഒരു വസ്തുവാണ്. മുതലാളിക്കു് ലാഭമുണ്ടാകുന്നതു് തൊഴിലാളികൾ പണിയെടുക്കുന്നതിനാലാണെന്നും ഈ തൊഴിലാളികളുടെ അദ്ധ്വാനമാണ് മൂല്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്നും ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന മൂല്യമാണ് മുതലാളിയുടെ ലാഭത്തിന്റെ ഉറവിടം എന്നുമല്ല പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. കൂലിയെന്നതു് മുതലാളിയുടെ ഔദാര്യമായിട്ടാണ് വിദ്യാർത്ഥി കാണുന്നതു് ഉദാഹരണത്തിനു് ഒരു പാഠപുസ്തകം പറയുന്നു:

Since labour is very perishable, the labourer have only very little bargaining power. If they withhold labour it is lost for ever.

Labour is extremely perishable. If a worker does not work for a day, that day's work is lost for ever…… Hence the workers have to work even if the wages are low.

ഇതു വായിച്ചാൽ "മുതലാളി തൊഴിലാളിയെക്കൊണ്ടു് പണിയെടുപ്പിക്കുന്നതു് തൊഴിലാളികളുടെ ക്ഷേമം മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ട

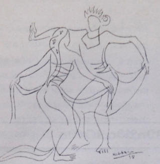

ണ്. അതുകൊണ്ടു് പണിമുടക്കിയും മററും ആ കാരുണ്യനിധിയെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു് ശരിയല്ല" എന്നാണ് തോന്നുക. മുതലാളിയും കാര്യക്കാരും (Capitalists & Entrepreneures) മാത്രമേ കോമേഴ്സ് വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മുമ്പിൽ മനുഷ്യരായുള്ളു.

ബൂർഷ്വാധിപത്യം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോകാനുള്ള ഭരണകൂടത്തിന്റെ ദുർമ്മോഹം ഇത്രയും വ്യക്തമായികാണുന്ന മറെറാരുദാഹരണവുമില്ല. ഇന്ത്യൻ പാർലമെൻറിൽ ഇന്നു് നാവിട്ടടിക്കുന്നവർക്കു് അടിസ്ഥാനപരമായി ഈ മോഹമില്ലാതില്ല. ചാർട്ടേർഡ്' എക്കൌണ്ടന്റോ കമ്പനിസെക്രട്ടറിയോ ആയി സ്വന്തം ജീവിതം ഭദ്രമാക്കാനുള്ള വാഞ്ഛ ഒട്ടനവധിപേരെ ഈ വഴിക്കു തിരിച്ചുവിട്ടിരിക്കുന്നു. കോളജുകളിലും ട്യൂട്ടോറിയലുകളിലുമായി പടന്നുപന്തലിച്ചുകിടക്കുന്ന ഈ വിഷവൃക്ഷത്തിന്റെ തായ്‌വേരുകൾ ഇന്ത്യൻമണ്ണിൽ ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞതായാണ് അധികാരികളുടെ വിശ്വാസം.

കോമേഴ്സ് ബിരുദപഠനം എത്രമാത്രം വഴിപിഴയ്ക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു വ്യക്തമാകാൻ രണ്ടാം വർഷം പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ മാത്രം എടുത്തു നോക്കിയാൽമതി. പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ 99ശതമാനംപേർക്കും ഉപയോഗിക്കാനാവശ്യം വരാത്ത ഒട്ടനവധികാര്യങ്ങൾ ഈ വർഷം പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു വാണിജ്യനിയമങ്ങളാണ് അവയിൽ പ്രധാനം ഓരോ നിയമവും പഠിപ്പിച്ചുക

ഴിഞ്ഞാൽ, അവയെ ആരെങ്കിലും എതിർക്കാനൊരുങ്ങിയാൽ കിട്ടാവുന്ന വർഷങ്ങളോളം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ജയിൽവാസത്തെപ്പററിയും പറയുന്നുണ്ടു്.

'കമ്പനിനിയമങ്ങളും സെക്രട്ടറിയുടെ കടമകളും' എന്ന ഭാഗം മുഴുവനും എങ്ങനെ ഒരു വൻകിട മുതലാളിത്തസാമ്രാജ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കാമെന്ന കാര്യം അടിമുതൽ മുടിവരെ വിവരിക്കുന്നു. കമ്പനിനിയമങ്ങളിൽ, ചതിച്ചും വഞ്ചിച്ചുംകൊണ്ടു് കമ്പനികൾ ഉണ്ടാക്കിയശേഷം സഹമുതലാളിമാരെ വരച്ചവരയിൽ നിറുത്തുന്ന വിധവും വിവരിക്കുന്നു. 'സമ്പൂർണ്ണസോഷ്യലിസം'നിലവിലുള്ള നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ലാഭവിഹിതത്തിനു് അമിതപ്രാധാന്യം നല്കിയതിലെന്താണ് ചേതം?

കമ്പനിനിയമങ്ങളൊരിക്കൽപോലും ലാഭചേതക്കണക്കുകളിൽനിന്നു മാറി തൊഴിൽമൂല്യത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. ശേഷം പഠിപ്പിക്കുന്ന 'സെക്രട്ടറിയുടെ കടമകളാ'കട്ടെ മുതലാളിയുടെ നില സുരക്ഷിതമാക്കുവാനും അയാൾക്കുവേണ്ടി ചിന്തിക്കുവാനും കഴിവുള്ളവരെപ്പററി വിവരിക്കുന്നു. കള്ളക്കണക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിലും പൊങ്ങച്ചപ്രസ്താവനകൾ ചമയ്ക്കുന്നതിലും മുതലാളികൾക്കു് സഹായം നല്കുകയെന്നതാണ് ഒരു കമ്പനിസെക്രട്ടറിയുടെ പണി

'മെർക്കൺടെയിൽ നിയമങ്ങളും ഇൻഡസ്ട്രിയൽ നിയമങ്ങളും' എന്ന ഭാഗമാണ് പിന്നീടുള്ളതു്. ഇതിലൊന്നാമത്തേതു് തികച്ചും മുതലാളിത്ത ഇടപാടുകളെ ക്രമീകരിക്കുന്ന കരാറുകളെപ്പററിയുള്ളവയാണ്. ബൂർഷ്വാസിയുടെ അന്തിമമായ ഒന്നു ചേരലിനു് ഇവ വഴികാട്ടുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ തൊഴിലാളികളെയും തൊഴിൽശാലകളെയും കുറിച്ചാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. എങ്ങനെയെല്ലാം തീററപ്പെടുന്നവരാണ് തൊഴിലാളികളെന്നും എന്നിട്ടും 'നെറികേട്' കാട്ടി അവർ പണിമുടക്കുന്നതു് തിന്മയാണെന്നും ഈ ഭാഗം പറയുന്നു. നെയ്യുകൂട്ടിക്കുഴച്ച ചോറിൽ കുപ്പിച്ചില്ലു പൊട്ടിച്ചിട്ടു് പട്ടികളെ കൊല്ലാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെ നമുക്കറിയാം. ബൂർഷ്വാനിയമങ്ങൾവഴി തൊഴിലാളികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന 'പ്രതിഫല'ങ്ങൾ ഈ സംഗതിയെയാണ് ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതു്. കെട്ടുപിണഞ്ഞ ഒട്ടനവധി പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഇവ

കൂട്ടങ്ങിക്കിടക്കും. നിരാലംബരാകുന്ന തൊഴിലാളികളോടുള്ള കടമയിൽ നിന്നും 'നിയമനീതി'പ്രകാരം ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനു് എംപ്ലോയീസ്സ്റ്റേററ് ഇൻഷുറൻസ് ആക്ട്തന്നെ പ്രത്യക്ഷോദാഹരണമാണു്. എന്നാൽ നിരന്തരമായ ഓതലിൽ മയങ്ങിക്കഴിയുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഇക്കാര്യങ്ങൾ വേർതിരിച്ചറിയാനുള്ള കഴിവു് നശിച്ചുപോവുകയും അവർ മുതലാളിത്തത്തിൻെറ പ്രചാരകരാവുകയും ചെയ്യുന്നു

ഇന്നു് വാണിജ്യാദ്ധ്യാപകർക്കുള്ള ഏററവും വലിയ പരാതി മിക്കവാറും കുട്ടികൾ ക്ലാസിൽ കയറുന്നില്ലെന്നതാണു്. കയറുന്നവർതന്നെ സ്വന്തം വേലകളിൽ മുഴുകിയിരിക്കും. കോൺടാക്ടുകളുടെ അവശ്യമായ വശങ്ങളെപററി അലറുന്ന അദ്ധ്യാപകനു് ഡെസ്കുകളിൽ രതിലീലകൾ പകർത്തിയും പാരഡികളുണ്ടാക്കിയും പാട്ടുപാടിയും കഴിയുന്ന ഇരകൾക്കു മുന്നിൽ എന്തുചെയ്യാനാവും? വാണിജ്യപഠനത്തിൻെറ നിരർത്ഥകതയെയാണിതു് കാണിക്കുന്നതു്. ലൈബ്രറിപ്പുസ്തകങ്ങൾ കരണ്ടുതിന്നും ഗ്രമസ്തൻമാഷന്മാരുടെ വായിൽനിന്നും ചിതറിവീഴുന്ന അവശിഷ്ടങ്ങൾ തിന്നും കഴിഞ്ഞവരുടെ കാലം മാറിത്തുടങ്ങി.

സിലബസ്സു് മാററങ്ങൾകൊണ്ടോ ചോദ്യബാങ്ക്രീതിയുടെ സമൂലമായ പരിവർത്തനംകൊണ്ടോ ഇവിടെയൊന്നും നേടാനാവില്ല. മുതലെടുക്കുന്നവനും തൊഴിലെടുക്കുന്നവനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഈ നാടകവും തുടരും. തൊഴിലാളികളുടെ ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള സമരത്തിലൂടെ ഭരണകൂടം തകർക്കപ്പെടുകയും അവയുടെ വേരുകൾ നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ നിലയ്ക്കു മാററം വരൂ. അന്നുവരെ പുസ്തകപ്പെട്ടികളുമായി, മേദസ്സുനിറഞ്ഞ ശരീരവും വലിച്ചു കാറുകളിലും സ്കൂട്ടറുകളിലും പാഞ്ഞെത്തി, വായിലെ ചവറെല്ലാം ചിതറിത്തെറിപ്പിച്ചു്, പണം വാങ്ങിത്തിരിച്ചുപോകുന്ന ബിരുദം ചുമക്കുന്ന സാറന്മാരുടെ ഭരണമായിരിക്കും. ഉയരമുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾക്കും പൂന്തോട്ടങ്ങൾക്കുമിടയിൽ ചീഞ്ഞുനാറുന്ന ഈ ശവം വലിച്ചെടുത്തെറിയാൻ പണിയെടുക്കുന്നവനേ കഴിയൂ—കാരണം അവൻെറ ചോരയ്ക്കാണു് ചെമപ്പും ചൂടും വിയർപ്പിൻെറ ഉപ്പുരസവുമുള്ളതു്'. ○

ഭാഷാപഠനം

ഭാഷയുടെയും സാഹിത്യത്തിൻെറയും പഠനത്തിനു് രണ്ടു തരം ലക്ഷ്യങ്ങളാണുള്ളതു്. ഒന്നു് സൗന്ദര്യാത്മകമാണ്—ഭാവുകത്വത്തിൻെറ വികാസം. രണ്ടാമത്തേതു് പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമാണു്—ആശയലോകത്തിൻെറ വികാസം. ഇന്നത്തെ പാഠ്യക്രമം ഈ ലക്ഷ്യങ്ങൾ എത്രത്തോളം നിറവേററുന്നു എന്നു് പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

സമാന്യാസ്വാദനത്തെ സഹായിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യം നിറവേററാൻ ഇന്നത്തെ പാഠ്യപദ്ധതി പര്യാപ്തമല്ല. കീററ്സിൻെറയും ഷെല്ലിയുടെയും ബ്രൗണിങ്ങിൻെറയും, കബീറിൻെറയും, തുളസീദാസിൻെറയും രീതിയിലല്ല ഇന്നു് കവിതയെഴുതപ്പെടുന്നതു്. സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിലുണ്ടായമാററം ഭാഷയുടെയും ഭാവനയുടെയും രീതികളെ വേരോടെ മാററിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നെരൂദ, വയെഹോ, ബ്രെഹ്ശ്ററ്, കെ.ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള, സച്ചിദാനന്ദൻ, കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണൻ തുടങ്ങിയ ആധുനിക വിപ്ലവകവികളുടേയോ യേററ്സ്, ഹിമനെഥ്, ടെഡ്ഹ്യൂസ്, എം. ഗോവിന്ദൻ, അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ തുടങ്ങിയ ആധുനികബൂർഷ്വാകവികളുടെയോ കവിത മനസ്സിലാക്കാൻ, ഉള്ളൂരും ആശാനും, കീററ്സും ടെന്നിസണും വിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കുകയില്ല. മാത്രമല്ല, സംവേദനത്തിനു തടസ്സമായി തീരുകയും ചെയ്യും. ആധുനിക കലാസാഹിത്യങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുന്നതിനു് ഇന്നു് യുവാക്കൾക്കുള്ള പ്രധാനമാനസിക പ്രതിബന്ധം യാഥാസ്ഥിതികമായ പാഠപുസ്തകങ്ങളിലൂടെയും യാഥാസ്ഥിതിക

രായ അദ്ധ്യാപകരിലൂടെയും അവരിൽ കുത്തിനിറക്കപ്പെടുന്ന മുൻവിധികളും പ്രാകൃതധാരണകളുമാണ്. ഇന്നിൽ ജീവിക്കുന്ന അവരുടെ മനസ്സിന്റെ നവീനതയും മൗലികതയും തീർത്തും നഷ്ടപ്പെടുത്തി പഴയകാലത്തിന്റെ ഭാവുകത്വത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുകൊണ്ടുപോവുകയുമാണ്-ക്ലാസ്സുമുറികളിലെ സാഹിത്യപഠനം ചെയ്യുന്നത്. ആധുനികകാലത്തെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽനിന്ന് യുവാക്കളെ തടയുക, അങ്ങനെ പരിവർത്തനത്തെ തടുക്കുക എന്ന ഉപരിവർഗ്ഗ പ്രത്യയശാസ്ത്രം തന്നെയാണ് ഇക്കാര്യത്തിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

ഇനി ആശയലോകത്തേക്ക് കടന്നാലോ? ഡിഗ്രിക്ലാസ്സുകളിൽ കഴിഞ്ഞവർഷംവരെ നിലനിന്നിരുന്ന രണ്ടാം ഗദ്യപുസ്തകം ഒരെഴുത്തുകാരന്റെ തന്നെ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ സമാഹാരമായിരുന്നുവല്ലോ. ആർണോൾഡ് ടോയൻബി, ആൽഡസ് ഹക്സ്‌ലി, ജോർജ് ഓർവെൽ, സി. പി. സ്നോ—അടുത്തകാലത്ത് ഇവരുടെയെല്ലാം സമാഹാരങ്ങളായിരുന്നു തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ബൂർഷ്വാലോകം ''സ്വതന്ത്ര''ചിന്തകരായി കൊട്ടിഘോഷിക്കുന്ന ഈ എഴുത്തുകാരെല്ലാം തന്നെ പ്രതിലോമകാരികളായിരുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ലോകത്തെ അതേപടി നിലനിർത്തുവാൻ നിങ്ങൾ സ്വതന്ത്രരാണ് എന്നാണ് ഈ ''സ്വതന്ത്ര''ചിന്തകർ പഠിപ്പിക്കുന്ന മൊത്തം പാഠം. അന്ധമായ വിപ്ലവവിരോധം നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന കുറെ പാഠങ്ങളിലൂടെ വിദ്യാർത്ഥി സാവധാനം മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥയുടെ അടിമയാക്കപ്പെടുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ''സമഗ്രാധിപത്യ''ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 'ഉദാത്ത'വിചിന്തനങ്ങളായി തോന്നാമെങ്കിലും (ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ) ഓർവെലും ഹക്സ്‌ലിയുമെല്ലാം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ബാക്കിയിടുന്ന സന്ദേശം ഇതാണ്: 'വിപ്ളവം വെറുതെയാണ്, മാററം തെററാണ്. കഴിവു കുറവാണെങ്കിൽ ഒരു ക്ലാർക്കാവുക; കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ ഐ. എ. എസ്സെഴുതി സർക്കാരിനെ സേവിക്കൂ. 'മനുഷ്യൻ ഇപ്പോൾ ഭൂമിയിൽനിന്ന് ചന്ദ്രനിലേക്കും അവിടെനിന്ന് തിരിച്ചും യാത്രചെയ്യാൻ പദ്ധതി ഒരുക്കുകയാണ് എന്ന. വാചകം 1978ൽ പഠിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്ന അദ്ധ്യാപകന്റെ സ്ഥിതി അസൂയാവഹമല്ല. (Exploring space-Nevin Sullivan)

ഭാവിയിലെ ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉജ്ജ്വലമായ ശുഭദർശനങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു പാഠമുണ്ട്, പ്രീഡിഗ്രിയുടെ ഇംഗ്ലീഷ്ഗദ്യപാഠപുസ്തകത്തിൽ (Life and Literature) — James Hemming ന്റെ Day after Tomorrow ആരോഗ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മനു ശ്രദ്ധിക്കുകയും യുദ്ധങ്ങൾ ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്താൽ മററന്നാൾ ലോകം പൂങ്കാവനമായി മാറും എന്നാണ് ഹെമ്മിംഗിന്റെ അഭിപ്രായം. യുദ്ധങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനകാരണങ്ങൾ—സാമ്പത്തിക വിതരണത്തിന്റെ കുഴപ്പങ്ങൾ, വർഗ്ഗവ്യത്യാസവും വർഗ്ഗസംഘർഷവും—ഇവയൊന്നുംതന്നെ കണക്കിലെടുക്കാത്ത ഉപരിപ്ലവമായ ഇത്തരം അഭിപ്രായപ്രകടനങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചിന്താശക്തിയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവയാണ്. ഗാന്ധിയുടെ ആത്മകഥയിൽനിന്ന് 'സത്യവും അഹിംസയും' എന്നൊരുഭാഗം എടുത്തു ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അഹിംസാ സിദ്ധാന്തം അധികാരിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ കയ്യിൽ എങ്ങനെ ഏററവും വലിയ ഹിംസയുടെ ആയുധമായി മാറി എന്നറിയാവുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക്, ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഹിംസ 'നിയമം' എന്ന പേരിൽ ന്യായീകരിക്കപ്പെടുകയും അതിന്നെതിരായ ജനങ്ങളുടെ മുന്നേററം 'അക്രമം' എന്നപേരിൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത് നിത്യവും കണ്ടറിയുന്നവക്ക്, ഈ അഹിംസാസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ കെണി പെട്ടെന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയും. അതേ പാഠപുസ്തകത്തിലെ നെഹ്റുവിന്റെ പ്രസംഗത്തിലും (Universities have much to teach us), റോബർട്ട് ലിൻഡിന്റെ ലേഖനത്തിലും മററും നിഴലിക്കുന്ന സമീപനവും ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റേതുതന്നെ. മനുഷ്യ സംസ്കാരത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കും അദ്ധ്വാനത്തിനുമുള്ള പങ്ക് കാണാതെ അതിനെ കേവലം ചില 'പ്രതിഭാശാലികളുടെ'–റാഫേൽ,

ഷേക്സ്പിയർ, ബിഥോവൻ തുടങ്ങിയവർ- അദ്ഭുതസൃഷ്ടിയായിക്കാണുന്ന സി. ഇ. എം. ജോഡിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനും ഇതേ വൈകൃതമുണ്ട്.

ഒന്നാംവർഷ ഡിഗ്രിയുടെ ഗദ്യപാഠപുസ്തകത്തിന്റെ കഥയും വളരെയൊന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല. മറ്റെല്ലാ ടെക്സ്റ്റ്പുസ്തകങ്ങളേയുംപോലെ തികച്ചും അപര്യാപ്തമായി എഡിററ് ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ പുസ്തകത്തിൽ രണ്ടാംആഗോളസാമ്രാജ്യത്വയുദ്ധത്തിന്റെ കാലത്ത് ചർച്ചിൽ ചെയ്ത യുദ്ധക്കൊതി നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രസംഗം, രാധാകൃഷ്ണന്റെ ഒരു വേദാന്തപ്രഭാഷണം (The ancient Asian view of man)-ഇത് ഇന്ത്യയിലും മറവുണ്ടായിരുന്ന അനേകം ഭൗതികചിന്താധാരകളെക്കുറിച്ച് നിശ്ശബ്ദതപാലിക്കുന്നു എന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാംഖ്യം, ന്യായം, മീമാംസാ, യദൃച്ഛാവാദം, ലോകായതം, ചാർവാകസിദ്ധാന്തം, ബുദ്ധ- ജൈനദർശനങ്ങൾ മുതലായ ഭൗതികദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ച് മിക്കവാറും മൗനംദീക്ഷിക്കുകയും, ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടാംഭാഷകളായ മലയാളത്തിന്റെയും ഹിന്ദിയുടെയും പാഠപുസ്തകങ്ങളെ ഈ രീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്യാൻ സ്ഥലപരിമിതി ഞങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നില്ല "രാഷ്ട്രഭാഷ എന്ന പേരിൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഉത്തരേന്ത്യൻ ഭാഷക്ക്"—ഇന്ത്യയിലെ ഉപരിവർഗ്ഗാധിപത്യവും ബ്രാഹ്മണാധിപത്യവും ഹിന്ദിയുടെ അധീശത്വവുമെല്ലാം പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ട സാമൂഹ്യപ്രതിഭാസങ്ങളാണ്. ഇന്ത്യൻ ഉപരിവർഗത്തിന്റെ

ഏററവും നീചരായ പ്രതിനിധികൾ ഉത്തരേന്ത്യക്കാരാണല്ലോ— ഒരു വിധത്തിലും രാഷ്ട്രഭാഷയായിരിക്കാനുള്ള അർഹതയോ നീതീകരണമോ ഇല്ലെന്നുമാത്രം കൂട്ടത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹം

നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടുപോകുംവിധം യുവാക്കളുടെ മനസ്സിനെ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുക എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. യുവാവിന് "വിദ്യ" നൽകുക എന്നതേക്കാളേറെ അയാളുടെ പ്രതികരണശേഷിയെ ചൂഷകവർഗ്ഗത്തിനും അതിന്റെ വിഭിന്ന സ്ഥാപിതതാല്പര്യങ്ങൾക്കും അനുയോജ്യമാംവിധം ചുരുക്കിയെടുക്കുക എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻ കലാശാലകളുടെ ധർമ്മം. സ്വന്തം വിഷയത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥി നേടുന്ന അറിവിനേക്കാളേറെ പരീക്ഷകൾക്കും അതിന് സന്നിഹിതനാകാൻ അവശ്യംവേണ്ട ഹാജരിനും പരീക്ഷകളിൽ അയാൾ നേടുന്ന മാർക്കിനുമാണ് പ്രാധാന്യം നൽകപ്പെടുന്നത് എന്നത് മേൽപ്പറഞ്ഞതിനെ ന്യായീകരിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിൽനിന്നും അതിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നും ഒഴിച്ചുമാററപ്പെട്ട, ജയിൽമുറികളോട് സാമ്യമുള്ള ക്ലാസ്സ്മുറികളിൽ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഏററവും തിളക്കമേററ പത്തുപതിനഞ്ചു വർഷങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതോടെ സമൂഹത്തോടും അതിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളോടും ഉള്ള യുവാവിന്റെ പ്രതികരണശേഷി അയാളുടെ സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങളുടെ പേരിൽമാത്രം പ്രകടമാകുന്ന ഒന്നായി ചുരുങ്ങുന്നു; സമൂഹത്തിന്റെ ഒട്ടാകെയുള്ള മുന്നേററങ്ങളിൽനിന്ന് യുവാവ് അകററപ്പെടുകയും, അങ്ങിനെ അയാൾ ചൂഷകവർഗ്ഗത്തിന്റെയും അതിന്റെ ഭരണകൂടത്തിന്റെയും ദല്ലാളായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

ക്ലാസ്സുമുറികളോട്, പാഠപുസ്തകങ്ങളോട്, സിലബസ്സുകളോട്, അദ്ധ്യാപകരോട്, ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളോടും വിദ്യാർത്ഥിസമരങ്ങളോടും, ചോദ്യബാങ്കുകളോട്, പരീക്ഷകളോട്, വിദ്യാലയജീവിതത്തിലെ മററു പ്രവർത്തനങ്ങളോട്, ബിരുദസർട്ടിഫിക്കററുകളോട്, അതുകഴിഞ്ഞു ലഭിക്കാവുന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളോട്, പൊതുവെ സമൂഹത്തോട്—ഉള്ള വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രതികരണരീതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അയാളെ ചൂഷകഭരണകൂടത്തിന് എത്രകണ്ട് സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്ന് അനുമാനിക്കാം. ഇവയെല്ലാം ഇന്നത്തെ ഭരണകൂടം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അനുവദിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള "കടമകളും" "അവകാശങ്ങളും" "സ്വാതന്ത്ര്യ"ങ്ങളുമാണ്. ഇവയോട് അനുകൂലമായ സമീപനം കൈക്കൊള്ളുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയാകട്ടെ, ഇവ അനുവദിച്ചുതന്നിട്ടുള്ള ഭരണകൂടത്തോടും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയോടും സഹഭാവം പുലർത്തുന്നു.

ഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും ക്ലാസ്സുമുറികളെ വെറുപ്പാണ്. മിക്ക ക്ലാസ്സുകളിലും കാണാവുന്ന ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സീററുകൾ ഇതിനു തെളിവാണ്. ഹാജർനിബന്ധന, ചോദ്യബാങ്കുകൾക്ക് പറഞ്ഞുകിട്ടുന്ന 'റെഡിമെയ്ഡ്' ഉത്തരങ്ങൾ, ലക്ചർനോട്ടുകൾ ഇവയാണ് വിദ്യാർത്ഥികളെ അങ്ങോട്ടാകർഷിക്കുന്നതു്.

പരീക്ഷയ്ക്കു സഹായിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇന്നത്തെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ക്ലാസ്സുമുറിയും പാഠപുസ്തകവും ചോദ്യബാങ്കുകളും സിലബസ്സും അദ്ധ്യാപകനും. ഗൈഡ്പുസ്തകത്തിൻെറയോ ഉത്തരബാങ്കിൻെറയോ "മാന്യത"പോലും ഇന്നത്തെ അദ്ധ്യപകനില്ല. ഇന്ന് ഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളും പ്രധാനമായിക്കരുതുന്നതു് പരീക്ഷയെയാണ്. പരീക്ഷയ്ക്കു് എത്രകണ്ട് സഹായകമായിരിക്കും എന്നതിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ക്ലാസ്സുമുറിയെയും പാഠപുസ്തകത്തെയും സിലബസ്സിനെയും അദ്ധ്യാപകനെയും സ്വീകരിക്കുകയോ തിരസ്കരിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു്. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം പരീക്ഷയെമാത്രം ലാക്കാക്കിയുള്ളതാണെന്ന് ഭൂരിപക്ഷം വിദ്യാർത്ഥികളുംമനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം വിഷയത്തിലുള്ള അറിവിനല്ല, പരീക്ഷയിൽ നേടുന്ന മാർക്കിനാണ് പ്രാധാന്യം എന്ന് അവർക്കറിയാം. പണ്ട് സിലബസ്സിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രാധാന്യം ഇന്നു ചോദ്യബാങ്കുകൾ കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതായതു്, വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിൻെറ പിന്തിരിപ്പൻ സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികൾ കൂടുതൽ ബോധവാന്മാരായിരിക്കുന്നു. പരീക്ഷകൾക്കു വിദ്യാർത്ഥികൾ നല്കുന്ന പ്രാധാന്യമാകട്ടെ നിലനിൽപ്പിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളതാണ്. കൂടുതൽ മാർക്കുകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയ ബിരുദസർട്ടിഫിക്കററുകൾ തങ്ങളുടെ ഭാവിജീവിതത്തിനു് കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്രദമാണെന്ന് അവർ കരുതുന്നു. അതിൻെറ സഹായത്തോടെ ലഭിക്കുമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന സ്ഥിരവരുമാനമുള്ള ഉദ്യോഗം അവരെ കൊതിപ്പിക്കുന്നു. ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ബെഞ്ചുകളും ഡസ്കുകളും പരീക്ഷാഹാളുകളിൽ താരതമ്യേന നികത്തപ്പെടുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

എന്നാൽ ഇത്തരം 'വിദ്യാഭ്യാസം' നേടിയ ഭൂരിപക്ഷംപേരും ഇന്ന് തൊഴിൽരഹിതരാണ്. രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത വിദ്യാസമ്പന്നരായ തൊഴിൽരഹിതരുടെ എണ്ണം ഇന്ത്യയിൽ 50ലക്ഷത്തിലേറെയാണ്. ഇത്രയധികം പേർക്ക് തൊഴിൽനൽകാൻ ഇന്നത്തെ പിന്തിരിപ്പൻ ഭരണകൂടത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക–സാമൂഹ്യപരിപാടികൾക്ക് കഴിയുകയില്ല. വർഷങ്ങൾ പിന്നിടുംതോറും ഇവരുടെ സംഖ്യ കൂടിവന്നിട്ടേയുള്ളു. ക്ലാസ്സുമുറികളിലും പരീക്ഷാഹാളുകളിലും ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സീററുകൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു എന്നതിൻെറ സൂചനയാണ്. തങ്ങൾക്കു തൊഴിലവസരങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതിൻെറ പിന്നിലുള്ള സാമ്പത്തിക–സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളെപ്പററി കുറേപ്പേരെങ്കിലും ബോധവാന്മാരായിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളെ ഒരു ജനകീയ വിപ്ലവത്തിലൂടെ മാററുന്നതിലൂടെ, ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻ പിന്തിരിപ്പൻ ഭരണകൂടത്തെ അടിച്ചുടയ്ക്കുന്നതിലൂടെ, ഒരു ജന

കീയ ജനാധിപത്യഭരണകൂടം സ്ഥാപിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ തങ്ങളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക പരിഹാരമുണ്ടാവൂ എന്നവർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

“വിദ്യാസമ്പന്നർ”ക്കിടയിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ–ഇന്ത്യയിൽ: എംപ്ലോയ്മെൻറ് എക്സ്ചേഞ്ച് കണക്കുകൾ

വർഷം (വർഷാവസാന കണക്കുകൾ)	മെട്രിക്കുലേററ്	ഹയർ സെക്കൻഡറി	ബിരുദധാരികൾ	ആകെ
1961	463633	70811	55786	590230
1965	580265	175510	86051	841533
1970	1101194	443884	276538	1526250
1975	2641200	1128100	935900	4805200

കലാലയങ്ങളിലെ ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളോടും തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളോടും സമരരീതികളോടും ഉള്ള വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സമീപനരീതിയിൽ മാററം വന്നിട്ടുണ്ട്. അടിയന്തരാവസ്ഥയ്ക്കുശേഷം ഇടതുപക്ഷവിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളോട് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുണ്ടായ അനുഭാവം അവരുടെ രാഷ്ട്രീയമായ ഉണർവ്വിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു സമൂഹത്തോട് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള സമീപനത്തിലും മാററം വന്നിട്ടുണ്ട്. വടക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും ആന്ധ്രാപ്രദേശിലും മററുമുണ്ടായ ജനകീയമുന്നേററങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികളും പങ്കാളികളായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ കലാലയസമരങ്ങൾ നിസ്സാരാവശ്യങ്ങൾക്കായി ഒരു ന്യൂനപക്ഷം നടത്തുന്നവയാണ്; വിദ്യാർത്ഥികളുടെ യഥാർത്ഥപ്രശ്നങ്ങളെ അവ സ്പർശിക്കാറേയില്ല. ബോറടിപ്പിക്കുന്ന ക്ലാസ്സുമുറികളിൽനിന്ന് ഇവ തങ്ങൾക്ക രക്ഷനൽകുന്നു എന്നതിനാൽ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും ഇവയോട് സഹഭാവം പുലർത്തുന്നു.

പിന്തിരിപ്പൻഭരണകൂടം വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തിന് നൽകിയിരിക്കുന്ന ‘കടമ’കളേയും ‘അവകാശ’ങ്ങളേയും ‘സ്വാതന്ത്ര്യ’ങ്ങളേയും വിമർശനാത്മകമായ വിശകലനങ്ങളിലൂടെ സമീപിക്കുകയും അങ്ങിനെ ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇത്തരം പിന്തിരിപ്പൻതട്ടിപ്പുകളെ പുറത്തുകൊണ്ടുവരികയും അവയോട് വിപ്ലവോന്മുഖമായ നിഷേധഭാവം പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ, വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് സമൂഹത്തിന്റെ ഒട്ടാകെയുള്ള പ്രശ്നങ്ങളിലുള്ള സ്ഥാനം മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തിന് തങ്ങളുടെ വിപ്ലവകരമായ, സാമൂഹികമായ കടമ നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ;

സമൂഹത്തിലെ മററു സ്ഥാപനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് ജനങ്ങളിലുള്ള സ്വാധീനം കൂടുതലാണ്. വിദ്യാലയങ്ങളോട് അവർ ആദരവും സഹഭാവവും പ്രതീക്ഷകളും പുലർത്തുന്നു. ഇളംതലമുറകളുടെ മനസ്സിനെ സമൂഹത്തിന് പ്രയോജനപ്രദമായ വിധത്തിൽ വളർത്താൻ, അവരുടെ സാമൂഹ്യവ്യക്തിത്വത്തിന് രൂപംനൽകാൻ വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് കഴിയുമെന്ന് ജനങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. മദ്ധ്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഭൂരിപക്ഷം രക്ഷിതാക്കളും തങ്ങളുടെ അന്തിമപ്രതീക്ഷയായി വിദ്യാലയങ്ങളെ ഉററുനോക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവിരുദ്ധസ്വഭാവവും പരിമിതികളും പൊള്ളത്തരവും ജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടത് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കടമയാണ്. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തിന്റെയും ശിക്ഷണരീതികളുടെയും വർഗ്ഗസ്വഭാവവും നിഷ്പ്രയോജനകരതയും അവരെ പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കാനും, ഭൂരിപക്ഷംവരുന്ന ജനങ്ങൾ ഇതൊക്കെ മനസ്സിലാകത്തക്കരീതിയിലുള്ള പ്രചരണങ്ങളും പ്രക്ഷോഭണങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കാനും സഹായകമായ വിധത്തിൽ ഒരു സംഘടന വിദ്യാർത്ഥിവർഗ്ഗം കെട്ടിപ്പടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇവയിലൂടെ മാത്രമേ ഇന്നത്തെ പിന്തിരിപ്പൻഭരണകൂടം തങ്ങൾക്ക കല്പിച്ചുതന്ന കപട സ്ഥാനങ്ങളും ‘സമ്മാന’ങ്ങളും നിഷേധിക്കാനും സമൂഹത്തെ പുരോഗതിയിലേക്ക നയിക്കുന്ന വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കുകളാകാനും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക കഴിയൂ. ○

വിയർപ്പും സാഹിത്യവും: ലൂഷുൺ

ലൂഷുൻ (188:-1936) ആധുനികചൈനീസ് സാഹിത്യത്തിന്റെ പിതാവ്. ചൈനയിലെ ആധുനിക സാംസ്കാരിക വിപ്ലവത്തിന്റെ നായകനായി ലൂഷുൻ ഇന്ന് ലോകമെങ്ങും അറിയപ്പെടുന്നു

ഷാങ്ഹായിലെ ഒരു പ്രൊഫസർ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു: സാഹിത്യം നിലനിൽക്കുന്നതാകണമെങ്കിൽ അത് സനാതനമായ മാനുഷികമൂല്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഷേക്സ്പിയറും വേറെ ഒന്നുരണ്ടുപേരും സനാതനമായ മനുഷ്യപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് എഴുതി; അതുകൊണ്ട് അവരുടെ കൃതികൾ വായിക്കപ്പെടുന്നു. മറെറഴുത്തുകാർ ഇതു ചെയ്യുന്നതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു, അതുകൊണ്ട് അവരുടെ കൃതികൾ നാമാവശേഷമായി.

വിശദീകരിക്കുംതോറും പരിഭ്രമം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കേസാണിത്. ആദ്യകാലങ്ങളിലെ പല ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യ കൃതികളും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കണം എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. എങ്കിലും സനാതനമനുഷ്യപ്രകൃതിയെ ആവിഷ്കരിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവ നഷ്ടപ്പെട്ടതെന്ന് ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ എനിക്ക് അതു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ ആ കൃതികളൊക്കെ നശിച്ചുപോയെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രൊഫസർ അവ എങ്ങിനെ വായിച്ചുവെന്നും അവയിലൊന്നുംതന്നെ ശാശ്വതമാനമൂല്യങ്ങൾ ഇല്ലെന്ന് എങ്ങിനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്.

നിലനിൽക്കുന്ന സാഹിത്യമെല്ലാം നല്ലതാണ്. നഷ്ടപ്പെട്ടതെല്ലാം ചീത്തയും. ആകാശത്തിനു കീഴിലുള്ളതെല്ലാം പിടിച്ചടക്കുന്നവൻ രാജാവാണ്, അതു പററാത്തവൻ കള്ളനും. ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ചൈനീസ്സിദ്ധാന്തം സാഹിത്യത്തിനും ബാധകമാണെന്ന് പറയരുതേ!

അല്ല, മനുഷ്യപ്രകൃതി ഒരിക്കലും മാറാത്തതാണോ?

ആൾക്കുരങ്ങ്, വാനരമനുഷ്യൻ, അതിപ്രാകൃതമനുഷ്യൻ, പ്രാചീനമനുഷ്യൻ, ആധുനികമനുഷ്യൻ, ഭാവിയിലെ മനുഷ്യൻ....ഇങ്ങിനെ ജീവികൾക്ക് പരിണമിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ മനുഷ്യപ്രകൃതിക്ക് സ്ഥിരമായി നിൽക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. പ്രാചീനമനുഷ്യന്റെപോലും വികാരങ്ങൾ നമുക്കൂഹിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നു സംശയമാണ്, വാനരമനുഷ്യന്റെ കാര്യം പറയുകയേ വേണ്ട. അതുകൊണ്ട് ഭാവിമനുഷ്യർ നമ്മെ മനസ്സിലാക്കാനും ഇടയില്ല. സനാതന മനുഷ്യപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ച് എഴുതുക തീർച്ചയായും പ്രയാസംതന്നെ.

വിയർക്കലിന്റെ കാര്യമെടുക്കാം. അതിപ്രാചീനകാലത്തും മനുഷ്യൻ വിയർത്തിരിക്കണം, അവൻ ഇന്നും വിയർക്കുന്നു, ഇനിയും കുറച്ചുകാലംകൂടി വിയർക്കും. അപ്പോൾ ഇത് താരതമ്യേന സനാതനമായ ഒരു മനുഷ്യഗുണമാണെന്നു പറയണം. എന്നാൽ 'അതിസുന്ദരി'കളായ ചെറുപ്പക്കാരികളുടെ വിയർപ്പ് സുരഭിലമാണ്. 'കാളകളെപ്പോലെ ഊമക'ളായ തൊഴിലാളികളുടെ വിയർപ്പിന് ദുർഗന്ധമാണ്. അനശ്വരമായ കൃതികളെഴുതി ശാശ്വതകീർത്തി സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ സുരഭിലമായ വിയർപ്പിനെ വർണ്ണിക്കുകയാണോ നല്ലത്, അതോ നാറുന്ന വിയർപ്പിനെയോ? ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതുവരെ സാഹിത്യത്തിൽ എഴുത്തുകാരന്റെ നില "ഭയങ്കരമായി കുഴപ്പം പിടിച്ചതാണ്."

ഉദാഹരണത്തിന് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആദ്യകാലനോവലുകളിലധികവും കുലസ്ത്രീകൾക്കുവേണ്ടിയാണ് എഴുതപ്പെട്ടിരുന്നതെന്ന് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും സുരഭിലമായ വിയർപ്പിനായിരുന്നു മുൻതൂക്കം. എന്നാൽ പത്തൊമ്പതാംനൂററാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ, റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ നാറുന്ന വിയർപ്പിന്റെ ഒരു ദുർഗന്ധപ്രസരം തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽ ഏതു തരമാണ് മറേറതിനെ അതിജീവിക്കുക എന്ന് പറയാൻ കാലമായിട്ടില്ല.

ചൈനയിൽ താവോമതക്കാർ താവോ (ബ്രഹ്മം) വിനെപററി പ്രസംഗിക്കുന്നതും നിരൂപകർ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് വിശദീകരിക്കുന്നതും കേട്ടാൽ നാം ചൂളിപ്പോവും – വിയർക്കാൻ ധൈര്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ ഇതായിരിക്കാം ചൈനക്കാരുടെ സനാതനമനുഷ്യപ്രകൃതി.

ഡിസംബർ 23, 1927.

പരീക്ഷകൾ

പരീക്ഷകളുടെ സങ്കല്പംതന്നെ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വാണിജ്യമത്സരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. മുതലാളിത്തലോകത്തിലെ ഉൽപാദകൻ ലോകത്തെമുഴുവൻ കാണുന്നതു് ഒരു മാർക്കറ്റായിട്ടാണ്, മനുഷ്യരെയെല്ലാം ചരക്കുകളായിട്ടും. ഈ മനുഷ്യച്ചരക്കുകൾക്കു വിലയിടുന്ന ഏർപ്പാടുകളിൽ ഒന്നാണ് "പരീക്ഷ". വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സർഗ്ഗശക്തിയെയും മൗലികതയെയും അവഗണിക്കുകയും കാണാതെപഠിക്കാനും ഓർമ്മിച്ചുവെക്കാനുമുള്ള അവരുടെ കഴിവിനെ മാത്രം പരീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഈ പരീക്ഷാസമ്പ്രദായം വിദ്യാർത്ഥികളെ മനുഷ്യർ എന്നനിലയിലല്ല, കംപ്യൂട്ടറുകൾ എന്ന നിലയിലാണ് വിലയിരുത്തുന്നതു്. "വസ്തുനിഷ്ഠ"മെന്ന പേരിൽ കൊണ്ടാടപ്പെടുന്ന പുതിയ പരീക്ഷാസമ്പ്രദായം ഈ കംപ്യൂട്ടറുകളുടെ വിശ്വസ്തതാനിർണ്ണയത്തിനു് യാന്ത്രികമായ കണിശത നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. മൗലികചിന്തയെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും കുത്തിനിറയ്ക്കപ്പെടുന്ന വിവരങ്ങളും അക്കങ്ങളും തിയതികളും ഓർമ്മിക്കാനും തികട്ടിപുറത്തെടുക്കാനും വിദ്യാർത്ഥികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു വഴി അവരെ ഇന്നു് ഇന്ത്യയെ ഭരിക്കുന്ന മുതലാളിമാരുടെയും വ്യാപാരികളുടെയും വിശ്വസ്തരായ ഗുമസ്ഥന്മാരാക്കാനാണ് ഈ പരീക്ഷകൾ സഹായിക്കുന്നതു്. അവയുടെലക്ഷ്യം കഴിയുന്നത്രവിദ്യാർത്ഥികളെ "ഉദ്യോഗ"ങ്ങൾക്കു് പ്രാപ്തരാക്കുകയെന്നതല്ല, കഴിയുന്നത്രപേരെ "തോൽപ്പിക്കുക"യും ജോലി നിഷേധിക്കുകയും അങ്ങിനെ കുത്തകമുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന തൊഴിലില്ലായ്മയുടെ ഭീകരമായ കുതിച്ചുകയറ്റത്തെ (കുറച്ചെങ്കിലും) ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽനിന്നു മറച്ചുവെക്കുകയുമാണ്. ഫ്രഞ്ച് വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ദ്ധനായ പെറോൺ പറഞ്ഞതുപോലെ "ഈ പരീക്ഷകൾ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മാനസിക ജീവിതത്തിൽ സംഘർഷങ്ങൾ നിറക്കുകയും അവരെ ഞരമ്പുരോഗികളാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ യുവാക്കളിൽ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന മാനസികരോഗങ്ങൾക്കു് പല കാരണങ്ങളിലൊന്നു് ഈകാളപൂട്ടമത്സരമാണ്". പരീക്ഷയിൽ ലഭിക്കുന്ന "മാർക്കുകൾ" ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ഭാവി മുഴുവൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു–ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ ഗതിമുഴുവൻ നിർണ്ണയിക്കുന്നു. ഈ പരീക്ഷകൾക്കു പുറമെയാണ് ഓരോ ഉദ്യോഗത്തിനും വേറെവേറെ 'ടെസ്റ്റുകളും' 'ഇന്റർവ്യൂ'വുകളും മറ്റും നടത്തുന്നതു്. അങ്ങിനെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും സർഗ്ഗാത്മകമായ കാലഘട്ടം—യൗവനം—മുഴുവനും "ചോദ്യബാങ്ക"കളിലെ നിക്ഷേപമായി തുരുമ്പുപിടിക്കുന്നു. പി. എസ്. സി. ഗൈഡുകൾ കാർന്നുതിന്നു് വിദ്യാർത്ഥികൾ എലികളിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തരല്ലാതായിത്തീരുന്നു. ഗൈഡുകൾതിന്നു് അവരുടെ വയറുകൾ നിറയുകയും ഒഴിയുകയും ചെയ്തുകഴിയുമ്പോൾ അവർ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ മാർജ്ജാരനു് ഭക്ഷണമായി അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനെ അനുക്രമം യുവാക്കളെ ഷണ്ഡരാക്കുകയാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിന്റെയും പരീക്ഷകളുടെയും നിഗൂഢലക്ഷ്യം.

ചൈനയിൽ നിലവിലിരുന്ന ബൂർഷ്വാ പരീക്ഷാസമ്പ്രദായത്തെ പരാമർശിച്ചു് മാവോ പറഞ്ഞു:

"ഇന്നത്തെ പരീക്ഷാസമ്പ്രദായം ജനങ്ങളുടെ രീതിയിലല്ല, ശത്രുവിനോടു് ഏറ്റുമുട്ടുന്ന

രീതിയിലാണ്. വക്രവും വിചിത്രവുമായ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ച് മിന്നലാക്രമണം നടത്തുന്ന ഒരു രീതിയാണത്. ഞാനതംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അത് യുവാക്കളുടെ സർവ്വതോന്മുഖമായ കഴിവുകളെ നശിപ്പിക്കുന്നു. ഈ രീതി പൂർണ്ണമായും മാറേണ്ടതുണ്ട്. ചോദ്യങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനോട് ഞാനനുകൂലമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾ അവ പഠിച്ച് പുസ്തകങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ ഉത്തരമെഴുതട്ടെ. അതായത് “ചുവന്ന മുറിയിലെ സ്വപ്ന”ത്തിൽ* നിന്ന് ഇരുപതു ചോദ്യങ്ങൾ തയ്യാറാക്കിയാൽ ഏതെങ്കിലും വിദ്യാർത്ഥികൾ അവയിൽ പകുതി ചോദ്യങ്ങൾക്ക് നന്നായി ഉത്തരമെഴുതുകയാണെങ്കിൽ, ആ ഉത്തരങ്ങളിൽ ചിലത് വളരെ നല്ലതും സൃഷ്ട്യുന്മുഖമായ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമാണെങ്കിൽ അവർക്ക് നൂറുശതമാനം മാർക്ക് നൽകാം. വേറെ ചില വിദ്യാർത്ഥികൾ എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കും ഉത്തരമെഴുതുകയാണെങ്കിൽ, പക്ഷെ അവരുടെ ഉത്തരങ്ങൾ ക്ലാസ് മുറികളുടേയും പാഠപുസ്തകങ്ങളുടേയും ലളിതമായ പകർപ്പുകൾ മാത്രമാണെങ്കിൽ, അവയിൽ സൃഷ്ട്യുന്മുഖമായ ആശയങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെയില്ലെങ്കിൽ അവർക്ക് അമ്പതോ അറുപതോ ശതമാനം മാർക്ക് നൽകാം. പരീക്ഷകളിൽ അന്യോന്യം ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുന്നതും സ്ഥാനം മാറിയിരിക്കുന്നതും അനുവദിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ശരിയായ ഉത്തരം ഞാൻ പകർത്തിയെഴുതിയാൽ എന്റേതും ശരിയായി കണക്കാക്കേണ്ടതുണ്ട്. അന്യോന്യം ചെവിയിൽ മന്ത്രിക്കുന്നതും സ്ഥാനംമാറിയിരുന്ന് പരീക്ഷയെഴുതുന്നതും മുൻപ് രഹസ്യമായാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. ഇപ്പോഴത് പരസ്യമായി ചെയ്യാൻ അനുവദിക്കുക. നിങ്ങൾ ശരിയായ ഉത്തരമെഴുതുമ്പോൾ ഒന്നുംചെയ്യാനാവാതെ ഇരിക്കുന്ന ഞാൻ അതു പകർത്തുകയാണെങ്കിൽ അതിൽ കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. നമുക്കതൊന്നു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാം. നമ്മൾ ജീവിക്കുന്ന രീതിയിലാണ് കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടത്, ജീവസ്സറ്റ രീതിയിലല്ല.” *

ഇന്നത്തെ സമ്പ്രദായത്തിൽ പരീക്ഷകൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ മനുഷ്യവ്യക്തികളെന്ന നിലയിലല്ല, ഒരു പട്ടികയിലെ അക്കം മാത്രമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്.—സ്ഥിരം ചോദ്യങ്ങൾക്ക് നല്കപ്പെടുന്ന കാർന്നതിന്ന ഉത്തരങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ അബോധപ്രതികരണങ്ങൾ (conditioned refluxes) അളക്കാൻ മാത്രമേ അവയ്ക്ക് കഴിയുന്നുള്ളു. തികച്ചും കൃത്രിമമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വലിഞ്ഞുമുറുകുന്ന നാഡികളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ മണിക്കൂറിൽ എഴുതപ്പെടുന്ന ഈ ഉത്തരങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ വൈജ്ഞാനികമായ പക്വതയും മൗലികതയും വൈവിധ്യമാർന്ന പ്രതിഭകളും ഒന്നും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നില്ല. ശാരീരികമായ പ്രതിരോധനത്തിനും സന്ദർഭാനുസൃതമായ അയവിറക്കലിനും വിദ്യാർത്ഥിക്ക് എത്ര കഴിവുണ്ടെന്നതിനേയും വിദ്യാർത്ഥിയുടെ “ഭാഗ്യ”ത്തേയും ഉത്തരക്കടലാസ് നോക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകന്റെ മൂഡിനേയും ഔദാര്യത്തേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു അവന്റെ “വിജയം”. വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ (refluxes) അഭിലഷണീയമാണോ അല്ലയോ എന്നതാണ് പരീക്ഷകൻ പരിശോധിക്കുന്നത്—അഭിലഷണീയതയാകട്ടെ തികച്ചും ആത്മനിഷ്ഠമാണ്. ഒരു ഉത്തരത്തിന്റെ അഭിലഷണീയത നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ പരീക്ഷകന്റെ വൈയക്തികമായ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾക്കും വർഗ്ഗപരമായ പശ്ചാത്തലത്തിനും പങ്കുണ്ട്.

---

* ത്സാവോ സെ_ചിൻ (?_1963) എഴുതിയ ഒരു പഴയ ചൈനീസ് നോവൽ

• Mao Tse-tung Unrehearsed by Stuart Schram (Pelican 1974) Pages 204-205.

ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് മാസിക – ഇരുപത്തേഴ്

ബിരുദം ചുമക്കുന്ന സാറന്മാർ : യു. പി. ജയരാജ്

ബിരുദധാരികളായ സാറന്മാരെ ഞങ്ങൾ എന്നും ബഹുമാനിച്ചുവന്നു. സാറന്മാരെ ഞങ്ങൾ അതിയായി ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. സാറന്മാരുടെ വാക്ക്, നോട്ടം, മണം, കുപ്പായം, കാലിലെ വള്ളിച്ചെരിപ്പ് ഒക്കെയും. പൊതുവെ സാറന്മാരുടെ സാമീപ്യം ഞങ്ങൾക്ക് ഒരു സുരക്ഷിതത്വം സൃഷ്ടിക്കുന്നതായി ഞങ്ങൾ ധരിച്ചു.

അന്നു, തെക്കേപാടത്തെ കന്നുപൂട്ടൽകഴിഞ്ഞു, തോട്ടിലിറങ്ങി ചെളിയും ചേറും തേച്ചു കഴുകി, കമ്മാരന്റെ ചായക്കടയിൽനിന്ന് മീനും പൂളയും തിന്ന്, തീ പറക്കുന്ന വെയിലിൽ ആൽമരത്തിന്റെ തണലിൽ തലക്കെട്ടുവിരിച്ചു, ഞങ്ങൾ ലോഡിറക്കി കിഴക്കോട്ടുപോകുന്ന ലോറികൾ വരുന്നതും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഉച്ചസമയത്തു ഡ്രൈവർമാർ മൂന്നുനേരത്തേക്കുള്ള ശാപ്പാടു ഒന്നിച്ചുതട്ടുന്ന നേരമായതിനാൽ വണ്ടികൾ പലപ്പോഴും വരാൻവൈകും. അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഇച്ചിരി രാഷ്ട്രീയവും പത്രവാർത്തയും പറയും. ചിരുകണ്ടന്റെ മോൻ സത്യപാലൻ പാടത്തെ പണിക്കിറങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു നാലഞ്ചുക്ലാസ്സ് പഠിച്ചതുകൊണ്ടു പത്രത്തിലെ വിവരമെല്ലാം അവനാണ് പറയുക.

“ഇന്നലെ ബെൽച്ചിയിൽ നമ്മളെ ജാതിക്കാർ ഏഴുപേരെ ചുട്ടുകൊന്നിട്ടുണ്ട്.” അന്നു സത്യപാലൻ പറഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു ഞങ്ങളുടെ ചുണ്ടിലെ ചിരിവററി. എന്ത്, ആര്, എന്താ കാരണം, ആരാ മരിച്ചത്. ഞങ്ങളുടെ ജിജ്ഞാസക്ക് എന്നും തളരാത്ത ചോദ്യങ്ങളുടെ നാവുകൾ മാത്രമെ ഉള്ളൂ.

“ബീഹാറിലെ പുലയന്മാരെ ഏഴുപേരെയാണ് കൊന്നത്. ജന്മിയുടെ ആൾക്കാരാണ് കൊന്നത്. പക്ഷെ പത്രത്തിൽ ശരിക്കൊന്നും കൊടുത്തിട്ടില്ല.” തീ ചിതറുന്ന വെയിലിന്റെ മൃഗതൃഷ്ണയിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു സത്യപാലൻ പറഞ്ഞു. വെയിലിന്റെ കനലടിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവന്റെ മുഖമിത്ര കഠിനം.

അപ്പോഴാണ് ദൂരെനിന്ന് ഞങ്ങളുടെ സാറന്മാരിലൊരാൾ ഇങ്ങോട്ടു നടന്നുവരുന്നതു കണ്ടത്. കൂളിംഗ്ഗ്ലാസ് മുഖത്തുണ്ടെങ്കിലും വെയിലിന്റെ കൊടുമ താങ്ങാനാവാതെ സാറ പേപ്പറചുരുട്ടി തലക്കുമീതെ പിടിക്കുകയും തുവാലകൊണ്ടു കഴുത്തും മുഖവും തുടക്കുകയും ഒക്കെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. “സാറെങ്ങോട്ടാ സാറേ”, ഞാൻ ചോദിച്ചു. “ഈ തീ പറക്കുന്ന വെയിലില്”.

“വൈകുന്നേരം കോളേജിലൊരു കവിസമ്മേളനമുണ്ട്” സാറ പറഞ്ഞു. “പലരും വരുന്നുണ്ട്. നേരത്തെ പോയി വേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യണം.” ഞാൻ പിന്നെ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. കവിതയ്ക്കും ഞങ്ങൾക്കും എന്തു ബന്ധം?

“അപ്പുഴേ സാറേ, പേപ്പറിൽ ഏതാണ്ടൊക്കെ ഉണ്ടല്ലോ.” കൊമ്പൻ ചോദിച്ചു. ‘ബീഹാറിലെ ബെൽച്ചിയിൽ ഏതോ കൊലയൊ കൊള്ളിവെപ്പോ ഒക്കെ.’

“ങ്ഹാ, ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ്സിൽ ഞാനുംകണ്ടു. അതു ഏതാണ്ടു രണ്ടുസംഘം ഗുണ്ടകളുടെ അടിപിടിയാ. അവിടൊക്കെ ഒരുമാതിരി ക്രിമിനൽ മൈൻഡുള്ള ആൾക്കാരാണെന്നേ. അവററകൾക്കു സി. ആർ. പി. മാത്രമേ ചേരൂ. മര്യാദക്കിരിക്കില്ല.”

പെട്ടെന്ന് സത്യപാലൻ ആഞ്ഞൊന്നുതുപ്പി. ഇത്തിരിതെററിയെങ്കിൽ സാറിന്റെ മേലായേനെ. ഇവനെന്തിനാ ഈ തീ പറക്കുന്ന വെയിലത്തു ഉള്ള ഉമിനീര് തുപ്പിക്കളയുന്നത്. അപ്പോഴ് ബസ്സുവന്നു. സാറ് അതിൽ കയറി. “ഇവനൊക്കെ എന്തിനാ അക്ഷരം പഠിച്ചത്. ഇവനൊക്കെ എന്തുവാ കോളേജിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.” ഞാനെന്നും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വിറയലോടെ കൊമ്പൻ ചോദിച്ചു. “ഇവനൊക്കെ ഇനി എന്നാ ഇതൊക്കെ മനസ്സിലാവുന്നത്.

“മനസ്സിലാവാഞ്ഞിട്ടല്ല.” സത്യപാലൻ കാർക്കശ്യത്തോടെ പറഞ്ഞു. “പുലയാടിമോനൊക്കെ എല്ലാം അറിയാം. അറിയില്ലെന്നു നടിക്കുകയാണ്.”

അത്രയുമായപ്പോൾ സാമിക്കണ്ണു ഇടപെട്ടു. “അല്ല സത്യപാലാ, ഇവററകൾക്കു പലതിനും ഒന്നുമറിയില്ല. ഇവരുടെ കോളേജിൽ പഠിക്കുന്നതും പഠിപ്പിക്കുന്നതും ഒക്കെ തുറന്ന കണ്ണുപോലും അടച്ചുകളയുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്.”

പിന്നെ ആരുമൊന്നും ഉരിയാടിയില്ല. സാമിക്കണ്ണിന് അറിയാമായിരിക്കാം. എന്നും അന്തിമയങ്ങിയാൽ കുന്നിൻമുകളിൽ പഠിക്കാൻ പോകുന്നവൻ അവനാണല്ലോ.

അദ്ധ്യാപകസമൂഹം

നമ്മുടെ അദ്ധ്യാപകരിൽ ഭൂരിഭാഗവും തങ്ങളുടെ തൊഴിൽ തെരഞ്ഞെടുത്തവരല്ല, ഈ തൊഴിലിൽ വന്നുപെട്ടവരാണ്. ഇത് അവരുടെ കുറ്റമാണെന്ന യാതൊരു സൂചനയും ഇവിടെയില്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും ചിത്രകാരന്മാർക്കും ഗുമസ്തരാകേണ്ടിവരുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ മററു പല തൊഴിലും പററിയവർക്ക് അദ്ധ്യാപകരാകേണ്ടി വരുന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കിണങ്ങാത്ത ഒരു ജോലിയിലെത്തിപ്പെട്ടിട്ടും ഈ അന്യവത്കരണത്തിന് കാരണമായ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും അത് മാററിയെടുക്കേണ്ട വിധങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കുന്നില്ല എന്നത് അദ്ധ്യാപകരുടെ കുററംതന്നെയാണ്. മെച്ചപ്പെട്ട സേവനവ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് ഉൽക്കണ്ഠപ്പെടുന്നതിനിടയിൽ തങ്ങൾ ഏതുവർഗ്ഗത്തെയാണ് സേവിക്കുന്നത് എന്നതിനെക്കുറിച്ചും തങ്ങൾക്ക് നൽകപ്പെട്ട പാഠ്യപദ്ധതികളുടേയും അടിച്ചേല്പിക്കപ്പെടുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങളുടേയും യഥാർത്ഥസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കാൻ അവർ മെനക്കെടുന്നില്ല. ഗവൺമെണ്ട് കോളേജ് ടീച്ചേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ, പി. സി. ടി. എ, എ. കെ. പി. സി. ടി. എ., നാഷണൽഫോറം ഓഫ് ടീച്ചേഴ്സ് തുടങ്ങിയ കോളേജ് അദ്ധ്യാപക സംഘടനകളുടെ പ്രവർത്തനം പ്രധാനമായും സാമ്പത്തികസമരങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായത്തെക്കുറിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളുടേയും അദ്ധ്യാപകരുടേയും ഇടയിൽ വിമർശനാത്മകമായ ഒരവബോധം വളർത്തിയെടുക്കാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അദ്ധ്യാപകർക്ക് -ഒരളവോളം- വിദ്യാർത്ഥികളെ പരീക്ഷിക്കാൻ അവസരം നൽകപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അദ്ധ്യാപകരെ പരസ്യമായി വിലയിരുത്താൻ അവസരം നൽകുന്നില്ലാത്തതിനാൽ അദ്ധ്യാപകർക്ക് തങ്ങളുടെ പോരായ്മകൾ മനസ്സിലാക്കാൻ അവസരം കിട്ടുന്നില്ല. പുസ്തകവായനയുടേയും അവബോധത്തിന്റേയും കാര്യത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളേക്കാൾ എത്രയോ പുറകിലാണ് അദ്ധ്യാപകർ. ബിരുദമെടുക്കുന്നതോടെ പഠനം അവസാനിക്കുന്നുവെന്ന് അവരിലധികംപേരും കരുതുന്നു. ബിരുദത്തെ വിജ്ഞാനത്തിനു സമമായി കാണുന്നതിന്റെ പൊള്ളത്തരം എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വിഷയത്തിന്റെ ശരിയായ വശം പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ചാലും ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്ന കൂട്ടത്തിലാണ് നമ്മുടെ അദ്ധ്യാപകർ. ഇവർ ടെക്സ്റ്റിൽ ഉള്ളതുമാത്രം (അതും പരീക്ഷക്കു വരുന്നതുമാത്രം) പഠിപ്പിക്കുന്നു. ലേബർ, പ്രോഫിററ് എന്നിവയെപ്പററി സവിസ്തരം പ്രസംഗിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക ശാസ്ത്രാദ്ധ്യാപകൻ മിച്ചമൂല്യസിദ്ധാന്തത്തെപ്പററി പറയുകതന്നെയില്ല. പലരും ചോദ്യബാങ്കുകൾക്കുള്ള ഉത്തരമെഴുതിക്കൊടുത്ത് കൃതകൃത്യരാകുന്നു. ഗൈഡ്നോക്കി പഠിക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉപദേശിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. പിന്നെയൊരുവിഭാഗം അദ്ധ്യാപകർ തങ്ങളുടെ വിഷയത്തോടും വിദ്യാർത്ഥികളോടും അങ്ങേയററം ആത്മാർത്ഥത പുലത്തുന്നവരാണ്. ഇവർ, പാഠ്യക്രമത്തിന്റേയും പാഠപുസ്തകങ്ങളുടേയും നാലുചുമരുകൾക്കുള്ളിൽനിന്ന്, കഴിവിന്റെ പരമാവധി വിദ്യാർത്ഥിയെ പഠിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു. സ്വതന്ത്രമായി ചിന്തിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാർ

ത്ഥികൾക്ക് ഇവരുടെ ആത്മാർത്ഥത ഒരു ശാപമായാണ് അനുഭവപ്പെടുക. ക്ലാസിൽ ഹാജരാകാനും, ഉറങ്ങാതെയിരുന്ന് ക്ലാസ്സ് ശ്രദ്ധിക്കാനും ആവശ്യപ്പെടുകവഴി ഇവർ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഏററവുമധികം ദ്രോഹിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്റെ ഒരേ ഒരു ചുമതല വിദ്യാർത്ഥിയെ പരീക്ഷയ്ക്കു തയ്യാറാക്കുക എന്നതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

സ്വന്തം മേഖലയിലെ ആധുനികവിജ്ഞാനം ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾതന്നെയും വിരളമാണ്. പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങാൻ ആവശ്യമായ ശമ്പളം അവർക്ക നൽകുന്നില്ല എന്ന് പരാതിയുണ്ടായേക്കാം. ആ പരാതിയിൽ ഏറെ ശരിയുണ്ടുതാനും. എങ്കിലും ഇപ്പോഴുള്ള പരിമിതമായ വായനശാലാ സൗകര്യംതന്നെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്താതെ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ അംഗീകാരം നേടാനായി സമ്പത്തുണ്ടാക്കാനുള്ള "ചെന്നായ്പ്പന്തയ"(പ്രയോഗം ചെഗുവേരായുടേത്) ത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭൂരിപക്ഷം അദ്ധ്യാപകർക്കും ഇങ്ങിനെ പറയാനുള്ള ധാർമ്മികാവകാശമില്ല. അവരുടെ സ്ഥിരം ചർച്ചകൾക്ക് ഫ്രിഡ്ജുകളേയും, കാറുകളേയും, ഫാഷനുകളേയുംകുറിച്ചുള്ള സ്റ്റാഫ്റൂം ചർച്ചകൾക്ക്—പുസ്തകവായനയുടെ വലിയ ആവശ്യവുമില്ല.

"ക്ലാസ്മുറികൾക്ക് എല്ലായിടത്തും ഒരൊററ മുഖച്ഛായയാണ്: ശവകുടീരങ്ങളുടേയോ നന്നങ്ങാടികളുടേയോ ഛായ. അദ്ധ്യാപകർക്കെല്ലാം ഒരൊററ മുഖഛായയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുന്നവർക്ക് ഷേക്സ്പിയറിന്റെ ഛായ; സമ്പദ്ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് ആദംസ്മിത്തിന്റേതു്; സയൻസുകാർക്ക് ഗലീലിയോവിന്റേതു്. പത്തുവർഷത്തെ അവിരാമമായ അധരസേവനം കഴിയുമ്പോൾ എല്ലാവരും ഗാന്ധിയുടെ മഹാത്മച്ഛായ കൈവരിക്കുന്നു. സഹനത്തിന്റെ മരുഭൂമിപോലത്തെ അതേ മുഴുക്കഷണ്ടി, ഗീതാരഹസ്യംപോലത്തെ അതേ പാഴ്ച്ചിരി, നിർമ്മമതയുടെ ക്ലാവുകയറിയ അതേ കൂപ്പുകൈ.

ജീവിക്കുന്നവരുടെ മുഖച്ഛായ ഒരാൾക്കുമില്ല. എല്ലാവർക്കും ഗ്രന്ഥപ്പുരകളിലെ എണ്ണച്ഛായാചിത്രങ്ങളിൽനിന്നോ കാഴ്ചബംഗ്ലാവുകളുടെ പ്രതിമക്കൂടുകളിൽനിന്നോ ഇറങ്ങിവന്നതുപോലെ. ഗുഹകൾപോലുള്ള സ്റ്റാഫ്റൂമുകളിലിരുന്ന് തുമ്മിയും നുണപറഞ്ഞും അസൂയയും അലവൻസും ആസ്ത്മയും സിനിസിസവും ബാധിച്ച് എല്ലാ ഇന്ത്യക്കാരേയും കാത്തുനില്ക്കുന്ന വിവർണ്ണമായ നിർവ്വാണത്തിലേക്ക് കാലുറയും കണ്ണടയുമിട്ട് അവർ സാവധാനം നടന്നടുക്കുന്നു.

(എങ്കിലും ഞാനിവരെ വെറുക്കുകയില്ല, കാരണം ക്ലാസ്മുറി മുഴുവനും ഒരു പെരുമ്പാമ്പിന്റെ വായിലാണ്. ഈ വായ്ക്കകത്തു് നിസ്സഹായരായ ഇരകളുടെ അദൃശ്യസാഹോദര്യം പഠിക്കുന്നവനേയും പഠിപ്പിക്കുന്നവനേയും ഒരുമിപ്പിക്കുന്നു.)"

—ഒരു ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ആത്മഗതം.

അദ്ധ്യാപകർക്ക് സമൂഹ്യപരിവർത്തനത്തിൽ വലിയ പങ്ക് വഹിക്കാനുണ്ടെന്ന് ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു. യുവമനസ്സുകളിൽ പാഠപുസ്തകജ്ഞാനം കുത്തിവെക്കുന്നതിലുപരിയായി ചിലതു് ചെയ്യാനവർക്കു കഴിയും. വിപ്ലവത്തിന്റെ ധൈഷണികമായ പിൻസേനയായി വർത്തിക്കാനും, വിദ്യാർത്ഥികളുമായി ക്ലാസ്മുറിക്കകത്തും പുറത്തുമുള്ള ചർച്ചകളിലൂടെ അവരെ 'എസ്റ്റാബ്ലിഷ്മെൻറിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും തങ്ങൾക്ക് നൽകപ്പെട്ട പാഠ്യപദ്ധതി ഉപയോഗിച്ചുതന്നെ അതിന്റെ പ്രതിലോമസ്വഭാവം വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും ഇന്നുള്ള പരിമിതികൾക്കകത്തുനിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ അവർക്കു കഴിയണം. അപ്പോൾ മാത്രമേ അദ്ധ്യാപകരെന്ന നിലയ്ക്കുള്ള തങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥധർമ്മം അവർ നിർവ്വഹിക്കുന്നുള്ളു. സമീപഭാവിയിൽത്തന്നെ അവർ ഈ പ്രാഥമികധർമ്മത്തിലേക്ക് വിളിച്ചുണർത്തപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും.

തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹവും

കോളേജ് യൂണിയൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്ക് പ്രധാനമായി രണ്ടുലക്ഷ്യങ്ങളാണ് ഉള്ളതായി പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നത്. ഒന്ന്, കലാലയഭരണത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഭാഗഭാഗികത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുക. രണ്ട്, അവർക്ക് ജനാധിപത്യപരിശീലനം നൽകുക.

ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യം തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഒരിക്കലും നേടാറില്ലെന്നത് എല്ലാവർക്കുമറിയാം: അദ്ധ്യാപകരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലോ, പാഠ്യപദ്ധതികൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിലോ, ഫീസ്നിരക്കുകൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിലോ ഒന്നുംതന്നെ “തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട” വിദ്യാർത്ഥി പ്രതിനിധികൾക്ക് യാതൊരധികാരവുമില്ല. ഗവണ്മെന്റോ മാനേജ്മെന്റോ എടുക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങൾക്ക് മൂകസാക്ഷികളായിരിക്കാനോ അവരുടെ ഇംഗിതങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളായിരിക്കാനോആണ് അവർ “തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടു”ന്നത്; ഒരു കോളേജ് മാഗസിന്റെ സ്റ്റുഡന്റ് എഡിറ്റർക്ക്—മാഗസിനുള്ള പണം പൂർണ്ണമായും വിദ്യാർത്ഥികളുടേതായിരുന്നിട്ടും—മാഗസിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ പൂർണ്ണമായ അധികാരം നൽകുന്ന കോളേജുകൾ കേരളത്തിലെത്രയുണ്ട്? ഒരു സ്റ്റുഡന്റ് ചെയർമാന് ഉൽഘാടനവേളകളിൽ മേലങ്കിയണിഞ്ഞ് വേദിക്ക് ഒരലങ്കാരമായിരിക്കാമെന്നല്ലാതെ വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹത്തെ മുഴുവൻ ബാധിക്കുന്ന അടിയന്തിരപ്രശ്നങ്ങളിൽ തീരുമാനമെടുക്കാൻ എന്തധികാരമാണ് നൽകപ്പെടുന്നത്? അങ്ങിനെ ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ഒരു പ്രഹസനം മാത്രമാണെന്നു വരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷ്യം നേടിയെടുക്കുന്നതിൽ യൂണിയൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ തികച്ചും വിജയം നേടുന്നുണ്ടെന്നു പറയണം: കാരണം ബൂർഷ്വാജനാധിപത്യപ്രഹസനത്തിന് സ്വയം തയ്യാറെടുക്കാൻ അത് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ശരിക്കും അവസരം നൽകുന്നുണ്ട്! തത്വദീക്ഷയില്ലാത്ത കൂട്ടുകെട്ടുകൾ, പരസ്പരവഞ്ചനകൾ, സത്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് വാഗ്സാമർത്ഥ്യത്തെ (demagogy) പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അജ്ഞതയെ ചൂഷണംചെയ്യുന്ന തരംതാഴ്ന്ന പ്രചരണതന്ത്രങ്ങൾ, സ്ഥാനാർത്ഥികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലുള്ള വിചിത്രവും സങ്കുചിതവുമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ — ഇങ്ങിനെ നമ്മുടെ ‘വൻ’ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലെ എല്ലാ കുത്സിതപ്രവണതകൾക്കും വിദ്യാർത്ഥികളെ ഒരുക്കിയെടുക്കാൻ ഇന്നത്തെ യൂണിയൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കു കഴിയുന്നുണ്ട്.

ബൂർഷ്വാ പാർലിമെന്ററി സമ്പ്രദായത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കുള്ള ധർമ്മമെന്താണെന്ന് നമുക്കറിയാം. ഉപരിവർഗത്തിനു വളരുവാനും സമ്പാദിക്കാനും അവരുടെ ചൂഷണാധിഷ്ഠിതമായ സംസ്ക്കാരത്തെ അധ്വാനിക്കുന്ന വർഗങ്ങൾക്കുമേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുവാനും ജനങ്ങളുടെ അനുമതി നേടുക എന്നതാണ് അത്. ഉപരിവർഗത്തിന്റെ ഈ തന്ത്രം ഇന്ത്യൻ ജനത മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ഓരോ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും മൊത്തം പോൾചെയ്ത വോട്ടുകളുടെ ശതമാനം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞുവരുന്നത്.

അതേസമയം അറിവില്ലാത്ത ജനങ്ങളെ മൂലധനമാക്കി അധികാരവ്യവസായം പടുത്തുയർത്തുന്ന പലനിറത്തിലുംപെട്ട രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളാകട്ടെ, തങ്ങളുടെ അധികാരവും അഴിമതിക്കുള്ള അവസരവും നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കുമോ എന്നുഭയന്ന് ഇതു സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറില്ല.

ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് മാസിക – മുപ്പത്തിരണ്ട്

ഇപ്പോഴും ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു, അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പുമാർഗ്ഗം ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല എന്നാണല്ലോ നമ്മുടെ പല രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും സ്വയം നീതീകരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങൾക്ക് ബൂർഷ്വാജനാധിപത്യാവകാശങ്ങൾ (!) പോലും നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ അവ തിരിച്ചുപിടിക്കുവാൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കാം; എന്നാൽ "നഷ്ടപ്പെട്ട" അവകാശങ്ങൾ "തിരിച്ചുകിട്ടിയതു" കൊണ്ട് തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ വലിയ മാററമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. അധികാരാന്വേഷികളായ നമ്മുടെ ഔദ്യോഗിക പാർട്ടികളുടെ പോഷകസംഘടനകളായ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകൾക്ക് തങ്ങളുടെ മാതൃസംഘടനകൾ പിന്തുടർന്നുപോരുന്ന അതേ വഞ്ചനകളും തന്ത്രങ്ങളും പഠിക്കുവാനുള്ള ഒരു കളരിയായിട്ടാണ് സ്കൂൾ കോളേജ് യൂണിയൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ സംഘടനകൾ വിദ്യാർത്ഥി "വർഗ"ത്തിന്റെ പേരിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന സമരങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാകട്ടെ രാഷ്ട്രീയട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ നടത്തുന്ന സാമ്പത്തികസമരങ്ങളുടേതു തന്നെയാണ്.

സാമ്പത്തികസമരങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം ചൂഷകർക്കു സ്വന്തം അദ്ധ്വാനം വിൽക്കുവാൻ തങ്ങൾക്കു സമ്മതമായ വ്യവസ്ഥകൾ നിശ്ചയിക്കുകയും അങ്ങിനെ ചൂഷകർക്ക് ചൂഷണവും അദ്ധ്വാനിക്ക് അടിമത്തവും തുടർന്നുപോകാനുള്ള സാഹചര്യം സൃഷ്ടിക്കുകയുമാണല്ലോ. പരിഷ്കരണവാദത്തിന്റേതായ ഈ മാർഗ്ഗം തന്നെയാണ് വിദ്യാർത്ഥികളും പിൻതുടരുന്നത്. പീഡിതവർഗ്ഗങ്ങളുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കേണ്ടതിനു പകരം വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വയം ഒരു 'വർഗ്ഗ'മാണെന്ന മിഥ്യ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും നിസ്സാരമായ സമരങ്ങൾക്കായി യുവാക്കളുടെ സർഗ്ഗശക്തിയെ തിരിച്ചുവിടുകയും ചെയ്യുകവഴി, സമൂഹത്തിലെ വർഗവ്യത്യാസങ്ങളെ മറച്ചുവെക്കുകയും എസ്റ്റാബ്ളിഷ്മെൻറിന്റെ വിശ്വസ്തസേവകരായി വർത്തിക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികളെ തയ്യാറാക്കുകയുമാണ് ഈ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകൾ ചെയ്യുന്നത്. ഇന്നത്തെ പാഠ്യപദ്ധതികളുടെ ഗൂഢാലോചനയോടൊപ്പം തന്നെ വിദ്യാർത്ഥിസംഘടനകളുടെ ഈ പ്രയത്നവും വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതിന് ഏററവും നല്ല തെളിവ് സോവിയററ്സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ പിന്തുണയോടെ ഇന്ത്യയിൽ നടന്ന സ്വേഛാധിപത്യത്തിന്റെ പത്തൊമ്പതുമാസക്കാലത്ത് വിദ്യർത്ഥി 'വർഗം' പ്രത്യേകിച്ചു നമ്മുടെ സംസ്ഥാനത്തെ വിദ്യാർത്ഥി 'വർഗം'-പുലർത്തിയ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന അച്ചടക്കംതന്നെയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വയം ഒരു വർഗമെന്ന നിലയിൽ സ്വയം മോചിപ്പിക്കപ്പെടുകയില്ലെന്നും ചൂഷിതവർഗത്തിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിലൂടെ മനുഷ്യരാശിമുഴുവൻ മോചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതിന്റെ ഭാഗമായി മാത്രമേ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും യഥാർത്ഥസ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയുള്ളുവെന്നും മനസ്സിലാക്കി തിരഞ്ഞെടുപ്പു സമ്പ്രദായത്തെ തിരസ്കരിക്കുകയും ഈ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പിനെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ധൈഷണികവും ഭൗതികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയുമാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ ചെയ്യേണ്ടതെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അതിന് ഇന്നത്തെ ആലസ്യത്തിൽനിന്നും ഫാഷൻപരേഡുകളിൽനിന്നും സ്റ്റോബെറികളിൽനിന്നും വിജ്ഞാനവിമുഖതയിൽനിന്നും വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വയം മോചിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരുകൂട്ടം കോമാളികളായിരിക്കുന്നതിനുപകരം അവർ ഗൗരവബുദ്ധികളായ ചിന്തകരും വിമർശകരും സ്രഷ്ടാക്കളുമായി മാറുകയും നവീനജനാധിപത്യസംസ്കാരത്തിനു സ്വന്തം സംഭാവനകൾ നൽകുകയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രപഠനം

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രവും തത്വചിന്തയും പരസ്പരം ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ ചലനങ്ങളെയും പ്രതിഭാസങ്ങളെയും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിൽ ശാസ്ത്രവും ഇവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പൊതുനിയമങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതിൽ തത്വചിന്തയും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. മനുഷ്യചരിത്രത്തിലുടനീളം അറിവ് വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇവ അന്യോന്യം സഹായിച്ചുപോന്നു. പ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വൈരുദ്ധ്യാത്മകവീക്ഷണം പുരാതന ഗ്രീക്ക് ദാർശനികർ മുതലേ നിലനിന്നിരുന്നു. പതിനെട്ടാം നൂററാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഹെഗലിലൂടെ ആശയവാദത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു് വളർച്ച മുരടിച്ചുനിന്ന വൈരുദ്ധ്യാത്മകസമ്പ്രദായത്തിന് അന്നേവരെയുണ്ടായ ശാസ്ത്രവികാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ശാസ്ത്രീയരൂപം നൽകിയതു് മാർക്സും എംഗൽസുമാണ്. 'പ്രകൃതിയിലെ വൈരുദ്ധ്യാത്മകത', എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ശാസ്ത്രീയ വൈരുദ്ധ്യാത്മക ഭൗതികവാദത്തെ പ്രകൃതിശാസ്ത്രവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി എംഗൽസ് പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്; 1875-'82കാലം വരെയുള്ള പ്രകൃതിശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ വൈരുദ്ധ്യാത്മകതയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരിശോധിക്കുന്നുമുണ്ട്. വൈരുദ്ധ്യാത്മകതയുടെ പൊതുനിയമങ്ങൾ എല്ലാ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ ബാധകമാണ്.

പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മനുഷ്യന്റെ അറിവിന്റെ വളർച്ച വൈരുദ്ധ്യാത്മകമാണ്. ചുററുപാടുമുള്ള പ്രതിഭാസങ്ങളുമായി അന്യോന്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടും അവയിൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ഉള്ളതാണ് ഓരോ പ്രതിഭാസവും എന്നു മനസ്സിലാക്കി, പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ പ്രകൃതിയുടെ ഏതു പ്രതിഭാസത്തേയും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാനും വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനും കഴിയൂ. സദാ ചലിക്കുകയും നവീകരിക്കപ്പെടുകയും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും വളരുകയും ചെയ്യുന്ന ഒന്നാണ് പ്രകൃതി. അതുകൊണ്ട് പ്രതിഭാസങ്ങളെയും വസ്തുക്കളെയും അവയുടെ ചലനം, മാററം, വളർച്ച, ഉത്ഭവം, നാശം എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നുകൂടി വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഓരോ വസ്തുക്കളിലും ഉണ്ടാകുന്ന പരിമാണപരമായ മാററത്തിന്റെ ഫലമായി ഗുണപരമായ മാററം സംഭവിക്കുന്നു. താപനില കുറയുമ്പോൾ ജലം ഖരരൂപത്തിലാകുകയും താപനില കൂടുമ്പോൾ ആവിയാകുന്നതും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. പ്രകൃതിയിലുള്ള എല്ലാ പ്രതിഭാസങ്ങളിലും വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുണ്ട്. അവയിലെല്ലാം നിഷേധാത്മകവും ക്രിയാത്മകവുമായ വശങ്ങളുണ്ട്. അവയ്ക്കൊരു ഭൂതവും ഭാവിയുമുണ്ട്. നശിച്ചുപോകുന്നതും വളർന്നു വരുന്നതുമായ ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. വിരുദ്ധശക്തികളുടെ സംഘട്ടനവും പഴയതും പുതിയതും തമ്മിലും നശിച്ചുപോകുന്നതും ജനിച്ചുവരുന്നതും തമ്മിലും മാഞ്ഞുപോകുന്നതും മറഞ്ഞുപോകുന്നതും വളർന്നുവരുന്നതും തമ്മിലും ഉള്ള ഈ സമരമാണ് വികാസപ്രകൃതിയുടെയും പരിമാണമാററങ്ങളിൽ നിന്നു ഗുണപരമായ മാററങ്ങളിലേക്കും ഉള്ള രൂപാന്തരത്തിന്റെ ആന്തരികസത്ത. പ്രശസ്തശാസ്ത്രജ്ഞനും ഗ്രന്ഥകാരനുമായ ജെ. ഡി. ബെർനാൽ തന്റെ വിഖ്യാതമായ ഗ്രന്ഥത്തിൽ(Science in History -4Vols) ശാസ്ത്രചരിത്രത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതു് വൈരുദ്ധ്യാത്മക വാദത്തിന്റെ ഈ പൊതുനിയമങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. എന്നാൽ ശാസ്ത്രത്തെ അതിന്റെ വൈരുദ്ധ്യാത്മക സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നകററി ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ (Theology) രീതിയിലാണ് നമ്മുടെ ക്ലാസ് മുറികളിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്. ശാസ്ത്രമെന്നാൽ അവരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പരസ്പരബന്ധമില്ലാത്ത, അമൂർത്തമായ ഒരു പാട് വസ്തുതകളുടെ കുമ്പാരമാണ്. ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളാകട്ടെ അവയുടെ ചരിത്രപരമായ സ്ഥാനത്തിൽനിന്നും അതിനോടുബന്ധപ്പെട്ടമററു സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽനിന്നും വേർപെടുത്തിയാണ് പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്. ഏതെങ്കിലുമൊരു ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടാൽ അതു് അന്തിമമാണെന്നും അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന

വൈദ്യവിദ്യാഭ്യാസം

ടി. പി. നാസർ
(കോഴിക്കോട് മെഡിക്കൽ കോളേജ്)

രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആസൂത്രിതാവശ്യങ്ങൾക്ക് സേവനം നല്കാൻ പ്രാപ്തമാകത്തക്കവിധം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കഴിവുകളെ സമാഹരിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസനയങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അവിടെ ഇന്ത്യ പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഒരു വൈദ്യവിദ്യാർത്ഥി എന്ന നിലയിൽ ഇന്ത്യയിലെ വൈദ്യശാസ്ത്രപഠനത്തെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ ഇതു കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നു. ഗവണ്മെന്റുടമയിലല്ലാതെതന്നെ സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളായും മെഡിക്കൽ കോളേജുകൾ ഇന്ന് ഇന്ത്യയിലുണ്ട്. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾപോലും ബലികഴിക്കപ്പെട്ടാണ് ഇവിടെ പഠനവും പരിശീലനവും നടക്കുന്നത്. ഇത്തരം സ്ഥാപനങ്ങൾ ബുദ്ധിപരമായി വികാസം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളവരെ സൗകര്യപൂർവ്വം മാററിനിർത്തുകയും സമ്പന്നവർഗ്ഗത്തിന്റെ കുത്തകയായി മാറുകയും ചെയ്യുന്നു.

മററെല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസവിഭാഗങ്ങളിലെയുംപോലെ വൈദ്യശാസ്ത്രപഠനരംഗത്തും, സിലബസ്സിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, വർഷങ്ങളായി നിലവിലുള്ള അദ്ധ്യയനരീതികളിലും പാഠപുസ്തകങ്ങളിലും പരീക്ഷാസമ്പ്രദായത്തിലും യാതൊരു പരിവർത്തനവുംകാണുന്നില്ല അതിനൊരു ശ്രമവും നടക്കുന്നുമില്ല. പകരം നഗ്നപാദഭിഷഗ്വരന്മാരേയും സങ്കരകോഴ്സുകളും സൃഷ്ടിച്ച്, ഉള്ളതിനെ വളരാനനുവദിക്കാതിരിക്കുകയുമാണ് ചെയ്യുന്നത്. വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ഇന്നത്തെ പഠനം ഒട്ടുംസമഗ്രമല്ല. ഇതു ദീർഘിച്ച കാലയളവിലും കുറഞ്ഞപ്രായോഗികപരിശീലനമേ ലഭിക്കുന്നുള്ളു. പകരം തിയറിപഠനത്തിനാകട്ടെ അനാവശ്യമായി സമയം ചെലവഴിക്കുന്നു. പരീക്ഷകളിലെ മാർക്ക് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കഴിവിന്റെ അഥവാ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമായി കണക്കാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഈ രംഗത്തും ബാലിശമായി നിലനില്ക്കുന്നു. ഇവിടെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കഴിവിനേക്കാളേറെ പരീക്ഷകനെയാണ് വിജയം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. വൈദ്യശാസ്ത്രപഠനത്തിൻ കീഴിലുള്ള ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകൾ ഒന്നും തന്നെ സ്വയംപര്യാപ്തമായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും സമകാലികമായ വൈദ്യശാസ്ത്രപുരോഗതി ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അതിനെക്കുറിച്ച് സമൂഹത്തെ ബോധവാന്മാരാക്കുവാനുമുള്ള ഒരു പദ്ധതിയുടെ അഭാവവും വൈദ്യശാസ്ത്രപഠനത്തെ വളരെക്കാലം പിന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു.

വസ്തുതകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അന്തിമസത്യം അതാണെന്നും ഉള്ള ബോധമാണ് വിദ്യാർത്ഥിയിലുണ്ടാവുക. വസ്തുതകളുടേയും പ്രതിഭാസങ്ങളുടേയും പൊതുസ്വഭാവങ്ങളായ പരസ്പരബന്ധമോ അവയുടെ ചലനസ്വഭാവമോ, പരിണാമസ്വഭാവമോ (തീരെ പ്രാഥമികമായവയിലൊഴിച്ച്) സ്പർശിക്കുന്നുപോലുമില്ല. ഏതെങ്കിലുമൊരു ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം പ്രീഡിഗ്രിക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽനിന്നുംനവീകരിക്കപ്പെട്ട (Advanced) രീതിയിലാണ് ഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളിൽ പഠിപ്പിക്കുക. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടും തമ്മിലെ പരസ്പരബന്ധം വ്യക്തമാക്കാറില്ല.

ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളെപ്പററി ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു ബോധം വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉണ്ടാക്കുകയല്ല ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രക്ലാസ്സുകളുടെ ലക്ഷ്യം, പകരം അവ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഒരുപാട് വസ്തുതകൾ പകർന്നു കൊടുക്കുന്നു. വസ്തുതകളുടെ പരസ്പരബന്ധമോ ശാസ്ത്രചരിത്രത്തിൽ അവയുടെ സ്ഥാനമോ ഏററവും പുതിയ ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനവുമായി അവ എത്രയടുത്ത് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്നതോ പ്രശ്നമല്ല. [പരീക്ഷാപരിഷ്ക്കരണപദ്ധതിയനുസരിച്ച് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ചോദ്യബാങ്കുകളോടെ ശാസ്ത്രവസ്തുതകൾക്ക്മുൻപുണ്ടായിരുന്ന പരസ്പരബന്ധം പോലും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; പകരം ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രക്ലാസ്സുകൾ 'സംസാരിക്കുന്ന ഉത്തരബാങ്കു'കളായി മാറിയിരിക്കുന്നു.]

പരീക്ഷാകടലാസിൽ കാണുന്ന അഞ്ചോ പത്തോ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് റെഡി-മേഡ് ഉത്തരമെഴുതാൻ വിദ്യാർത്ഥിയെ പ്രാപ്തമാക്കുകയെന്നതാണ് ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രക്ലാസുകളുടെ ഏകലക്ഷ്യം.

ഇതുവിധമുള്ള തിയറി ക്ലാസ്സുകൾക്കൊപ്പം പ്രാക്ടിക്കൽ ക്ലാസ്സുകളും സാഘോഷം നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഗൈഡുകൾനോക്കി, അല്ലെങ്കിൽ മനഃപാഠമാക്കി "പരീക്ഷണങ്ങൾ" ചെയ്യുന്നതായി അഭിനയിക്കുകയാണ് ഇവിടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കടമ. കോഴ്സിന്റെ അവസാനം ഇതിനൊരു പരീക്ഷ കൂടെ നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഈവിധമുള്ള ശുദ്ധശാസ്ത്ര (pure science) ക്ലാസ്സുകൾ എത്ര സമർത്ഥനായ വിദ്യാർത്ഥിയെയും സിലബസ്സിന്റെയും പരീക്ഷകളുടെയും ചുററളവിൽ തളച്ചിടുന്നു. അയാളുടെ ശാസ്ത്രീയമായ സർഗ്ഗശക്തിക്ക് ഈ ക്ലാസുകളിൽ യാതൊരു പ്രാധാന്യവുമില്ല; മറിച്ച് അതിനെ മുരടിപ്പിക്കാൻ മാത്രമേ ഇവ സഹായിക്കൂ. ശുദ്ധശാസ്ത്രപഠനം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ചക്ക് മുതൽക്കൂട്ടേകുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞരെ സൃഷ്ടിക്കാനുദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണെന്നു ഓർക്കുക.

ശുദ്ധശാസ്ത്രത്തിൽ ബിരുദം നേടിയവരിൽ ആകെ അഞ്ചോ, ആറോ, ശതമാനം പേരേ ശാസ്ത്രശാഖയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരായുള്ളൂ. ജീവിതത്തിന്റെ നിരവധി സാധാരണ പ്രവൃത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉല്പാദനപ്രക്രിയയിൽ പൂർണ്ണമായി ഒഴിച്ചുനിർത്തപ്പെട്ടതാകയാൽ ശേഷിക്കുന്നവരുടെ ജീവിതത്തിൽ ശാസ്ത്രപഠനംകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടാകാറില്ല. പരീക്ഷകളിൽ ഊന്നിയ ഒന്നായതിനാൽ അതു് ഒരാളിൽ ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണരീതിപോലും വളർത്തുന്നില്ല.

പ്രയുക്തശാസ്ത്രം (Applied science) പഠിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിൽ കൂടുതൽ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ കാണാം. സമൂഹവുമായി നേരിട്ടു ബന്ധമുള്ള വൈദ്യം, കൃഷി, സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങൾ ഇവ വിദ്യാർത്ഥിയെ സമൂഹത്തിൽനിന്നു പൂർണ്ണമായും അകററി നിർത്തപ്പെടുന്ന ഒരു ദീർഘകാല കോഴ്സിലൂടെയാണ് പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്. പഠനസമയത്തിൽ പകുതിയിലേറെയും സൈദ്ധാന്തികഭാഗങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ ചെലവഴിക്കപ്പെടുന്നു മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിൽ അധികസമയവും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പഠനങ്ങൾക്കായാണ് വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നതെന്നും ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പലതുംതന്നെ കാലാഹരണപ്പെട്ടവയാണ് എന്നും കോഴിക്കോട്ട് മെഡി: കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥി ആയ ടി. പി. നാസർ എഴുതുന്നു.

ഇതിന്റെ ദോഷഫലങ്ങൾ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽതന്നെ പ്രകടമാണ്. ഇന്നത്തെ ഒരു സാങ്കേതിക വിദ്യാർത്ഥി സ്വന്തം ജ്ഞാനം സമൂഹത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അതു കേവലം ഏകപക്ഷീയമായിത്തീരുന്നു. പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നും പഠിച്ച വിജ്ഞാനം-അതും യൂറോപ്യൻ നാടുകളിൽനിന്നും ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ടവ-ഒരു സാങ്കേതികശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ നിർമ്മിതിക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതു ഉല്പാദനസ്വഭാവം തീരെയില്ലാത്ത പകർത്തൽ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. തലമുറകളായി ഉൽപാദനപ്രക്രിയയിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ ജ്ഞാനത്തിനു് അവിടെ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലാതാകുന്നു. അറിവിന്റെ ഉപയോഗം പകർത്തൽ മാത്രമാകയാൽ അതു് പുരോഗമനസ്വഭാവം നശിച്ച, ഒററപ്പെട്ട ഒന്നായിത്തീരുന്നു. ഒരു കൃഷിവിദഗ്ദ്ധൻ കൃഷിയെപ്പററിയുള്ള തന്റെ ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനം എവിയെങ്കിലും പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു മുൻപ് അവിടത്തെ കർഷകൻ അന്നേവരെ നേടിയ പ്രായോഗികജ്ഞാനംകൂടി അറിയേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലാത്തപക്ഷം അയാളുടെ ജ്ഞാനം ദോഷകരമായിത്തീർന്നേക്കും. ശാസ്ത്രജ്ഞരുടേയും വിദഗ്ദ്ധരുടേയും ജനങ്ങളുമായുള്ള ഗാഢമായ ബന്ധത്തിലൂടെയേ, പരസ്പരമുള്ള വിജ്ഞാനകൈമാററത്തിലൂടെയേ സമൂഹത്തിനു പുരോഗതിയുണ്ടാവൂ. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം ഇതിനെ തടയുന്നു. ഇന്ത്യൻപദ്ധതികളുടെ പരാജയത്തിനു് ഇതും ഒരു കാരണമാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ഇന്നു് വൈദ്യശാസ്ത്രം പഠിച്ചവനും സാങ്കേതികശാസ്ത്രജ്ഞനും വിദഗ്ദ്ധനും ജനങ്ങളിൽനിന്നു് തീരെ അകന്നുനില്ക്കുന്നു. അവർ ബൂർഷ്വാ-പെററിബൂർഷ്വാ വർഗ്ഗത്തിന്റെ സേവകരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രങ്ങളിലാകട്ടെ ഇൻറലിജൻഷ്യയും ജനങ്ങളും പരസ്പരം ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഉൽപാദനവും സമൂഹത്തിലെ ഐക്യവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ സമൂഹത്തെ മുന്നോട്ടു നയിക്കാൻ ഇതു സഹായിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയെ അപേക്ഷിച്ച് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചൈനയുടെ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യവികസനത്തിനു് ഇതൊരു കാരണമാണ്. ●

ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് മാസിക .. മുപ്പത്തിഞ്ചാ്

കോളേജ് മാസികകൾ

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ക്രിയാത്മകവാസനകളെ വളർത്തുന്നതിലും വികസിപ്പിക്കുന്നതിലും നല്ലൊരു പങ്കുവഹിക്കാൻ ഒരു കോളേജ് മാസികയ്ക്കു കഴിയും. സാധാരണയായി ഇവ ഒരു സുവനീർപോലെയാകാറാണ് പതിവ്. കുറെ ഫോട്ടോകളും കായിക-കലാപ്രകടനങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളും പേജുനിറയ്ക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സൃഷ്ടികളും. അവ നിരുപദ്രവങ്ങളും നിർവീര്യങ്ങളുമായിരിക്കാൻ അധികൃതർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. തൽഫലമായി മാസികകളുടെ ഉള്ളടക്കം ഒരിടത്തേക്കും നയിക്കാത്ത ഒരുപാട് വാക്കുകളുടെ ഒരു കൂമ്പാരമായിത്തീരുന്നു.

ഗൗരവപൂർണ്ണമായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചർച്ചകളും മറ്റും സംഘടിപ്പിയ്ക്കാൻ മാഗസിനുകൾക്ക് കഴിയും. വിദ്യാർത്ഥികൾ സ്വയം ഒരു സമൂഹമല്ലെന്നും, സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണ് അവരെന്നതും പ്രത്യക്ഷമാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെതന്നെ പല പ്രശ്നങ്ങളും സമൂഹം പൊതുവിൽ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ ഭാഗമായാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെസമൂഹത്തെ നേരിടുന്നയഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാനും വിലയിരുത്താനും മാഗസിനുകളിലൂടെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു കഴിയും. വിദ്യാർത്ഥികളുടെമേൽ അധികാരിവർഗ്ഗം നടത്തുന്ന ഓരോ അഴിമതികളും മാഗസിനുകളിലൂടെ തുറന്നുകാട്ടപ്പെടേണ്ടതാണ്. ഇവയിലൂടെ സമൂഹത്തിൽ സ്വന്തം സ്ഥാനം കണ്ടെത്താനും, അതിലൂടെ സമൂഹത്തെ മാറ്റുന്ന വിപ്ലവപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളാവാനും കോളേജ്മാസികകൾ വിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കും. ഈ ചർച്ചതന്നെ അതിനൊരു തെളിവാണല്ലൊ.

വിദ്യാർത്ഥികളും അദ്ധ്യാപകരും ശരിയായ വർഗ്ഗവീക്ഷണം സ്വീകരിക്കുകയും തങ്ങളെ സ്വയം 'വർഗ്ഗ'ങ്ങളായിക്കാണാതെ മനുഷ്യരാശിയുടെ മുഴുവൻ വിമോചകരായ കർഷകരിലും തൊഴിലാളികളിലും തങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥബന്ധുക്കളെ കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ നമ്മുടെജീവിതവും നമ്മുടെസംസ്കാരവും നമ്മുടെവിദ്യാഭ്യാസവും ജീർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ജീവൻകൊടുത്തേ ജീവിതം രക്ഷിക്കാനാകൂ എന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും, തങ്ങൾ ശിശുപ്രകൃതരാണെന്നറിഞ്ഞ് വയലിലും തൊഴിൽശാലകളിലുമുള്ള പരിചയസമ്പന്നരായ മനുഷ്യഭൂരിപക്ഷത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേരുകയും അവരിൽനിന്നു പഠിക്കുകയും അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന യഥാർത്ഥ വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും അദ്ധ്യാപകരുടെയും ഒരു സമൂഹമുണ്ടാകുമ്പോൾ, സ്വകാര്യമൂലധനവും ചൂഷണവും അവസാനിപ്പിക്കുവാനും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ യഥാർത്ഥ ജനാധിപത്യത്തിലേക്കും സ്ഥിതിസമത്വത്തിലേക്കും വിമോചിപ്പിക്കുവാനുമുള്ള അന്തിമസംഗരം സംഭവിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അപ്പോൾ മാറുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസരംഗമായിരിക്കില്ല; അപ്പോൾ അടിത്തറയും മേൽപ്പുരയും മാറും, മണ്ണും മനുഷ്യനും മാറും, ചിന്തയും വികാരവും മാറും. തന്നെപ്പോലെ തന്റെ അയൽക്കാരനെയും സ്നേഹിക്കാൻ മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്ന വർഗ്ഗരഹിതസമുദായത്തിന്റെ ഉദയസൂചനകൾ കൊണ്ട് കിഴക്കുമുഴുവൻ നിറയും. വസന്തത്തിന്റെ ഇടിമുഴക്കം ഇന്ത്യയുടെ ആകാശത്തെയും പ്രക്ഷുബ്ധമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ചൂഷകരുടെ വംശനാശത്തിന്റെ ദുർഗ്ഗന്ധം സർവ്വകലാശാലകളുടെ ഇരുണ്ട ഇടനാഴികളിലും പരന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനി ഒരു നിമിഷംപോലും നാം അടിമകളായിരിക്കുകയില്ല. നാം കീഴടങ്ങുകയില്ല.

കുറിപ്പ്:-ഈ മാഗസിന്റെ സ്റ്റാഫ് എഡിറ്ററായിരുന്നയാളുടെ തികച്ചും ഏകപക്ഷീയമായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി ഈ നീണ്ട ലേഖനത്തിനു് ചിലയിടങ്ങളിൽ അംഗഭംഗം സംഭവിക്കുകയോ, ലേഖനത്തിന്റെ പൊതുവെയുള്ള ക്രമം വികലപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'വിയർപ്പും സാഹിത്യവും' എന്ന ലൂഷുൺന്റെ ലേഖനം ഭാഷാപഠനത്തോടൊപ്പവും, 'ശാസ്ത്രപഠനം' 'കെമേഴ്സി'നെത്തുടർന്നുമാണ് അച്ചടിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. ഭാഷാപഠനം, പരീക്ഷകൾ, അദ്ധ്യാപകസമൂഹം, വിദ്യാർത്ഥിസമൂഹം, തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളും വിദ്യാർത്ഥി സമൂഹവും, കോളേജ് മാസികകൾ എന്നിങ്ങനെയാണ് തുടർന്നുള്ളഭാഗങ്ങളുടെ ശരിയായ ക്രമം.

—എഡിറ്റർ

സംഭാഷണശക്തി വീണ്ടെടുക്കാം : സി ആർ. പരമേശ്വരൻ

പ്രിയ സുഹൃത്തെ,

സമൂഹത്തിലെ ‘അഴുക്കു’കളിൽനിന്നെല്ലാം വളരെ അകലെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സരസ്വതീക്ഷേത്രത്തിലേക്ക് വീട്ടിലെ ഇല്ലായ്മകളെ ഒരു കള്ളക്കടത്തുസാധനം പോലെ നിങ്ങൾ കടത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നു. സാധാരണക്കാരനിൽനിന്ന് ഉയർത്തി നിങ്ങളെ സംസ്കാരസമ്പന്നനാക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവിചക്ഷണനോട് നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന കടുത്ത കൃതഘ്നതയാണത്. നിങ്ങളോടൊപ്പം ജനിച്ചവരിൽ ഒരു നല്ല പങ്ക് അക്ഷരാഭ്യാസംപോലും ലഭിക്കാതെ ജീവിച്ചുതീരുന്നു. നിങ്ങളോടൊപ്പം പ്രൈമറി വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയ നൂറുപേരിൽ കഷ്ടിച്ച് നിങ്ങളൊരാൾ മാത്രമാണ് കോളേജിലെത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതെന്ന് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകൾ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും നിങ്ങളിൽനിന്ന് കൂട്ടുപിരിഞ്ഞ് എവിടെയൊക്കെയോ മുങ്ങിപ്പോയ ചെറുപ്പക്കാരിലൊരാൾ ഒരിക്കലൊരു സുകുമാരന്റെ കഥകളിലൊ മററൊ ഉയിർത്തെഴുന്നേററുവെന്നു വരാം. വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകരും മാതാപിതാക്കളും പറയുന്നു: അഴുക്കുചാലുകളിലേക്കു പോയവർ പോകട്ടെ. നിങ്ങൾ അവസരത്തിനൊത്തുയരുക. ഒരു എട്ടപ്പുകുതിരയുടെ സജീവതയോടെ ബസ്സിലും കാൽനടയിലും നിങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുന്ന നീണ്ട യാത്രകൾ, അറവുകാരന്റെ നിസ്സംഗതയോടെ നിങ്ങൾക്കുമേൽ നടത്തപ്പെടുന്ന വ്യാകരണക്ലാസ്സുകൾ, ഇതൊന്നവസാനിക്കുകയില്ലേ എന്നു ഭയപ്പെട്ടുപോകുന്ന നീണ്ട അപരാഹ്നങ്ങൾ, ഓർമ്മശക്തി വളരെ കുറവായ നിങ്ങളെ പീഡിപ്പിക്കുവാനായി അടുപ്പിച്ചടുപ്പിച്ചെത്തുന്ന പരീക്ഷകൾ—നിങ്ങളെന്തെല്ലാം അനുഭവിക്കുന്നു! ‘കോളേജ് ജീവിതം എത്ര സന്തോഷപ്രദം’ എന്നു വിസ്മയിക്കുന്ന മന്ദബുദ്ധിയോട് നിങ്ങൾ അസൂയപ്പെടുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കാര്യം പറയാം, പരീക്ഷാഹാളിലും ഇൻറർവ്യൂ മുറികളിലും, ഗ്രമസ്തമേശക്കു പുറകിലും ഞങ്ങളുടെ മുഖങ്ങളിലെ ആത്മവിശ്വാസക്കുറവും, അപകർഷബോധവും നിരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മീഷനുകൾ, പറയരോടുള്ള ഗാന്ധിയുടെ കാരുണ്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുംവിധം ഞങ്ങളെ First Generation of Educated എന്നു വിളിച്ചുപോന്നു. അവിടങ്ങളിലേക്കൊക്കെ ധാരാളമായി പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പറയപ്പെടുന്ന ദുബായ്പ്പണമോ അല്ല സ്വല്പം വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളൊ കാര്യങ്ങളിൽ പറയത്തക്ക മാററമൊന്നും വരുത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അടിമയുടെ പുറത്തെ പൊള്ളൽപ്പാടുകൾ പോലെ ഏതു തിരക്കിലും തിരിച്ചറിയാനാവുന്ന ഈ ഗ്രാമീണമായ സംഭ്രമം നിങ്ങളിൽ കുറച്ചു പേരെങ്കിലും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടാവുമെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു. പുറംജീവിതമെന്ന അരവുയന്ത്രത്തിലേക്കുള്ള കൺവെയർ ആയി വർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ വിദ്യാലയത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ ക്രമേണ തിക്തമായിത്തീരാൻ തുടങ്ങുന്നു. നാമമാത്രമായ നിങ്ങളുടെ കോളേജ്സ്വപ്നങ്ങൾ പോലും ഈ വാഹകസജ്ജീകരണത്തിലെ താല്ക്കാലികമായ സഞ്ചാരസുഖമായിരുന്നുവല്ലോ എന്നു നിങ്ങൾ വേദനിക്കാൻ തുടങ്ങുകയായി. വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞിറങ്ങുമ്പോൾ കടുത്ത ആദർശവാദിയായ നിങ്ങൾ നിസ്സംഗരായ ഒരു കൂട്ടം ആളുകളോട് അനാവശ്യമായി ഒച്ചവെക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. “എന്തുചെയ്യുക

യായിരുന്നു നിങ്ങൾ! സെയിൻറ് സ്റ്റീഫൻസിൽനിന്ന് പാഠിച്ചിറങ്ങുന്ന നാളത്തെ ഭരണകർത്താക്കൾക്ക് കുറെക്കൂടി ഭരണീയരെ സൃഷ്ടിക്കാൻ മുതിർന്ന കുട്ടികൾ ഉറങ്ങുന്നതും കാത്തുകിടക്കുകയോ!"

ശരിയാണ്. നിങ്ങൾക്കു മുൻപേ കോളേജ് കുന്നിറങ്ങിപ്പോയവർ ചെയ്യുന്നത് ഫലത്തിലിതൊക്കെത്തന്നെയാണ്. നിങ്ങൾ സ്വയം നൽകേണ്ട ആദ്യത്തെ താക്കീത്. ജീവിതവും ജീവസന്ധാരണവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം എന്തെന്നുപോലുമറിയാതെ ജീവിക്കേണ്ടവരാണ് ഞങ്ങളിൽ ഏറിയപങ്കും. ജീവിതത്തിന് പ്രത്യേകിച്ചൊരു സ്വാതന്ത്ര്യമാനം നൽകുന്ന അപൂർവ്വം ചിലരാകട്ടെ, കാര്യങ്ങൾ തങ്ങൾക്കുപോലും വളരെ ശോചനീയമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. ചെയ്തുതീർക്കേണ്ടതായ ജോലി, ദൂരം, നിസ്സംഗമായ ചുററുപാടുകൾ, നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ജീവിതം, നിസ്സാരസുഖങ്ങളുടെ വിളി—കടുത്ത യുക്തിയുക്തതയാലും നീതിബോധത്താലും ശപിക്കപ്പെട്ട ഇവർ ഏതെങ്കിലുമൊക്കെ വിധത്തിൽ സ്വയം മുറിവേല്പിച്ച് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. വെറും വൈകാരികവും വ്യക്തിപരവുമായ കലാപങ്ങൾകൊണ്ട് പെട്ടെന്ന് കാലിടറിപ്പോകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ എല്ലാവരുടെയും ജീവിതങ്ങളെ ഏതെങ്കിലും തലത്തിലോ ഏതെങ്കിലും അളവിലോ ഒരു ഗ്രമന്റെ ആത്മാവ് ആവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. യുവജനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ശോചനീയമായ സത്യത്തിൽനിന്നു നമുക്കു തുടങ്ങുക. നാം യുവജനകമ്പനത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഈ രാജ്യത്തെ യുവാക്കളെക്കുറിച്ചാവില്ലല്ലോ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം ഇന്ത്യൻ യുവാവിന്റെ ആദ്യത്തെ കുതിപ്പ് നിസ്സംഗതയെന്ന ദേശീയസ്വഭാവത്തിൽ ലയിഞ്ഞുചേരാനാണ്. അതിനെ പതിനഞ്ചോ പതിനെട്ടോ വർഷം നമുക്ക് വിദ്യാദാനം നൽകിയ സ്ഥാപനങ്ങൾ തങ്ങളേററടുത്തകടമ—ഈ രാജ്യത്തിലെ 70 % ജനങ്ങളുടെ ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിൽനിന്നും അവരുടെ സംസ്കാരത്തിൽനിന്നും നമ്മെ മാററിപ്പാർപ്പിക്കുക എന്ന കടമ—നിർവ്വഹിച്ച ആശ്വാസത്തോടെ ദീർഘശ്വാസംവിടുന്നു. ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന വിശപ്പിന്റെയും അജ്ഞതയുടെയും അപമതികളുടെയും വെടിമരുന്നു പുരയിൽനിന്ന് സുരക്ഷിതദൂരത്തിലാണ് നമ്മുടെ ശാസ്ത്രീയചിന്തയുടെ അഗ്നി എപ്പോഴും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്ന് അവർ ഉറപ്പുവരുത്തിയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ജീവിതരീതികളാകട്ടെ, ജനങ്ങളുമായുള്ള ആശയവിനിമയത്തിന് നമ്മെ അനർഹരാക്കിയുമിരിക്കുന്നു. എന്തെല്ലാം സാദ്ധ്യതകളാണ് നമുക്കു മുന്നിലുള്ളത്! സെൻട്രൽ സെക്രട്ടേറിയററിലൊ അഹമ്മദാബാദിലെ പാണ്ടികശാലകളിലൊ ടൈപ്പടിച്ചു മുന്നേറുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ, പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം ഞാനുമൊരു അന്യനാണല്ലോ എന്ന ആഹ്ളാദകരമായ അപരോക്ഷജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്ന അധുനാതന കഥാകൃത്താകാം; കാമിച്ച പെൺകുട്ടിയെ ഭഗവൽ സന്നിധിയിൽ മാലയിടുന്ന നവവരനാകാം; ഗ്രാമീണ ദാരിദ്ര്യത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന 'ഷോട്ട്'കളുടെ ഉജ്ജ്വലതയേയും കലാത്മകതയേയും കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ന്യൂവേവ് സിനിമയുടെ ഭാവുകനാവാം; എന്തിന്, അപകടകരമല്ലാത്ത ബൗദ്ധവിപ്ലവങ്ങൾപോലും അവർ അനുവദിച്ചുതരും, ഇടക്കൊക്കെയൊന്നു പരിഹസിക്കുമെങ്കിൽകൂടി. (ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ ഭക്തന്മാർ യുക്തിവാദികൾക്കായി 'വാകച്ചാർത്തോ' 'ഉഷഃപൂജ'യോ കഴിച്ചതായുള്ള വാർത്തയും, എൻ. ജി. ഒ. അദ്ധ്യാപകസമരം പരാജയപ്പെട്ടില്ലെന്നും ഈ പിൻമാററം മറെറാരു സമരതന്ത്രം മാത്രമാണെന്നും ഉള്ള ദേശാഭിമാനി വാരികയുടെ വിശദീകരണവും ഇതാ ഇപ്പോൾ വായിച്ചതേയുള്ളൂ!) നിത്യവെള്ളയും തിരഞ്ഞെടുപ്പു ഫലങ്ങളും, സ്ഥിതിവിവരണക്കണക്കുകളും ആഘോഷങ്ങളുമായി, കാലമങ്ങിനെ പോകുന്നു. പട്ടിണിമരണങ്ങളും, അടിച്ചമർത്തപ്പെടുന്ന ആത്മാർത്ഥമായ കലാപങ്ങളും, നാൾതോറും പെരുകിവരുന്ന ആത്മഹത്യകളും, അവയുടെ പിന്നിലെ മാനസികാവസ്ഥയുടെ അഴുകലിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മപോലും ജനിപ്പിക്കാതെ വെറും പത്രവാർ

തകളായി വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. ഒടുവിൽ, എല്ലാം പെയ്തു തീരുമ്പോഴും ആറ്റൂരിന്റെ ലഘുകവിതയിലെ വിവേകിയുടേതുപോലെയുള്ള, "പാത്രത്തിനൊപ്പം ആകൃതി മാറുന്നതും നിറമോ ഗന്ധമോ സ്വാദോ ഇല്ലാത്തതുമായ വിശുദ്ധിയാകുന്നു ഞാൻ" എന്ന തിരിച്ചറിവുമാത്രം ബാക്കി.

Conformism എന്ന മഹാപാപം ഞങ്ങളെ മധ്യവർഗ്ഗക്കാരന്റെ സുരക്ഷിതമായ മതമായിരിക്കുന്നു. ഏതു ദുഷ്ടസാഹചര്യത്തിലാണോ ഒരു കുട്ടി പട്ടിണി കിടക്കാനിടയാകുന്നത് അതേ സാഹചര്യംതന്നെയാണ് നമ്മുടെ വ്യക്തി ജീവിതത്തിൽ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത ഒരുദ്യോഗമായോ ഏകാകിതയായോ തകർന്ന സദാചാരമായോ, അസംതൃപ്തമായ ലൈംഗികതയായോ, ഞരമ്പുരോഗമായോ, സർവ്വോപരി സ്വന്തം അൽപതമായോ പ്രതിഫലിക്കുന്നതെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ നാം വിസമ്മതിക്കുന്നു. വിശക്കുന്നവർ വിശപ്പിൽനിന്നുള്ള മോചനത്തിനായി നടത്തുന്ന സമരത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരുമ്പോഴേ നമ്മുടെ ആത്മീയവ്യവസ്ഥകളിൽനിന്നുള്ള മോചനവും സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടു എന്ന് മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും ആശയവിനിമയത്തിനുള്ള മാധ്യമത്തിനായി നാം തപ്പിത്തടയുന്നു. ഒരു സമൂലപരിവർത്തനത്തിന് വേണ്ട മന്ത്രങ്ങളും പഠിതരും, ജ്ഞാനികളും, ഇവിടെ ധാരാളം. പക്ഷെ പരസ്പരം സംവദിക്കാനുള്ള ഭാഷമാത്രം ആരോ നമ്മിൽനിന്ന് ചോർത്തിയെടുത്തിരിക്കുന്നു. പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ ജനങ്ങളുടെ ഭാഷയിൽ പരാവർത്തനം ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ കഴിയാതെ പോയതിനാൽ അവരുടെ വിമോചനത്തിനായി സ്വയം സമർപ്പിച്ച അദ്വിതീയനായ വിപ്ലവകാരിയെ കൈതിയായി പിടിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടിവന്ന ഗതികേടുപോലും ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായി! ഇന്നത്തെ വികല ധർമ്മങ്ങളുടെ അനുസാരിയായി പ്രവർത്തിക്കാനാഗ്രഹിക്കാത്ത ഏതൊരാളും-കലാകാരനോ രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകനോ ആരായാലും-പ്രാഥമികമായും ചെയ്യേണ്ടത് ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസംമൂലം അവരും നഷ്ടപ്പെട്ട സംഭാഷണശക്തി തിരിച്ചെടുക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ മുഴുകുകയാണ്: സ്വന്തം ദീനതകളെ ജന്മാവകാശമായിക്കരുതി ദിനങ്ങൾ കഴിക്കുന്ന മനുഷ്യനിൽനിന്ന് നാം പുലർത്തുന്ന ദൂരം നമ്മുടെ പൗരുഷത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ട് ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ആത്മാഭിമാനവും അവകാശബോധവും ക്രൂരമായി വേദനിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു നിമിഷത്തിലെ മറ്റെല്ലാ ആരവങ്ങളെയും വെല്ലുന്ന വിധത്തിൽ 'നിതി നിതി' എന്നലറാൻ ആരിനു കഴിയൂ. മതസംഘടനകളും, ഭരണകൂടവും, രാഷ്ട്രീയവിശ്വാസഘാതകരും ജനവിരുദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നത് അത്തരമൊരു സാമൂഹ്യബോധത്തെയാണ്. അതിഭൗതികചിന്താരീതികളിൽ മുഴുകിക്കഴിയുന്ന ബുദ്ധിജീവിയിലും മന്ദബുദ്ധിയായ പട്ടാളക്കാരനിലും, കൃഷിക്കാരനിലും അനുസ്യൂതമായിരിക്കുന്ന ഈ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും ഒരിക്കൽ, സംവേദനക്ഷമമാകാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ ലീനമായ സംവേദനക്ഷമതയെ ഉണർത്താനായി നമുക്ക് അത്യുച്ചത്തിൽ പാടുകയോ പ്രസംഗിക്കുകയോ നമ്മുടെ ശോകങ്ങളെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന കട്ടത്ത കരിങ്കൽച്ചുമരുകളിൽ തലയിട്ടടിക്കുകയോ, ചോര വീഴ്ത്തുകയോ ചെയ്യേണ്ടതായി വരും. അനൗപചാരികമായ ഒരു സ്വയം-വിദ്യാഭ്യാസ പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമായി മാത്രമേ ആശയവിനിമയത്തിനുള്ള നമ്മുടെ കഴിവ് വീണ്ടെടുക്കാനാവൂ. ബൂർഷ്വാ വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ദ്ധൻ വിദ്യാലയത്തിനെ ഒരു മിനിയേച്ചർ സമൂഹമായി കാണുമ്പോൾ, വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വർഗ്ഗസംഘർഷങ്ങളെ ആത്മപൂർണ്ണമായി പറിക്കാനാകുംവിധം സമൂഹത്തിനെ ഒരു വലിയ വിദ്യാലയമായി കണക്കാക്കുകയാണ് നാം വേണ്ടത്. വർത്തമാനകാല ജീവിതത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിനെ പൊതിയുന്ന അസത്യങ്ങളെ ഭേദിച്ച് അതിന്റെ അന്തർധാരകളെ മനസ്സിലാക്കി പഠിക്കാനുതകുന്ന വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു പുതിയ സെൻസിബിലിറ്റി നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ തന്നെ വളർത്താനും അതിനെ കൊടുക്കാനുമാ

ലെ ജനജീവിതത്തിലേക്ക് പടത്താനും നമുക്ക് കഴിയണം.

'തീക്ഷ്ണമായ ജീവിക്കലി'ന് സ്വയം സമർപ്പിച്ച ഒരാൾക്ക് മാത്രമെ ഈ ദുഷ്കരവും അനാകർഷകംപോലുമായ കർത്തവ്യത്തിൽ മുഴുകാനാവു. He who givs life shall save it — എന്ന് പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനാകുന്ന ഒരാൾക്ക് മാത്രം. നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ സംഭാഷണം നടത്താനുള്ള ആത്മാർത്ഥമായ ശ്രമങ്ങളിൽനിന്നുരുത്തിരിയുന്നതാവണം. കവിക്ക് സ്വന്തം സ്വകാര്യ സൃഷ്ടികളോടുള്ളതൊ, മനുഷ്യരൂപം പോയിട്ട് അല്പം മനുഷ്യത്വമെങ്കിലും കോറിയിടാനാവാത്ത താന്ത്രിക് പെയിൻററക്ക് തൻെറ ക്യാൻവാസിനോടുള്ളതൊ ആയ അഭൗമമായ കമ്മിററ്മെൻറിനോട് ഈ സമർപ്പണബോധത്തെ തുലനം ചെയ്തുകൂടാ. നമ്മുടെ സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനങ്ങൾ ജനജീവിതത്തിൽ ഒരു നേരിയ ചലനംപോലും ഉളവാക്കുവാൻ അപര്യാപ്തമാകുന്നുവെങ്കിൽ, സാംസ്കാരികമായ പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിൽ മനുഷ്യനേർപ്പെടുന്ന സംഘർഷാവസ്ഥകളിൽനിന്നുള്ള ഏറിയാൽ 'വിപ്ളവാത്മക'മായ ഒളിച്ചോട്ടം തന്നെയാവും അതും. നാം നേടുന്ന പുതിയ സ്വാതന്ത്ര്യബോധം പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന് കാലദേശാനുസൃതമായ വികാസം അനുവദിക്കാതെ അതിനെ മാനസികമായ നിർബ്ബന്ധബുദ്ധിയിൽ തളച്ചിടുകയല്ല, മറിച്ച് കൂടുതൽ കൂടുതൽ മനുഷ്യജീവിതവുമായി അടുത്തുവരുന്നു എന്നതിനാൽ മനസ്സിനെ കൂടുതൽ സംവേദനക്ഷമമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ മാനസികമായ തീക്ഷ്ണത മനുഷ്യചേതനകളുടെ താളവട്ടത്തെ നിഷേധിക്കുകയൊ അതിന്നടിമയായി വർത്തിക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നില്ല. (ചോദനകളിൽനിന്ന് പൂർണ്ണമായി മോചിക്കപ്പെടുന്നവ അമാനുഷികത്വമായി പരിണമിച്ചേക്കാം. അമാനുഷികത്വം ചിലപ്പോൾ ആവേശകരമായി തീർന്നേക്കാമെങ്കിലും പ്രതിലോമകാരികളുടെ കയ്യിൽ ഏററവും എളുപ്പം അപചയം സംഭവിക്കുന്നതു് അതിന്നായിരിക്കുമെന്ന് നാം കണ്ടറിഞ്ഞതാണല്ലൊ.)

പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ നാന്ദിയായി, ചരിത്രം നമ്മെ കൊണ്ടെത്തിച്ചിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, 'ഞാനാരാണ്?' എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുകയാണ്, ഇതുപര്യന്തമുള്ള സ്വന്തംജീവിതകഥയെ സ്വരൂപിക്കുകയും, ചരിത്രം-പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അതിനെ വിശകലനം ചെയ്യുകയുമാണ് നമ്മുടെ കർത്തവ്യം. പുതിയതായി സമ്പാദിച്ച ഈ സ്ഥല-കാലബോധത്താൽ, നമുക്ക് ചുററും ജീവത്തായതെന്ന് നാം മുൻപു കരുതിയിരുന്ന പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും വ്യക്തികളും ജനജീവിതത്തെ ആവേശിച്ചിരിക്കുന്ന ചാവുകളാണെന്ന് നമുക്ക് തള്ളിക്കളയേണ്ടതായുംവരും. Perhaps truth is a woman – എന്ന് നീത്ഷേ പറയുന്നത് വാസ്തവികതയുടെ പ്രച്ഛന്നസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചാണ്. നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധം വളരുന്നതോടൊപ്പം, നമുക്കു ചുററും ഇത്തരം ചാവുകളുടെ ഒരു പടയണിതന്നെ കണ്ടു നാം അമ്പരക്കും; organs of speech നെക്കുറിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിച്ചതിനുശേഷം, സത്യം പറയാനുപയോഗിക്കേണ്ട അവയവത്തെ കാലുനക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പണ്ഡിതരും, ഈ കാലം പിഴച്ച കാലത്തും കോപ്പുണ്ണിയമ്മാവൻെറ ക്ഷൗരക്കത്തി വീണ്ടെടുക്കാനാവാത്തതിൽ അവസാദം കൊള്ളുന്ന കഥാകൃത്തും, വിദ്യാർത്ഥിസുഹൃത്ത് രാജൻെറതടക്കം എത്രയോ അപമൃതിക്കേസുകളിൽ നീതി നടത്തിത്തരാം എന്ന് പൊള്ളവാക്കു പറയുന്ന മജിസ്ട്രേട്ടും, സംഘടിതമേഖലകളിൽ എത്രയും എളുപ്പമാംവിധം വിലപേശൽ സമരങ്ങൾനടത്തി തൊഴിലാളികളുടെ മനസ്സിൽ വൈററ്കോളർ മനോഭാവം കുത്തിവെച്ച്, അവനെ നിരായുധനാക്കിയ തറവാടിക്കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനും പുരോഗാമിത്വത്തിൻെറയും, മാനുഷികത്വത്തിൻെറയും പ്രച്ഛന്നവേഷങ്ങൾ ധരിച്ച് ശരിയായ കമ്മ്യൂണിക്കേഷനെ അസാദ്ധ്യമാക്കുന്ന പ്രേതാത്മാക്കളായിരുന്നു എന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കും.

കലാലയ വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പററി

പി. കെ. അനിൽ

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥിതി ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗം വിദ്യാർത്ഥികളെയെങ്കിലും സംതൃപ്തരാക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നായിരിക്കും ഉത്തരം. സിലിബസ് കൂട്ടലും കുറയ്ക്കലുമാണ് വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്ക്കാരമെന്ന് ധരിച്ചുവശായ സർവ്വകലാശാലകളും ഗവർമ്മെണ്ടുകളുമാണ് നമുക്കുള്ളത്. അടുത്തകാലത്തായി സംസ്ഥാന ഗവർമ്മെണ്ട് ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏററവും വലിയ വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്ക്കാരമാണ് "ഗ്രൂപ്പ് സിസ്റ്റം"! അതു് വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് നന്മയോ തിന്മയോ ആണ് ചെയ്യുക എന്ന് വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ദ്ധർ ചിന്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെങ്കിലും ചിന്തിക്കേണ്ടി വരും. സർവ്വകലാശാലകളുടെ "പരിഷ്ക്കരണ"ങ്ങളെക്കുറിച്ച് എഴുതുകയാണെങ്കിൽ അതു തന്നെ ഒരു ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിന് വകയുണ്ട്. പാഠപുസ്തകത്തിൽ വേഡ്സ്വർത്തിന്റെ കവിതയ്ക്കു പകരം കീററ്സിന്റെ കവിത അടിച്ചുചേർത്തു് ഒരു വർഷത്തെ സുപ്രധാന നേട്ടമായെണ്ണുന്ന സർവ്വകലാശാലകളാണ് ഇന്ന് നമുക്കുള്ളത്.

പഴയ ഗുരുകുലസമ്പ്രദായം ഇന്നത്തേതിനേക്കാൾ ഉപയോഗപ്രദമായിരുന്നു. അക്ഷരാഭ്യാസത്തിനൊപ്പം ജീവിതത്തിലെ മററു പ്രവർത്തനങ്ങളും നായാട്ടും കൃഷിചെയ്യലും ഭക്ഷണംപാകം ചെയ്യലും വിദ്യാർത്ഥി പരിശീലിച്ചിരുന്നു. കുറെ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കുകൾ പെറുക്കിവെക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ഒരാൾ വിദ്യാസമ്പന്നനായി എന്ന ധാരണ സാധാരണക്കാരിലും സാധാരണക്കാരല്ലാത്തവരിലും ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ ഫലമായി പടർന്നു പിടിച്ചിരിക്കയാണ്. പാഠസമയത്തിന്റെ നാലിൽ മൂന്നു ശതമാനവും ഭാഷാപാഠത്തിനായി ചെലവഴിക്കപ്പെടേണ്ടി വരുന്നതിനാൽ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളുടെ പാഠത്തിനുവേണ്ട സമയം വിദ്യാർത്ഥി

നമ്മുടെ പാഠങ്ങളിൽ ജനജീവിതവും ജനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ ആവശ്യങ്ങളുമായിരിക്കണം ഏററവും സുരക്ഷിതമായ പ്രമാണ സൂചനകൾ. സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിന്റെ പ്രക്രിയയിൽ നമ്മെ സഹായിക്കുന്ന, നാം എക്കാലത്തും നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടതായ, വ്യക്തികളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളുമുണ്ടാകാം. പക്ഷെ ജനകീയ സത്യത്തെ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കുവാൻ ഇവ നമുക്ക് സഹായകമല്ലാതാകുന്നിടത്തു വച്ച് വേർപാടിന്റെ യാതൊരുവിധ ഗോഷ്ഠികളുമെന്യെ അവയോട് നാം യാത്രപറയേണ്ടി വരും. ജനങ്ങളിൽനിന്നു അകന്നുനിൽക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് കിട്ടുന്നതു് ഉത്തരങ്ങളല്ല, മറിച്ച് മിഥ്യാധാരണകളാണ്. വസ്തുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ദർശനങ്ങൾ കാവ്യസുന്ദരമായിരിക്കെത്തന്നെ വസ്തുക്കളുടെ യഥാർത്ഥ സന്ദർഭങ്ങൾ വികൃതമായിത്തന്നെതുടരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ നാം ഈ വികൃതസന്ദർഭങ്ങളിൽനിന്നാണല്ലൊ ജോലി തുടങ്ങേണ്ടതു്. നാം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സ്വർഗ്ഗത്തിലല്ല, മറിച്ച് സിനിമാസംസ്കാരവും, പരസ്യഹോർഡിങ്ങുകളും, മതത്തിന്റെ അതിസങ്കീർണ്ണമായ സ്വാധീനവും, ഷണ്ഡമായ ബുദ്ധിജീവിതവും, ഭരണകൂടത്തിന്റെ ക്രൂരമായ മസിൽപവറും ചൂഴുന്ന ലോകത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നതെന്നും അതുല്യമായ ജനശക്തിക്കു മാത്രമെ ഇവയെ നേരിട്ടു തോൽപ്പിക്കാനാവൂ എന്നും ഉള്ള യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക് നാം ഉണരുകതന്നെ വേണം. അതിനാൽ കല്ലെറിയുന്നതിനും കഴുത്തുവെട്ടുന്നതിനുംമുമ്പായി നാം വേണ്ടതു്, ഒരു സമൂലപരിക്രമണത്തിനെക്കുറിച്ച് നാം സൂക്ഷിക്കുന്ന വികലധാരണകളെയും, സ്വന്തം കൃത്രിമത്വങ്ങളെയും ഏററവും മൂർച്ചയേറിയ കല്ലുകളാൽ സ്വയം ആഞ്ഞാഞ്ഞെറിയുകയാണ്. നാളെ ജനിക്കാനിരിക്കുന്നവന്റെ നക്ഷത്രം നിങ്ങളുടെമനസ്സിന്റെ ആകാശത്തിലും വ്യക്തമായി തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞുഎന്നു് ഉറപ്പായതിനുശേഷംമാത്രം കണ്ണുനീരിലും രക്തത്തിലും ദൂഷിതമായ ഒരു യാത്ര ആരംഭിക്കുക.

ഒരു കത്തിനു് താങ്ങാവുന്നതിലുമധികം നിഷേധങ്ങൾ അതിൽ നിറച്ചു കഴിഞ്ഞ ഈ പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി എന്താശംസിക്കട്ടെ? ഇത്രമാത്രം: നിങ്ങൾ കോളേജിൽനിന്നു് പുറത്തു് കടക്കുമ്പോഴേക്കും, തന്നോടു തന്നെയുള്ള ഈ ക്രൂരമായ സമരമെങ്കിലും പൂർത്തിയാകട്ടെ—തെററി ആമരണം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ഈ സമരത്തിനു് ഒരു സ്വഭാവമെങ്കിലും കൈവരട്ടെ—എന്നു് ഈയാൾ ഏററവും ഊഷ്മളമായ സ്നേഹത്തോടെ ആശംസിക്കുന്നു. ★

ക്ക നഷ്ടപ്പെടുന്നു. [എന്നാൽ വിക്ടോറിയൻ ശൈലിയിലുള്ള ഇത്തത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സുകൾ ആധുനിക ഭാഷയിൽ (Modern English) എഴുതപ്പെട്ട സമകാലിക ശാസ്ത്രലേഖനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ വിദ്യാർത്ഥിയെ ഒട്ടും സഹായിക്കുന്നുമില്ല.] ഗണിതശാസ്ത്രമോ ഊർജ്ജതന്ത്രമോ, രസതന്ത്രമോ ഒരു വിഷയമായി പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക്, പഠനം കഴിഞ്ഞ് സർട്ടിഫിക്കററ് കിട്ടണമെങ്കിൽ അവന്റെ വിഷയത്തിൽ മുഴുവൻ മാർക്ക് കിട്ടിയാലും ഭാഷയിൽ വിജയിച്ചിരിക്കണമെന്ന നിബന്ധനയുടെ പൊള്ളത്തരം ആലോചിക്കുക. ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് നാം പഴയ ഗുരുകുല സമ്പ്രദായത്തിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു നടക്കണമെന്ന സൂചനയൊന്നുമില്ല

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ഇങ്ങിനെ ചീഞ്ഞു നാറിയതിൽ അദ്ധ്യാപകർക്കുള്ള പങ്ക് ഒട്ടും കുറവല്ല. "ഇത് പരീക്ഷക്ക് ചോദിക്കാൻ വഴിയില്ല, അതുകൊണ്ട് വിട്ടുകളയാം" എന്നു ശഠിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വത്തിന് തന്നെ കോടാലിവെക്കുകയല്ലേ? പക്ഷെ നിയമത്തിൻമുന്നിൽ പാവം അദ്ധ്യാപകൻ എന്തു ചെയ്യും? നിശ്ചിതമണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ ധാരാളം പഠിപ്പിക്കാൻ—തെററിപ്പോയി, ഓതിക്കൊടുക്കാൻ—അയാൾ നിർബ്ബന്ധിതനാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുന്നോ ഇല്ലയോ എന്നന്വേഷിക്കാൻ അയാൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥനല്ല.

ഈ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ മാററത്തിനുവേണ്ടിയാണ് ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ദാഹിക്കുന്നത്—ശാസ്ത്രീയബോധവും പ്രായോഗികബുദ്ധിയുമുള്ള ആസൂത്രണത്തിനുവേണ്ടി. വിദ്യാഭ്യാസകാലം 11+1+3-ൽനിന്ന്, 10+2+3 ആക്കിയതുകൊണ്ടോ ചോദ്യബാങ്കുകൾകൊണ്ടോ Cancellationൽനിന്ന് improvement ആക്കിയതുകൊണ്ടോ വലിയ വിശേഷമൊന്നുമില്ല.

ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുകൂട്ടം പുസ്തകപ്പുഴുക്കളെയും സ്വപ്നജീവികളെയും മാത്രമേ സൃഷ്ടിക്കുന്നുള്ളു. കുറെ വാചകങ്ങളും സമവാക്യങ്ങളും തീരെ പ്രയോജനരഹിതമായി കാണാപാഠം പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം ജീവിതത്തിന് പ്രയോജനകരമായ, ജീവിതത്തിൽ പ്രയോഗസാദ്ധ്യതയുള്ള വിവരങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ വിദ്യാലയങ്ങൾക്ക് കഴിയണം. ഇന്ന് "വിദ്യ"യാണെന്ന് ആരും പറയാത്ത കൃഷി, മത്സ്യബന്ധനം, കെട്ടിടനിർമ്മാണം (മരപ്പണി, കൽപ്പണി), സാങ്കേതിക ഉപകരണങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് ഇന്നത്തെ ക്ലാസ്സുമുറികൾ തരുന്ന അറിവിനെ അപേക്ഷിച്ച് എത്രയോ ഇരട്ടി മാനുഷികവും മഹത്തും പ്രയോജനകരവുമാണ്! അശാസ്ത്രീയമായ പഠനവും പരിശീലനവുംമൂലം പ്രകൃതിസമ്പത്തിന്റെ ഒരുഭാഗംപോലും ചൂഷണം ചെയ്യാൻ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് "കടലാസിൽ" കൃഷി ചെയ്യുകയും കാലിവളർത്തുകയും യന്ത്രസാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന (ഇന്നത്തെ എഞ്ചിനീയറന്മാരും കൃഷി-സാങ്കേതിക വിദഗ്ദ്ധരും പോലുള്ള) ഒരു തലമുറയെയല്ല, അദ്ധ്വാനിക്കാൻ മനസ്സുള്ള, വിവരമുള്ള, സൗകര്യമുള്ള സാമൂഹ്യബോധവും ലക്ഷ്യബോധവുമുള്ള ഒരു തലമുറയെയാണ്.

സ്കൂൾ ഫൈനൽ കഴിയുന്ന വിദ്യാർത്ഥി കോളേജിലെത്തുമ്പോൾ അവന് ലക്ഷ്യമൊന്നുമില്ല. ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത കുറെവർഷങ്ങൾ അവിടെ തള്ളുന്നു—ലക്ഷ്യമില്ലാതെ പുറത്തിറങ്ങുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെയാണ് വിദ്യാർത്ഥിയെ ലക്ഷ്യബോധമില്ലാത്തവനാക്കുന്നത്. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിയുമ്പോഴേക്കും ഏതെങ്കിലും ഒരു ലക്ഷ്യം കാണാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കഴിയണം. (സാധാരണ പറയപ്പെടുമ്പോലെ ഡോക്ടറോ എൻജിനീയറോ ശാസ്ത്രജ്ഞനോ I A S കാരനോ ആയിരുക എന്ന "ഉന്നത" ലക്ഷ്യമല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.)

ദൽഹിയിലെ വൈസ്രോയിക്ക് ഗുമസ്ഥന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കാൻ ആരംഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്ന് പുരോഗമിച്ച് പുരോഗമിച്ച് ബോംബെയിലെ മാർവാഡിക്ക് ഗുമസ്ഥന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പരുവത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കയ്പ് മുപ്പതുകൊല്ലം ആസ്വദിച്ചിട്ടും നാമിന്നും അടിമത്തത്തിന്റെ ഈ പടുകുഴിയിൽ തന്നെ; മോചനമില്ലാതെ, മോചനത്തിന് ശ്രമിക്കാൻ കെൽപ്പില്ലാതെ.

ഈ വിദ്യഭ്യാസ വ്യവസ്ഥയെ ആകെ ഒന്നടച്ചു വാർത്തില്ലെങ്കിൽ, പത്തുകൊല്ലത്തിനകം തൊഴിലില്ലായ്മ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യും എന്നും മററുമുള്ള വാഗ്ദാനങ്ങൾ, ശബ്ദം കൊണ്ട് നിരന്തരം മലിനപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തെ ഒന്നുകൂടി മലിനപ്പെടുത്താനേ ഉതകുകയുള്ളു.

ധൈഷണിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനൊരു മുഖവുര

സി. പവിത്രൻ

പോളോഫ്രെയറിൻെറ ചിന്തകളെക്കുറിച്ചൊരു വിചിന്തനം

നമുക്കു മാററാവുന്ന ഒരവസ്ഥയായി സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തെ കാണാൻ നാം ശ്രമിക്കണം. ഈ നിരീക്ഷണം നമുക്കു മോചനം നൽകുന്ന പ്രവർത്തനത്തിൻെറ പ്രേരകശക്തിയായി നിൽക്കും. നമ്മുടെ യാഥാർത്ഥ്യം ഒരു ആകസ്മികതയിൽ നിന്നു ഉടലെടുത്തതല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ യാഥാർത്ഥ്യം ഒരാകസ്മികതയാൽ തുടച്ചുനീക്കപ്പെടുകയില്ല. ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ മോചനത്തിൻെറ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു രൂപം നൽകുകയെന്നതു് നമ്മുടെ ചരിത്രപരമായ കർത്തവ്യമാണ്.

അദ്ധ്യാപക-വിദ്യാർത്ഥി ബന്ധം സൂക്ഷ്മമായ അപഗ്രഥനത്തിനു വിധേയമാക്കണം. മനുഷ്യൻെറ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചുള്ള യാന്ത്രികമായ സങ്കൽപങ്ങളാണ് ഇന്നു ക്ലാസ് മുറികളെ ഭരിക്കുന്നതു്; ചലനമററ ഒന്നായാണ് യാഥാർത്ഥ്യത്തെ അദ്ധ്യാപകൻ ക്ലാസ്മുറികളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ വിദ്യാർത്ഥിക്ക് അന്യമായ, അവൻെറ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്ക് അന്യമായ ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് അയാൾ വാചാലമായി സംസാരിക്കുന്നു. തൻെറ വിവരണത്തിൻെറ ഉള്ളടക്കം വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കുന്നു. ക്ലാസ്മുറികളിൽ വാക്കുകൾക്ക് അവയുടെ മൂർത്തമായ സ്വഭാവം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. പൊള്ളയായതും ഒററപ്പെട്ടതും ആയ വാചാലതയായി വാക്കുകൾ പരിണമിക്കുന്നു.

ഈ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയുടെ പ്രകടമായ ഒരു സവിശേഷത പദസൗന്ദര്യപരത ആണ്, വാക്കുകളുടെ ചലനാത്മകശക്തിയല്ല. ആജ്ഞാശക്തിയുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ കനിഞ്ഞുനൽകുന്നഒന്നാണ് അറിവ് എന്നതാണ് ക്ലാസ്മുറിക്കകത്തെ അറിവിനെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കൽപ്പം. അങ്ങിനെ, വിവരിക്കപ്പെട്ടതു് പകർത്തുകയും ഓർമ്മിക്കുകയും ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുപകരണം മാത്രമാണ് വിദ്യാർത്ഥി. അന്വേഷണവും ഒരുമിച്ചുള്ള പ്രവർത്തനവുമാണ് മനുഷ്യത്വത്തിൻെറ മാനദണ്ഡം. എന്നാൽ, സംവാദം ക്ലാസ്മുറികളിൽ അസാദ്ധ്യമായ ഒന്നാണ് എന്ന തോന്നലാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുണ്ടാവുന്നതു്. സംവാദത്തിനുള്ള വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ഇച്ഛയെ കൊല്ലാൻ പോന്നതാണ് ക്ലാസ്മുറികളുടെ ഘടന. അറിവ് കൂട്ടായ അന്വേഷണത്തിലൂടെ നേടുന്നു എന്ന ധാരണയെ ക്ലാസ് മുറികളുടെ ജ്യാമിതി (geometry) തകർക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പൂർണ്ണമായ അജ്ഞതയാണ് അദ്ധ്യാപകൻ തൻെറ നിലനിൽപ്പിൻെറ നീതീകരണമായിക്കാണുന്നതു്; ക്ലാസ്മുറിക്കകത്തെ എല്ലാ തീരുമാനങ്ങളും തൻേറതാണ്.

ചുററുപാടുകളോട് സമർത്ഥമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു കഴിയുന്ന യുവാവ്-നമ്മെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം ഇതാണ്. വിമർശനബുദ്ധിയല്ല, നിഷ്ക്രിയത്വമാണ് ഈ രീതി വളർത്തുന്നതു്. വിമർശനബുദ്ധി വിദ്യാർത്ഥിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരാപത്താണ് എന്നു മേധാവിത്വം കരുതുന്നു. അറിവ് ലോകത്തെ മാററാനുള്ളതല്ല, മറിച്ച് പകർത്താനും ഓർമ്മിക്കാനും വീണ്ടും ആവർത്തിക്കാനുമുള്ളതാണ്. അങ്ങിനെ അറിവിൻെറ ചലനാത്മകസ്വഭാവം മിക്കവർക്കും അജ്ഞമാവുന്നു. വിദ്യാർത്ഥി തൻെറ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട നിർവികാരത്വം ഏറെറടുത്തു് ചുററുപാടുകളോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടു കഴിയുന്നു.

പ്രപഞ്ചവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തെററായ ധാരണകളാണ് നമ്മെ ഈ പതനത്തിലെത്തിക്കുന്നതു്. നമ്മൾ നിലനിൽക്കുന്നു. അതുതന്നെ. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരീതി ഈ കാഴ്ചപ്പാടിന്മേലാണ് പണിതിരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യൻ ഒരു കാണി മാത്രമാണ്, സ്രഷ്ടാവല്ല. കാഴ്ചപ്പാടിൽ മനുഷ്യൻ ബോധമുള്ള ജീവിയല്ല; ബോധം പേറിനടക്കുന്ന ഒരാൾ മാത്രം—വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവൻ ചുററുപാടുകളുമായി പൊരുത്തപ്പെട്ടു കഴിയുന്നു എന്ന സങ്കൽപ്പം. മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചും ചുററുപാടിനെക്കുറിച്ചുമുള്ള വികലമായ ധാരണകളുടെ സൃഷ്ടിയാണ് യുവാക്കളുടെ നിർവികാരത്വം. ഇതു് സത്യത്തിൽ മേധാവിത്വത്തിൻെറ സുരക്ഷിതത്വമാണ്. ഇതിനു പാകത്തിലാണ് പാഠ്യപദ്ധതിയുടെ ആസൂത്രണം.

എന്നാൽ കാലം മാറുകയാണ്. വിമർശനബുദ്ധിയോടെ ചുറ്റുപാടുകളെ വിലയിരുത്താൻ നാം ശീലിക്കുകയാണ്–കർമ്മാധിഷ്ഠിതമായ സംവാദത്തിലൂടെ മാത്രമാണ് മനുഷ്യജീവിതത്തിന് അർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നത് എന്ന് ഇന്നു നമുക്കറിയാം. സത്യത്തിൽ ഒരു അദ്ധ്യാപകന് വിദ്യാർത്ഥിക്കുവേണ്ടി ചിന്തിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. തന്റെ ചിന്ത അവന്റെമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല. യഥാർത്ഥ ചിന്ത, അതായത് സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത, ഏകാന്തതയിലല്ലാ, സംവാദത്തിലാണ് നടക്കുന്നത്.

സംവാദത്തിന്റെ സംസ്ക്കാരമാണ് നാം ലക്ഷ്യം വെക്കുന്നത്. സംവാദത്തെ ഒരു മാനുഷിക പ്രതിഭാസമായി അപഗ്രഥിക്കുമ്പോഴാം, സംവാദത്തിന്റെ സാരമെന്തെന്ന് മനസ്സിലാവുന്നു. വാക്കാണത്. എന്നാൽ വാക്ക് സംവാദത്തെ സാദ്ധ്യമാക്കുന്ന വെറുമൊരുപകരണം മാത്രമല്ല. വാക്കിനകത്ത് രണ്ടു മാനങ്ങൾ (dimensions) കാണാനാവും. ചിന്തയും പ്രവർത്തനവും, ഇതിലൊന്നിനെ ത്യജിക്കുന്നപക്ഷം മറ്റൊന്നിന് നിലനിൽപ്പ് ഇല്ലാതാവും. അങ്ങിനെ ശരിയായ ഒരു വാക്ക് ഉച്ചരിക്കുകയെന്നുവെച്ചാൽ ലോകത്തെ മാറ്റലാണ്. ഒരു വാക്കിൽനിന്നും കർമ്മത്തിന്റെ മാനം ചോർത്തിക്കളഞ്ഞാൽ സ്വാഭാവികമായി ചിന്തക്കും ക്ഷീണം സംഭവിക്കും. വാക്ക് അലസമായ ശബ്ദമായി മാറുന്നു, ശൂന്യമായ വാക്കായി പരിണമിക്കുന്നു.

നിലനിൽക്കുകയെന്നു വെച്ചാൽ ലോകത്തെ മാറ്റലാണ് എന്ന് യുവാക്കൾ നേരിട്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നത് സംവാദത്തിലാണ്. തന്റെ ആജ്ഞാശക്തിക്ക് സംവാദത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് അദ്ധ്യാപകനും ബോദ്ധ്യമാവും. ശിക്ഷകന്റെ ളോഹ വലിച്ചെറിയാൻ അയാൾ നിർബ്ബന്ധിതനാവും. അങ്ങിനെ ശിക്ഷകനും ശിക്ഷിതനും തമ്മിലുള്ള അതിർവരമ്പ് ഇല്ലാതാവുന്നു. സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തെ മാറ്റാനാനുള്ള പ്രവർത്തനത്തിൽ അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും പങ്കാളികളാണെന്ന നിലവരുന്നു. സംവാദത്തിൽ പ്രദസംഗീതപരതയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ല. വാക്കുകളുടെ ചലനാത്മകസ്വഭാവമാണ് അവിടെ കാര്യം.

ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ വിദ്യാഭ്യാസമാണ് നമ്മുടെ ഉന്നം. യഥാർത്ഥ സംസ്കാരവും അറിവും നിലനിർത്തുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥയാണ് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്ത് നിലവിൽ ഉള്ളതെന്ന് പൊങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കപ്പെടാറുണ്ട്—എന്നാൽ, ഈ വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്ക് ശരിയായ അറിവോ സംസ്കാരമോ ഇതുവരെ നേടാനൊത്തില്ലെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞതാണ്—ഒന്നും ബന്ധപ്പെടുത്താതെ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകനും ഈ വിവരങ്ങൾ യാന്ത്രികമായി പകർത്തുകയും ഓർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്കും സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തെ മാറ്റാനാവില്ല. ക്ലാസുമുറികൾ സംവാദത്തിന്റെ സംസ്കാരം വളർത്തുന്ന എന്ന നിലവന്നാൽ നമ്മുടെ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളെ വിമർശനബുദ്ധിയോടെ വിലയിരുത്താൻ നമുക്കു കഴിയും. സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തെ മാറ്റാനുള്ള യഥാർത്ഥമായ അറിവ് നേടലാണ് സംവാദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇതിന്റെ ഇടക്കെത്തിൽ അദ്ധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും നിശിതമായ ഒരാത്മപരിശോധനയ്ക്കു ഒരുങ്ങേണ്ടിവരും. പാഠ്യവിഷയം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വിലയിരുത്തലിനുവേണ്ടി വിടുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ വിലയിരുത്തലിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ തന്റെ മുൻവിധികളെ അദ്ധ്യാപകൻ പുനഃപരിശോധിക്കുന്നു.

നിലവിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതി യുവാക്കളിലുള്ള വിമർശനബുദ്ധിയേയും സർഗ്ഗാത്മകശക്തിയേയും നശിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ നിരന്തരം നേരിട്ടുകൊണ്ട് മുന്നേറുക എന്നതാണ് ജീവൽ പ്രശ്നങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ രീതി. ആദ്യത്തെ രീതി ബോധത്തെ കൊല്ലുന്നു, രണ്ടാമത്തേതാകട്ടെ ബോധത്തിന്റെ ഉദയമാണ് കുറിക്കുന്നത്.

അങ്ങിനെ തങ്ങളേയും സമൂഹത്തേയും നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ ബോധവാന്മാരാവുന്നതോടെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കൂടുതൽ വെല്ലുവിളികൾ നേരിടേണ്ടിവരും. ഈ വെല്ലുവിളികളെ ഒരു പ്രത്യേകചരിത്ര പശ്ചാത്തലവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പഠിക്കാൻ അവർക്കു സാധിക്കും—കൂടുതൽവെല്ലുവിളികൾ പുതിയ അറിവുകൾ തരുന്നു. അങ്ങിനെ സോദ്ദേശമായ ഒരു കർമ്മപദ്ധതിയിൽ തങ്ങളെല്ലാം പങ്കാളികളാണെന്ന ബോധം അവർക്കുണ്ടാവുന്നു.

CHRIST COLLEGE LIBRARY
AC. NO. 39556
CALL NO.
REF.

മലയാളവിഭാഗം

നവവത്സരാശംസകളയച്ച സുഹൃത്തിനൊരു മറുപടി–പി. ആർ. 'പ്രദീപ്' O മരണം തേടി അലയുന്നവർ–എൻ. കെ. ഉണ്ണി ഉണ്ണൻ O വ്ളാദിമിർ ഹോലന്റെ മൂന്നു കവിതകൾ–വിവ: സി. എസ്. വെങ്കിടേശ്വരൻ O സിനിമ: കാഞ്ചനസീത–കെ. പി. ജോസ് O ഞാനെഴുതിയതു്–എൻ. എം. ജയരാജൻ O നക്ഷത്രങ്ങളുടെ കാരാഗൃഹം–കെ. എം. രവീന്ദ്രൻ O വെളിച്ചം കാത്തിരിക്കുന്നവർ–ജയറാം വാഴൂർ O വിപര്യയം–തിലകൻ. വി. വി. O എം. സുകുമാരന്റെ കഥകൾ–എം. പി. സെബാസ്റ്റ്യൻ O വ്യക്തിത്വം–എം. ആർ. മണിലാൽ O ആകാശത്തിന്റെ മുഖം–സുധാകരൻ O രേഖ 78 O ഹിമയുഗം–ജോസ് സി. താടിക്കാരൻ O രൂപാന്തരം–ശശിധരൻ. ടി. എ. O പ്രൊ. മെത്യൂസ്, മാപ്പ്–ശിവദാസ്. പി. O കവാടം–സി. രാമോഹൻ O

english section

demigoddess of evils-madhu nambiaruveettil O our vision of india-m. v. raman O indian condition O a message -c. wright mills O

ഹിന്ദി വിഭാഗ്

സുധാർ യാ ക്രാന്തി–സുധാകരൻ. കെ. O ഗാന്ധിവാദ് ഭാരത് മേം–ശിവരാമൻ. സി. O ബുഢിയാ–മോഹനൻ. കെ. എ. O

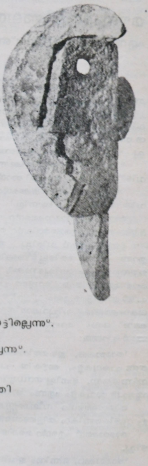

പ്രദീപ്. പി. ആർ.

പുതുവത്സരാശംസകളയച്ച സുഹൃത്തിനുള്ള മറുപടി

സുഹൃത്തെ,

നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നു നിങ്ങളെല്ലാം നേടിയെന്ന്,
നിങ്ങൾക്കെന്തുവേണമെങ്കിലും ചിന്തിക്കാമെന്ന്,
നിങ്ങൾക്കെന്തും സംസാരിക്കാമെന്ന്.
ഹിമവാനെ ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിൽ
സംസാരിച്ചാൽപ്പോലും നിങ്ങളെയാരും കണ്ണുരുട്ടിപ്പേടിപ്പിച്ചു കാട്ടില്ലെന്ന്.
തലപൊട്ടിത്തെറിക്കുംവരെ ചിന്തിച്ചാലും
രാത്രിക്ക് വീടിനു മുമ്പിൽ കനത്ത കാലടികൾ കേൾക്കില്ലെന്ന്.
പക്ഷെ,
ഒരു കറുത്ത രാത്രിക്കും മറെറാരു കൊടുങ്കാററിനുമിടക്കുള്ള
നിശ്ശബ്ദതയെ സമാധാനമെന്നോ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നോ കരുതി
നിഷ്ക്രിയനാകാതിരിക്കു.
നോക്കു,
നിന്റെ കുഞ്ഞുമക്കളെയവരെന്തെല്ലാം
പറഞ്ഞുമയക്കുന്നു.
കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ചെവിട്ടിലവരെന്തെല്ലാം
നുണകൾ നിറക്കുന്നു.
അവരുടെ ഒഴിഞ്ഞ തലയിലവർ
വിറുള്ള സ്വപ്നങ്ങൾ ചൊരിയുന്നു.

നിന്നോടെന്തു ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല.
ഞാനൊരു പ്രവാചകനല്ല.
പക്ഷെ,
നിന്റെ വഴി നിനക്കു മുമ്പിൽ തെളിയുമ്പോൾ
നിനക്കതിലൂടെ മുന്നേറാതിരിക്കുവാൻ കഴിയില്ല.

കഥ

മൗനം തേടി അലയുന്നവർ

എൻ. കെ. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ

പ്രഭാതം പഴയതുപോലെ ഇരുണ്ടതായിരുന്നു. പുറത്ത് മഴ പെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഇരുണ്ട് കട്ടപിടിച്ച പ്രഭാതം ഉരുകിയൊലിച്ചു. അതിന്റെ പത്തൻമണം അല്പം ആശ്വാസം പകർന്നു. വെളിച്ചം വെളുക്കെ ചിരിച്ചു. അത് ഒരു പുതിയ അനുഭവമായിരുന്നു.

ഭിത്തിയിൽ ചാരിയിരിക്കുന്ന താമരാക്ഷന്റെ വിടർന്ന കണ്ണുകളെ നോക്കി ഞാൻ പറഞ്ഞു:

'താമരാക്ഷാ, എനിക്കെന്റെ കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.'

മന്ദിയായ താമരാക്ഷന്റെ വിടർന്ന കണ്ണുകളിൽ പുതിയ പ്രകാശത്തിന്റെ രശ്മികൾ.

കാവൽക്കാരൻ ചിരിച്ചു. ഇരുമ്പുഗയിററ് തുറന്നു. കൂററൻ മതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിലെ ഇടുങ്ങിയ, ഇരുണ്ട മുറികൾ തുറിച്ചുനോക്കി. പുറത്ത് സ്വീകരണമുണ്ടായിരുന്നു. വെളുത്ത പല്ലുകൾക്ക് മുൻപിൽ ഞങ്ങളുടെ മുഖം വിളറി. ചുവന്ന പൂമാലകൾ ഞങ്ങളെ വിപ്ലവകാരികളാക്കി. താമരാക്ഷന് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല — എനിക്കും.

ഞാൻ പറഞ്ഞു:

'താമരാക്ഷാ, ഈ മതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിലെ ഇരുണ്ട പകലുകളും, അഴുകിയ പച്ചമാംസത്തിൽ നിന്നുയരുന്ന, ദുഷിച്ച ഗന്ധമൂറുന്ന ഉറക്കം നഷ്ടപ്പെട്ട രാവുകളും എന്നും ഓർമ്മിക്കപ്പെടും.'

താമരാക്ഷന്റെ നീലക്കണ്ണുകളിൽ അപ്പോഴും സ്ഫടികമണികൾ തിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

താമരാക്ഷൻ എന്റെ കൈയിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു.

'താമരാക്ഷാ, ഒന്നിനും ഇവിടത്തെ ഓർമ്മകളെ നിലനിർത്താനാവില്ല.'

താമരാക്ഷന്റെ പിടി മുറുകിയിരുന്നു. തൊണ്ട ഇടറിയിരുന്നു. നീലക്കണ്ണുകൾ യാത്ര ചോദിച്ചു.

കാണാം. ഇനിയും കാണാം.

എവിടെ? സർക്കാരാശുപത്രിയുടെ നീണ്ട 'ക്യൂ'കളിൽ

അല്ലെങ്കിൽ........

അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത തെരഞ്ഞെടുപ്പു ജാഥയുടെ മുൻവരിയിൽ.

എങ്കിൽ കൃതാർത്ഥരായി! ഈ ജന്മംതന്നെ സഫലമായി!

മർദ്ദിത ജനതയുടെ യഥാർത്ഥ പ്രതിനിധികൾ!

വടക്കോട്ടുള്ള ബസ് താമരാക്ഷനേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. താമരാക്ഷന്റെ വിടർന്ന നീലക്കണ്ണുകൾ മാത്രം എന്റെ മുന്നിൽ അവശേഷിച്ചു.

സിന്ധു സുന്ദരിയായിരുന്നു.

കൊഴുത്ത മുലകളിൽ ചുരമാന്തുന്ന വെളുത്ത കുഞ്ഞിനെ സ്വപ്നം കാണുകയായിരുന്നു അവളുടെ വിനോദം.

അവളുടെ ഗർഭപാത്രം – അതിൽ വളരുന്ന എന്റെ ബീജം – പുറത്തു വരുന്ന അവളുടെ കുഞ്ഞ് – സിന്ധു – ഞാൻ – ഇത്രയുമായിരുന്നു അവളുടെ ലോകം. കുത്തിയൊഴുകുന്ന പുഴയരികിലെ ഉയന്ന പാറക്കെട്ടുകളിൽ ഇതായിരുന്നു അവളുടെ സംസാരവിഷയം.

ഇന്ന്........

ഇന്ന്............ഒന്നുമില്ല.

അവളുടെ കണ്ണുകൾ എന്റെ കഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളിലെ നഷ്ടപ്പെട്ട ആവേശം തിരയുകയായിരുന്നു.

താഴെഭൂമി – ഭൂമിക്കുമുകളിൽ സിന്ധു – സിന്ധുവിന്റെ മടിയിൽ ഞാൻ – എനിക്കു മുകളിൽ ആകാശം.

ഞാൻ സിന്ധുവിന്റെ മടിയിൽ ചരിഞ്ഞു കിടന്നു. വലത്തുവശത്തുകൂടെ ഒഴുകുന്ന പുഴയിലേക്ക് നോക്കി കിടക്കെ, സിന്ധുവിന്റെ കൈകൾ എന്റെ ശുഷ്കിച്ച കൈപ്പത്തികൾക്കുള്ളിൽ ഞെരിഞ്ഞമർന്നു.

'എന്തായിരുന്നു കുറ്റം?'

സിന്ധുവിന്റെ വാക്കുകൾ പുഴവെള്ളത്തിലലിഞ്ഞു.

'എന്തായിരുന്നു കുറ്റം!'

'ബലാൽസംഗം'

ബലാൽസംഗമോ! അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ അവിശ്വസനീയത തളംകെട്ടി.

'ആരെ?' അവൾ നിസ്സംഗതയോടെ ചോദിച്ചു.

'........'

ആരെ? അവളുടെ ഉൽക്കണ്ഠ എനിക്കു മനസ്സിലായി. എനിക്ക് ഉത്തരമില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ അറിയാതെ, എന്റെ മനസ്സറിയാതെ, എന്തിന്, എന്റെ ജനനേന്ദ്രിയം പോലുമറിയാതെ—

ആരെ! അതാണെനിക്കുമറിയാത്തത്

'സിന്ധു, ഒരു ദിവസം ഞാനതുചെയ്യും'

'ആരെ?'

'സിന്ധുവിനെ'

'എന്തിന്'

'വെറുതെ'

'അപ്പോൾ നേരത്തെ പറഞ്ഞതോ? കുറ്റം?'

'അത് അവർ പോലീസുകാർ പറയുന്നതു മാത്രമാണ്.'

ഇതായിരുന്നോ കുറ്റം? അവളുടെ ദീർഘനിശ്വാസം കാറ്റിൽ അലഞ്ഞുനടന്നു

'ഞാനവിടെ ചെന്നപ്പോൾ എന്റെ പേരു പോലും നഷ്ടപ്പെട്ടു.

വാസുദേവൻ – അതായിരുന്നു എന്റെ പേര്.'

'എന്തിന്?'

'ആരെങ്കിലും അന്വേഷിച്ചുവന്നാൽ അറിയാതിരിക്കാൻ'

സിന്ധു നിർവികാരയായിരുന്നു. അവൾ ഇമ പൂട്ടാതെ എന്റെ മുഖത്തു നോക്കിയിരുന്നു. മുത്തശ്ശിക്കഥ കേൾക്കുന്ന ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ.

'സിന്ധു....'

'ഉം'

'നീ സ്വപ്നം കാണാറുണ്ടോ?'

'........'

'നിന്റെ കൊഴുത്ത മുലകളിൽ ചുരമാന്തുന്ന നമ്മുടെ വെളുത്തകുഞ്ഞ് – നിന്റെ ഗർഭപാത്രം – അതിൽ വളരുന്ന ഭ്രൂണം – പുറത്തുവരുന്ന നമ്മുടെ കുഞ്ഞ്'

അവളുടെ കൈകൾ എന്റെ തലമുടിവഴി, വിളറിയ മുഖത്ത്—നെഞ്ചിലെ പൊറ്റ കെട്ടിയ മുറിപ്പാടുകളിൽ തട്ടി അവളുടെ കൈകൾ നൊന്തു. സിന്ധുവിന്റെ കണ്ണുനീരിന് ഉപ്പുരസമായിരുന്നു.

'സിന്ധു....'

'ഉം....'

'ഞാനൊരു സ്വപ്നംകണ്ടു. കുറച്ച് ദിവസങ്ങൾക്കുമുൻപ് അമ്മ എന്നെ ആദ്യമായി പ്രസവിച്ചു. ഞാൻ ഉറക്കെ കരഞ്ഞു. അപ്പോൾ അടുത്തുനിന്നിരുന്ന ഡോക്ടർ പറഞ്ഞുതാൻ, എനിക്കുതന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണെന്ന്.'

സിന്ധു ചിരിച്ചു. ഉറക്കെ ചിരിച്ചു.

സിന്ധുവിന്റെ ചിരിയിൽ പുഴ പകച്ചെന്നപ്പോൾ കഴിഞ്ഞ കണ്ണുകൾ ഈറനണിഞ്ഞു.

'നല്ല സ്വപ്നം. ആരും കാണാത്തത്.' സിന്ധുവിൽനിന്നും വാക്കുകൾ അടന്നുവീണു.

പുഴയിൽ ചുവപ്പുപരന്നു. കരയിൽ ഇരുട്ട് കളപിടിച്ചു.

ഞങ്ങൾ നടന്നു.

സിന്ധു മൗനിയായിരുന്നു – ഞാനും. ○

വ്ളാദിമിർ ഹോലൻെറ മൂന്നു കവിതകൾ

വിവർത്തനം: സി. എസ്. വെങ്കിടേശ്വരൻ

ചെക്കോസ്ലാവിയൻ കവിയായ ഹോലൻ 1905ൽ പ്രേഗിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം അവിടത്തെ ഏററവും പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച കവികളിലൊരാളാണു്. ഹോലൻെറ കവിതകളിൽ മനുഷ്യൻെറ കഷ്ടപ്പാട്, അവൻെറ നഷ്ടപ്പെട്ട നിഷ്കളങ്കത, ജീവിതത്തിൻെറ ഭീകരത എന്നിവ തെളിഞ്ഞുകാണാം. അദ്ദേഹം കുറെ കവിതകളും ഗദ്യവും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഏററവും പ്രസിദ്ധമായ കവിത 'A Night with Hamlet' (1945-56) ആണു്.

വാക്കിനും ആശയത്തിനുമിടയിൽ

വാക്കിനും ആശയത്തിനുമിടയിൽ
നമുക്കു മനസ്സിലാവുന്നതിലേറെ ചിലതുണ്ടു്.
വാക്കുകളിൽ പറയാനാകാത്തആശയങ്ങളുണ്ടു്.
ഒരു ഒററക്കൊമ്പൻെറ കണ്ണുകളിൽ
മുങ്ങിപ്പോയ വിചാരം
ഒരു നായയുടെ ചിരിയിൽ പൊങ്ങിവരുന്നു.

മാററങ്ങൾ

ഇതാണു നമ്മുടെ ആശ: നാം അന്തിമയാഥാർത്ഥ്യത്തിൻെറ
അതിർത്തികടം പിന്നിട്ടിരിക്കുന്നു.
എന്നാൽ അവബോധം ഇല്ലാതാകുമ്പോഴും
അതേ അവബോധത്തിൻെറ
നിരന്തരമായ പരിണാമങ്ങളാണ്
ബാക്കിയാവുന്നതു്.

അമ്മ

വയസ്സായ അമ്മ
നിങ്ങൾക്കു് കിടക്ക വിരിക്കുന്നതു്
നിങ്ങളെപ്പോഴെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?
നിങ്ങൾക്കു് ഒരു ചുളിവുപോലും
അനുഭവപ്പെടാതിരിക്കാനായി അവർ
ആ കിടക്ക വലിക്കുന്നതു്, നേരെയാക്കുന്നതു്,
മടക്കിവെക്കുന്നതു്,
പിന്നെ വിരിപ്പ്തടവി മിനുസമാക്കുന്നതു്.
അവരുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസവും, കൈകളുടെ ചലനവും,
എത്രമേൽ സ്നേഹമസൃണമാണ്.
അവ ഇപ്പോഴും പെർസെപോളീസിൽ
പണ്ടുപടർന്ന തീ കെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്.
ഈ നിമിഷം അവ ചൈനാകടൽതീരത്തോ,
അജ്ഞാതമായ ഏതോ സമുദ്രത്തിലോ,
വരാൻ പോകുന്ന കൊടുങ്കാററിനെ
തലോടി മെരുക്കുകയാണു്.

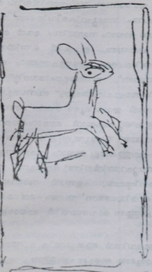

സിനിമ

കാഞ്ചനസീത

കെ. പി. ജോസ്

ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽവേണം 'കാഞ്ചനസീത' എന്ന ചിത്രത്തെ വിലയിരുത്തുവാൻ. സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പുനടന്ന ഒരു സംഭവത്തെയും അതിലുൾപ്പെട്ട വ്യക്തികളുടെ മാനസികസംഘർഷങ്ങളെയും അതേപടി ചിത്രീകരിക്കാമെന്നു കരുതുന്നതു് വ്യാമോഹമാണ്. അന്നു നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ സങ്കല്പങ്ങൾക്കും അതീതമാണ്. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ അനുഭവങ്ങളായേ നമുക്കവ ഉൾക്കൊള്ളാനാവൂ; ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ അനുഭവങ്ങളായേ അവ അവതരിപ്പിക്കാനും കഴിയൂ. 'കാഞ്ചനസീത'യെ അരവിന്ദൻ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതും ഇതേ വിധത്തിൽ തന്നെയാണ്. അതിനാൽ ഇന്നു് 'കാഞ്ചനസീത'യുടെ സാമൂഹികമായ പ്രസക്തിയെന്തെന്നു് പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഏതൊരു കലാസൃഷ്ടിയും ഏതെങ്കിലുമൊരുവർഗ്ഗത്തിന്റെ താൽപര്യങ്ങളുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ പ്രതിഫലനം ആവാതിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയിൽ 'കാഞ്ചനസീത'യുടെ വർഗപരമായ നിലപാടെന്തെന്നു് പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

രാമനാണ് 'കാഞ്ചനസീത'യിലെ മുഖ്യ കഥാപാത്രം. മററുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം—ലക്ഷ്മണൻ, ഭരതൻ, ഊർമ്മിള, വസിഷ്ഠൻ, വാല്മീകി, ലവകുശന്മാർ, ശംബൂകനും പത്നിയും, പ്രകൃതി—രാമനെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു നിറുത്തുന്നവരോ അല്ലെങ്കിൽ രാമന്റെ തന്നെ വിഭിന്ന മാനസിക ഭാവങ്ങളെ, മനോസംഘർഷങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവരോ ആണ്. രാമനുമായുള്ള ബന്ധത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള പ്രസക്തിയേ ഇവക്കു് ഈ ചിത്രത്തിലുള്ളു. ചിത്രം കാണുന്നയാം പിന്തുടരുന്നതു് രാമനെയാണ്.

രാമനെ ഏതെങ്കിലുമൊരു കാലഘട്ടത്തോടോ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയോടോ ബന്ധപ്പെടുത്തിയല്ല 'കാഞ്ചനസീത'യിൽ അവതരിപ്പി

• യഥാർത്ഥ ജനകീയ സിനിമയിൽനിന്നും വളരെയകലെയാണെങ്കിലും ഇന്നു് ഇതുവരെ പുറത്തിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കച്ചവട സിനിമകളെ അപേക്ഷിച്ച് 'കാഞ്ചനസീത'കലാപരമായി മികച്ചുനില്ക്കുന്നു. ചലച്ചിത്ര മാധ്യമത്തിന്റെ കലാപരമായ സാധ്യതകളെന്തെല്ലാമെന്നു് വെളിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ച മണികൌൾ, കമൽ സാഹ്നി എന്നീ ഇന്ത്യൻ ചലച്ചിത്ര സംവിധായകരോടൊപ്പമാണ് ഒരു കലാകാരൻ എന്ന നിലയിൽ 'കാഞ്ചനസീത'യുടെ സംവിധായകനായ അരവിന്ദന്റെയും സ്ഥാനം. എന്നാൽ ചലച്ചിത്ര മാധ്യമത്തിന്റെ നേരെയുള്ള തികച്ചും ആത്മനിഷ്ഠമായ പെററിബൂർഷ്വാസമീപനരീതി ഇവരുടെ ചിത്രങ്ങളെ ചിലയിടങ്ങളിൽ ദുർഗ്രഹമാക്കുകയോ പൊതുവെയുള്ള ചിത്രത്തിന്റെ സംവേദനക്ഷമതയെ വികലപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'കാഞ്ചനസീത'യും ഈ ദോഷത്തിൽനിന്നും വിമുക്തമല്ല. 'കാഞ്ചനസീത' എന്ന ചിത്രത്തിന്റെ സാമൂഹികമായ ഉള്ളടക്കമാണ് ഈ ലേഖനം വിശകലനം ചെയ്യുന്നതു്.

ച്ചിരിക്കുന്നതു്. ശാശ്വതമായ ഒന്നായി രാമന്റെ മാനസികാവസ്ഥയെയും മനോസംഘർഷങ്ങളെയും രാമനെന്ന വ്യക്തിയുടെ നിലനിൽപ്പിനെത്തന്നെയും ചിത്രീകരിക്കാനാണ് ചിത്രത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉദ്ദേശം. രാമായണത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ നടന്ന കാലവുമായി ചിത്രത്തിനുണ്ടെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ബന്ധം കാഴ്ചപ്പുറത്തിലൊതുങ്ങുന്നതാണ്; ഉത്തരരാമായണവുമായുള്ള ബന്ധവും ഇതുതന്നെയേ ഉള്ളു. രാമായണമെഴുതപ്പെട്ട കാലത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ ഒരു ഭാഗമായല്ല രാമൻ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു്; അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയ്ക്കു് ചിത്രത്തിൽ യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ല. ജനങ്ങൾ ഈ സിനിമയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നേയില്ല. (പൈശാചികമായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പ്രജകളുടെ നൃത്തം വസിഷ്ഠനുമായുള്ള സംഭാഷണത്തിനു ശേഷമുള്ള രാമന്റെ മാനസികാവസ്ഥയെ ചിത്രീകരിക്കാനുദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണ്.) രാമനെന്ന വ്യക്തിയെ ശുദ്ധമായി ചിത്രീകരിക്കാനുദ്ദേശിച്ചു മാത്രമാകണം സമകാലിക യാഥാർത്ഥ്യവുമായി വളരെയേറെ അകലം പുലർത്തുന്ന ഒരു സാഹചര്യം അരവിന്ദൻ തന്റെ ചിത്രത്തിനു് പാശ്ചാത്തലമായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. 'കാഞ്ചനസീത'യ്ക്കുണ്ടെന്നു തോന്നിക്കുന്ന പ്രാചീനത രാമന്റെ ജീവിതത്തെയും മനോസംഘർഷങ്ങളെയും സമകാലിക ഇന്ത്യൻ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്നു് അകററി ചിത്രീകരിക്കാനുദ്ദേശിച്ചു് ഒരുക്കിയതു മാത്രമാണ്.

അപ്പോൾ എന്താണ് രാമൻ? അയാൾ 'കാഞ്ചനസീത'യുടെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ, അയാൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന വർഗ്ഗത്തിന്റെ മാനസികാവസ്ഥയുടെ, മനോസംഘർഷങ്ങളുടെ ആശയവൽകൃതമായ രൂപമാണ്. അതായതു് രാമൻ 1970 കളിലെ ഇന്ത്യൻ പെററിബൂർഷ്വാസിയുടെ മാനസികസംഘർഷങ്ങളുടെ ആശയവൽകൃതമായ പതിപ്പാണ്.

പെററിബൂർഷ്വാസിയ്ക്കു് ഒരിക്കലും സ്വന്തം വർഗ്ഗപരിമിതിയ്ക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കാനാവില്ല. അയാൾക്കു് ഒരേസമയം ചൂഷിതന്റെയും ചൂഷകന്റെയും വശങ്ങളിലേക്കുള്ള മാനസികമായ പിടിച്ചുവലികൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഈ മനോസംഘർഷത്തിൽനിന്നു രക്ഷനേടി സ്വന്തം സാമൂഹികജീവിതത്തെ ന്യായീകരിക്കാൻ അയാൾ നരോദിസം മുതൽ വേദാന്തം വരെ പുലമ്പുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നിൽനിന്നു് മറെറാന്നിലേക്കുള്ള എടുത്തുചാട്ടങ്ങൾ അതിസാധാരണമാണ്. ഇവയെല്ലാം നേരിട്ടു് സ്വന്തം ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളോടു് ബന്ധപ്പെടാത്തതായതിനാൽ ഇവയിലൂടെ തന്റെ മനോസംഘർങ്ങളെ ലഘൂകരിക്കാൻ അയാൾക്കാകുന്നു. സമൂഹവുമായി സൃഷ്ട്യുന്മുഖ(ക്രിയോന്മുഖ)മായ ബന്ധം പുലത്തുകയല്ല അയാൾ ചെയ്യുന്നതു്; മറിച്ചു് സമൂഹത്തിൽനിന്നു് ഒളിച്ചോടി തികച്ചും ആത്മനിഷ്ഠമായ, എന്നാൽ സാർവലൌകിക പ്രസക്തിയുണ്ടെന്നു് സ്വയം ഒരു മിഥ്യാധാരണ പുലത്തുന്ന അവസ്ഥയിൽ അയാളെത്തിപ്പെടുന്നു.

അരവിന്ദൻ ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്താരീതിയോടു് കാര്യമായ അടുപ്പം പുലത്തുന്നു. പ്രശ്നങ്ങളോടു് ആദ്ധ്യാത്മിക ചുവ കലർന്ന ആത്മനിഷ്ഠ മനോഭാവമാണ് ഇയാളുടേതു്. നിഷ്കാമകർമ്മം തുടങ്ങിയ ആദ്ധ്യാത്മികാശയങ്ങൾ ഇയാളെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ മനോഭാവം മാനുഷിക പ്രശ്നങ്ങളെ അവയുടെ സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിലയിരുത്തുന്നതിൽനിന്നു് അകററി, അവയെ, അവ സാമൂഹികമായി എത്ര തെററായിരുന്നാലും തികച്ചും ആത്മനിഷ്ഠമായി മാത്രം വിലയിരുത്തുന്നതിനും ന്യായീകരിക്കുന്നതിനും ഇയാൾക്കവസരം നൽകുന്നു.

'കാഞ്ചനസീത'യിൽ രാമൻ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു് അയാളുടെ സാമൂഹികമായ അസ്തിത്വം നിഷേധിക്കപ്പെട്ട രീതിയിലാണ്. രാമന്റെ സാമൂഹികമായ ചുററുപാടുകൾ 'രാമൻ രാജാവാണ്'' എന്ന പരിചയപ്പെടുത്തലിൽ ഒതുങ്ങുന്നു. കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടുത്തലുകൾ ചിത്രത്തിലില്ല. രാമന്റെ ആത്മനിഷ്ഠസത്തയെയാണ് സംവിധായകൻ പ്രാധാന്യംകൊടുത്തു് അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്, ചിത്രം കാണുന്നയാൾ പിന്തുടരുന്നതും അതിനെതന്നെയാണ്. ഈ ആത്മനി

ഷ്ഠാസത്ത രാമായണം നടന്ന കാലത്തെ രാമനേക്കാൾ ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻപെററിബൂർഷ്വാസിക്കാണ് കൂടുതൽ ഇണങ്ങുക.

രാമനുനേരിടേണ്ടിവരുന്ന മാനസിക വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലൂടെയാണ് 'കാഞ്ചനസീത' പുരോഗമിക്കുന്നതു്. (രാമന്റെ മാനസികവൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രാധാന്യത്തോടെ അവതരിക്കപ്പെടുന്നുള്ളു എന്നതു് ശ്രദ്ധിക്കുക.) സ്വന്തം വർഗ്ഗപരിമിതിയിൽഒതുങ്ങിനിന്നുകൊണ്ടാണ് രാമൻ ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെനേരിടുന്നതു്; എന്നാൽ ഇതേ പരിമിതികൾ തന്നെയാണ് രാമന്റെ മാനസിക സംഘർഷങ്ങൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുന്നതും. ശംബൂകനെ വധിക്കാനാവാതെ മടങ്ങുന്ന രാമൻ പറയുന്നു: "ഒരു രാജാവ് സ്വപ്നം കാണാൻ പാടില്ല." വർഗ്ഗപരിമിതി മൂലമുണ്ടാകുന്ന മാനസികസംഘർഷങ്ങൾ സംഘട്ടനങ്ങളോളമെത്തിക്കുന്ന രംഗങ്ങൾ 'കാഞ്ചനസീത'യിലുണ്ടു്. കഥാസൂചനയിൽ പറയുന്നു: "രാജധർമ്മത്തെപ്പററിയും അശ്വമേധത്തെപ്പററിയും രാമനും ഭരതനും തമ്മിൽ നടന്ന സംവാദം ഒരേററമുട്ടലോളമെത്തി. ഇരുവരും അന്യോന്യം വില്ലിൽ ശരംമുറുക്കികഴിഞ്ഞു. പൊടുന്നനെ പ്രകൃതി ഭാവം പകർന്നു; അവക്കി=യിൽ ഇടപെടുംപോലെ. അങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെട്ട സൗഹൃദം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നു." സ്വന്തം വർഗ്ഗപരിമിതികളെ അതിജീവിക്കാനാകാതെ നിസ്സഹായരായിത്തീർന്ന മനുഷ്യരെ പ്രകൃതി ഇടപെട്ട് സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്ന രംഗങ്ങൾ ഇനിയും ഈ ചിത്രത്തിലുണ്ടു്.

ഞാനെഴുതിയതു്.

എൻ. എം. ജയരാജൻ

നിങ്ങൾ പറയുന്നപോലെ
ഞാനെഴുതിയതു് വിപ്ലവമായിരുന്നില്ല,
കയറുപിരിക്കുന്ന എന്റെ അച്ഛനെയും
തൊണ്ടുതല്ലി എന്നെ പോററുന്ന
എന്റെ അമ്മയെയും പെങ്ങളെയും
കുറിച്ചു മാത്രമായിരുന്നു.

വലിയവരുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ
കവിയരങ്ങുകളിൽ
എനിക്കു് ടിക്കററ് കിട്ടിയിരുന്നില്ല.
കാരണം ഞാൻ ദരിദ്രനായിരുന്നു,
അധഃകൃതനായിരുന്നു,
അതിനാൽ വിപ്ലവിയുമായിരുന്നു.

ഇന്നു് നിങ്ങളുടെ സിംഹാസനങ്ങളിളകിയേക്കുമെന്നു്
ഭയന്നാണു്
നിങ്ങളെന്നെ പ്രശംസിക്കുന്നതെന്നു്
ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

വിപ്ലവിയായ ഞാനിത്രയും കുത്തിക്കോറിയപ്പോൾ
കവിതയായി.
എങ്കിൽ ലക്ഷം ലക്ഷം
തൊണ്ടുതല്ലുന്നവരുടേയും മരം പണിയുന്നവരുടേയും
ഇരുമ്പടിച്ചു് പരത്തുന്നവരുടേയും മക്കൾ,
നിങ്ങൾ ചില്ലു് ഗോപുരങ്ങളിൽ പൂട്ടിയിട്ട
അക്ഷരങ്ങളെക്കുറിച്ചെങ്ങാനും അറിയാനിടയായാൽ
അവക്കെത്രയെത്ര കവിതകൾ എഴുതാനുണ്ടായിരിക്കില്ല!
അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് നിങ്ങളുടെ
സിംഹാസനങ്ങളിൽനിന്നു്
ഇറങ്ങിയോടേണ്ടി വന്നേക്കും.
ഓർത്തോളൂ, ഇനി വരുന്നതു്
ഞങ്ങളെല്ലാം ഒത്തൊരുമിച്ചാണു്.

ക്രൈസ്റ്റു് കോളേജ് മാസിക — അമ്പത്തിരണ്ടു്

സത്യത്തെ നേരിടാൻ മടിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് താൻ വിശ്വസിക്കുന്ന നുണകൾക്ക് ന്യായീകരണം കണ്ടെത്താൻവീണ്ടും വലിയ നുണകൾതിരക്കേണ്ടിവരും. മനുഷ്യർ തമ്മിലുള്ള കലഹങ്ങൾക്ക് പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു പരിഹാരം കിട്ടില്ല. കലഹങ്ങളുടെ ഉറവിടം പ്രകൃതിയല്ല എന്നതു തന്നെകാരണം. മനുഷ്യരുടെ സാമൂഹികമായ അസ്തിത്വം ഉണർത്തുന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണ് മനുഷ്യർ തമ്മിലെ കലഹങ്ങൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുന്നത്. സാമൂഹികപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടുതന്നെ പരിഹരിക്കേണ്ടതാണത്. അതിനുപകരം പ്രകൃതിയിലേക്ക് ഒളിച്ചോടുന്നത് ഭീരുത്വമാണ്, നുണയാണ്. സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളുടെനേരെ അരവിന്ദൻ (രാമൻ) പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന പെററിബൂർഷ്വാസി കൈക്കൊള്ളുന്ന അതേ പിന്തിരിപ്പൻ നയമാണ് ഇവിടെയും പ്രകടമാകുന്നത്. പ്രകൃതിയെ ഒരു പ്രധാന കഥാപാത്രമായി അവതരിപ്പിച്ചതു് സവിശേഷ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നു എന്ന് ഈ ചിത്രത്തിന് അവാർഡ് നല്കിയ കലാനിപുണർ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ പ്രകൃതി-മനുഷ്യബന്ധത്തെ ഏററവും വികൃതമാക്കിയാണ് ഈ ചിത്രത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ബോധം പ്രകൃതിയിൽ ലയിച്ചു കിടക്കേണ്ട ഒന്നല്ല; അന്യോന്യം നിരന്തരസംഘർഷങ്ങളിലേർപ്പെട്ട് പരസ്പരപരിണാമങ്ങൾക്ക് വിധേയമാകുന്നവയാണ്പ്രകൃതിയും ബോധവും. 'കാഞ്ചനസീത'യിൽ പ്രകൃതി അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു് മാനുഷിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ രംഗവേദിയായോ മനുഷ്യാദ്ധ്വാനത്തിലൂടെ മാറുന്ന ഒന്നായോ അല്ല; ഏതിനേയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെന്ന് പിന്തിരിപ്പൻ ദാർശനികർ പറഞ്ഞു പരത്തുന്ന ബ്രഹ്മസങ്കല്പത്തിന്റെ പ്രതീകമായാണ്. എന്നാൽ രാമന്റെ മനോസംഘർഷങ്ങൾ സ്വന്തം വർഗ്ഗപരിമിതികളെ നിഷേധിക്കാൻ അയാളെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നില്ല. സ്വന്തം വർഗ്ഗതാല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ അയാൾ ഒട്ടും വിമുഖനല്ല. ആത്മനിഷ്ഠമായ ഉദാത്തവത്കരണത്തിലൂടെയാണ് രാമൻ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു് എന്നതിനാൽ ഇതൊക്കെ ന്യായീകരിക്കാൻ സംവിധായകൻ പ്രേക്ഷകനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. സീതയെ ഉപേക്ഷിച്ചതു്, അശ്വമേധം നടത്തി രാജ്യങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതു്, ശംബൂകനെ വധിക്കുന്നതു് ഇതൊക്കെ ഇങ്ങിനെ ന്യായീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

ചിത്രത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ രാമന്റെ മനോസംഘർഷങ്ങൾ ഗുണപരമായ ഒരു മാനസികമാററത്തിലേക്ക് നയിക്കുമെന്ന് പ്രേക്ഷകൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ പരിത്യാഗമെന്ന പൊയ്മുഖം കാട്ടി ചിത്രം അവസാനിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം സമൂഹികവും മാനസികവുമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും നിലനിൽക്കും; മനുഷ്യജീവിതം ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളിലൂടെമുന്നോട്ടുനീങ്ങുന്ന ഒന്നാണ്. വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ ഒടുങ്ങിയ പരിത്യാഗജീവിതം എന്ന ആശയം പലായനവാദമോ അവസരസേവയോ ആണ്. സ്വന്തം മനോ സംഘർഷങ്ങൾക്കു വഴിയൊരുക്കിയ സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങൾ തിരക്കാനോ, ശരിയായ പരിഹാരം കണ്ടെത്താനോ രാമൻ തയ്യാറാകുന്നില്ല; സ്വന്തം വർഗ്ഗപരിമിതിയിൽ നിന്നു് അയാൾ സ്വയം വിമോചിപ്പിക്കുന്നുമില്ല. അനീതിയും അക്രമവും തുടർന്നുപോവുന്നു; രാമനാകട്ടെ പുത്രന്മാരെ വർഗ്ഗതാൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാനേൽപ്പിച്ച് "തന്റെ അവസാനത്തെ അനന്തയാത്ര ആരംഭിക്കുന്നു. യാഗാഗ്നിയിൽ നിന്നു പകർന്ന പന്തവും കൈയിലേന്തിയുള്ള മഹാപ്രസ്ഥാനം—ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ നടന്നു നടന്നു സരയൂനദിയുടെ ഉള്ളിലേക്കു പോയി മറയുന്നു." ചിത്രത്തിൽ അതേവരെ നടന്ന സംഭവങ്ങളെയാകെ സംവിധായകൻ വേറൊരു നുണകൊണ്ടുമൂടുന്നു: "സ്ത്രീ പ്രകൃതിയാണ്. പുരുഷൻ പ്രകൃതിയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നു. സീത പ്രകൃതിതന്നെ." പെററിബൂർഷ്വാമനസ്സിന്റെ ഷണ്ഡത്വം ഇതോടെ മുഴുവനായും തുറന്നു കാട്ടപ്പെടുന്നു.

> "കലാകാരൻ പ്രവാചകനാവണം – വരാനിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ മുൻകൂട്ടിപ്പറയുന്ന ഒരുത്തനെന്ന നിലയ്ക്കല്ല; തന്റെ ശ്രോതാക്കളോട്, അവർതന്നെ വെറുക്കാനിടവന്നാൽപ്പോലും അവരുടെതന്നെ ഹൃദയരഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരുത്തൻ എന്ന നിലയിൽ. കലാകാരൻ എന്ന നിലയിൽ അയാളുടെ കർത്തവ്യം കാര്യം പറച്ചിലാണ്, ഉള്ള തുറക്കലാണ്. പക്ഷേ, അയാൾ സംസാരിക്കേണ്ടതു്, കലയിലെ വ്യക്തിവാദക്കാർ നമ്മെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, സ്വന്തം രഹസ്യങ്ങളല്ല. സമൂഹത്തിന്റെ വക്താവെന്ന നിലയിൽ അയാൾ സംസാരിക്കേണ്ട രഹസ്യങ്ങൾ അവരുടേതാവണം. അവർക്കയാളെവേണം. കാരണം ഒരു സമൂഹത്തിനും സ്വന്തം ഹൃദയത്തെ പൂർണ്ണമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ അറിവിന്റെ അഭാവത്തിൽ സമൂഹം സ്വയം വഞ്ചിക്കുന്നു. അതും അജ്ഞത മരണതുല്യമായിരിക്കുന്ന ഈ സമയത്തു്"
>
> —ലെഗർ

ചിത്രത്തിൽ മാനുഷികമായ അംശങ്ങൾ അപൂർവ്വമാണ്: ഭരതന്റേയോ ലക്ഷ്മണന്റേയോ മൃദുസ്പർശം, ലക്ഷ്മണനും ലവനുമൊപ്പമുള്ള രംഗങ്ങൾ, വാല്മീകിയും ലക്ഷ്മണനും ലവനോട് വാത്സല്യത്തോടെ സംവദിക്കുന്നതു്, ഊർമ്മിള പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന രംഗങ്ങളിൽ ചിലതു്, വാത്മീകി—ഇതൊക്കെ മാത്രം അൽപനേരം കാണിയുടെ മനസ്സിനെ തൊട്ടുണർത്തുന്നു. ശേഷിക്കുന്ന രംഗങ്ങളോരോന്നും നിർമ്മാനുഷികമായ മന്ത്രികാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ ഭാവമുണർത്തുന്നു. സംഭാഷണങ്ങളോരോന്നും കൃത്രിമച്ചുവ കലർന്നതാണ്. പ്രജകളുടെ (!) നൃത്തം ക്രൂരമായി നിർമ്മാനുഷികവത്കരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഊർമ്മിളയുടെ കരച്ചിൽ യാതൊരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ കണ്ടിരിക്കാൻ കാണിയ്ക്കാവുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം യാന്ത്രികവും വിരസവുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ രംഗങ്ങളോരോന്നും ഉദാത്തമെന്നു് സംവിധായകൻ സ്വയം കരുതുന്ന സ്വന്തം മാനസികാവസ്ഥയെ, പെററിബൂർഷ്വാമനോവിഭ്രമത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

ചലച്ചിത്രരംഗത്തു് 'ഉത്തരായണ'ത്തിലൂടെ ആരംഭിച്ച അരവിന്ദനെന്ന പെററിബൂർഷ്വായുടെ മാനസികവികാസത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായി അനിവാര്യമായ തുടർച്ചയാണ് 'കാഞ്ചനസീത'യിൽ ദൃശ്യമാകുന്നതു്. 'ഉത്തരായണ'ത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ രവി പൊയ്മുഖമെടുത്തു് തീയിലിടുന്നതിനു് എന്തൊക്കെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും പറയാനുണ്ടായാലും സാമൂഹികമായി നോക്കിയാൽ അതൊരു വിശുദ്ധനുണയാണ്. സമൂഹത്തിലെ പുരോഗമനോന്മുഖമായ വർഗ്ഗ (advanced class) ത്തോടൊപ്പംനിന്നും വിപ്ലവകരമായ സാമൂഹികപ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒന്നൊന്നായടന്നുവീഴുന്ന പൊയ്മുഖങ്ങളാണ് പെററിബൂർഷ്വായുടേതു്. അങ്ങിനെയല്ലാതെ എടുത്തു തീയിലിടുന്ന മുഖംമൂടിയ്ക്കു് പകരം വെക്കാൻ ഇനിയുമനേകം പൊയ്മുഖങ്ങൾ അയാളുടെ ഭാണ്ഡത്തിൽ കാണും; വേദാന്തത്തിന്റേയോ അസ്തിത്വവാദത്തിന്റേയോ ഗുവേരായിസത്തിന്റേയോ സിനിസിസത്തിന്റേയോ പ്രാഗ്മാററിസത്തിന്റേയോ ചായത്തേപ്പുകളോടെ അവ പലപ്പോഴായി പുറത്തുവരും. ആ വർഗ്ഗത്തിന്റെ മരണംവരെ അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടേയിരിക്കും.* ○

---

* 'കാഞ്ചനസീത'യെ 'സ്വപ്നാടന'ത്തോടു് താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുക. രണ്ടിന്റെയും സാമൂഹികമായ ഉള്ളടക്കം ഒന്നുതന്നെയാണ്—പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വിഭിന്നമായി തോന്നുമെങ്കിലും. രണ്ടിന്റെയും അവതരണരീതികൾ തമ്മിൽപോലും പ്രകടമായ സാമ്യങ്ങൾ കാണാം. 'സ്വപ്നാടന'ത്തിലെ തീൻമുറിസംഭാഷണവും 'കാഞ്ചനസീത'യിലെ വസിഷ്ഠനുമായുള്ള സംവാദവും, ഫ്ളാഷ്ബാക്കുകൾ, 'കാഞ്ചനസീത'യിൽ പ്രജകളുടെ നൃത്തവും 'സ്വപ്നാടന'ത്തിൽ ബന്ധുക്കളുടെ പ്രേതനൃത്തവും, അവസാനത്തെ യാത്രകൾ എന്നിവ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ. രണ്ടു ചിത്രങ്ങളിലേയും ഉള്ളടക്കം പെററിബൂർഷ്വാ മനോരോഗമാണ്. 'സ്വപ്നാടന'ത്തിൽ അതു് അതിന്റെ യഥാർത്ഥസാമൂഹികസാഹചര്യത്തിൽ അവതരിക്കപ്പെടുന്നു എന്നതിനാൽ 'കാഞ്ചനസീത'യേക്കാൾ സാമൂഹികമായി പുരോഗമനോന്മുഖമായ ചിത്രം 'സ്വപ്നാടന'മാണ്.

കെ. എം. രവീന്ദ്രൻ

സത്യങ്ങളുടെ കാരാഗൃഹം

നീണ്ടമൗനത്തിന്റെ മങ്ങിയ ജ്വാലകളിൽ
ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും എന്റെ വാചാലതയെ
പിടിച്ചുകെട്ടട്ടെ.

താഴ്‌വരകളിലെ തണലിലും,
തീരങ്ങളുടെ വടിവുകളിലും,
താണ്ടിയ വഴികളിൽ പതിഞ്ഞ കാല്പാടുകളിലും,
എന്റെ ഇന്നലെകളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

മൂകവിഷാദത്തിന്റെ നേരിയനീലച്ഛായം കലന്ന
താളുകളിൽ ഒരു നേർത്തരേഖ
എന്റേതുമാത്രമായി വരച്ചിടാൻ കൊതിക്കുന്നു.

*   *   *

കാലം കടിഞ്ഞൂൽ പ്രസവിച്ച തരുണിയുടെ
ആലസ്യത്തിൻ മയങ്ങുന്നു;
നഗ്നയായ പകലിന്റെ
കടുത്ത വെളിച്ചത്തിൽ
ഭഗ്നമോഹങ്ങൾ മുഖം മൂടിയണിഞ്ഞ്
നൃത്തം വെയ്ക്കുന്നു.

എല്ലാം തട്ടിയുടയ്ക്കാനുള്ള വെമ്പലിൽ
ഭൂതവും വർത്തമാനവും ഭാവിയും ഒന്നാകുന്നു;
എന്നിട്ടും,
തകരാത്ത സ്വപ്നങ്ങളും
തളരാത്ത മനസ്സുമായി
ഈ വിലക്ഷണമായ വരികൾ കുറിക്കട്ടെ.

സത്യം താണ്ഡവമാടിയ താഴ്‌വരകളിൽനിന്നും
വിയർപ്പിന്റേയും വിശപ്പിന്റേയും മണമുള്ള—
കാററടിയ്ക്കുന്നു;
താളം തെററിയ മനസ്സിന്റെ നിശ്വാസം
ഹൃദയത്തിന്റെ കോണുകൾക്ക ചൂടുപകരുന്നു.

തകന്ന സ്മാരകങ്ങളിലും
എതിർക്കപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങളിലും
ആ കാററ് വന്നലയ്ക്കുന്നു.

വ്യർത്ഥമോഹങ്ങളുടെ ചടുലതയെ
വീർപ്പുമുട്ടുന്ന ചരിത്രസത്യങ്ങളെ
ഒട്ടൊക്കെ ആ കാററ് തണുപ്പിക്കാതിരിക്കില്ല;
തീർച്ച!

(മാസികാസമിതിയുടെ കവിതാമത്സരത്തിൽ
ഒന്നാംസമ്മാനം കിട്ടിയ കവിത)

ജയറാം വാഴൂർ

വെളിച്ചം കാത്തിരിക്കുന്നവർ

മുറി, നിനക്ക് ഞാനൊരുക്കി വെച്ചൊരെൻ
മുറി, മനസ്സിലെമുറി, യിരുൾമുറി,
പുറത്തൊരു പകലെരിഞ്ഞടങ്ങവേ
അടച്ചു പൂട്ടി നീ പുറത്തുപോയെന്റെ
അകത്തളത്തിലെ തടവറയിൽ ഞാൻ തനിച്ച്,
അകലത്തിൽ മുഴതൻ ഗദ്ഗദം... ....
വീതുമ്പും യാമങ്ങളിഴയവേ പകൽ—
ക്കിളികൾതൻ ചിറകെരിഞ്ഞു വീഴവേ
പുറത്ത് നിൻ ചിലമ്പൊലിയും കാതോർ
ത്തെൻ
നരയും തുമ്പി വീണുറങ്ങവേ
എവിടെയായിരുന്നുനീ യകത്തെന്റെ—
യുറക്കത്തും മോഹം ദ്രവിക്കവേ....സ്വപ്നം
പണിതമച്ചുകൾ മറവിതൻ പൊടി
പുരണ്ട് വിളറവേ യിരുട്ടിൽ നാമൊന്നായ്
കൊളുത്തും ചന്ദനത്തിരിയണയവേ?
ഇവിടെ ഈയ്യലിൻ ചിറകുകൾ, നിശ—
പൊഴിയ്ക്കുമശ്രുക്കൾ; കുതിന്ന യാമങ്ങൾ
അഴൽ സ്മൃതികളെ പ്പൊതിയുമെൻ നിശ—
ബ്ദതയിൽ നീളുന്ന നിഴലുകൾ നഖ—
ക്ഷതങ്ങൾ തീർക്കുവാനണയും വവ്വാലിൻ—
ചിറകടി
നീയൊന്നണയു നാമൊന്നായ്
ഒരിയ്ക്കലീമുറി പകുത്തെടുത്തവർ.
മനസ്സിൻ പുല്ലാനിപ്പടർപ്പുകൾ വേനൽ
ഉണക്കും മുമ്പെന്റെ യിരുമ്പഴികളിൽ
അലയ്ക്കും നിശ്വാസം നിലയ്ക്കും മുമ്പെന്നെ
പ്പൊതിയുവാൻ കൂർത്ത നഖവുമായ് നീളേ
ശവം തീനിയുറുമ്പണയും മുമ്പെന്റെ
ഇരുൾ മുറിയിതിലൊളി പരത്തുവാൻ
ഒരിക്കൽനീ വരൂ...

വിപര്യയം

വി. വി. തിലകൻ

വിജനതയിൽ, ഋതുഭേദങ്ങൾ മറികടന്ന് വൃക്ഷം നിന്നു. താഴെ ശുഷ്കിച്ച വേരുകൾക്കിടയിലൂടെ പുഴ ഓളങ്ങളുയർത്തി കിതച്ചൊഴുകി. പെരുമ്പാമ്പുകളെപ്പോലുയർന്ന ഓളങ്ങളുടെ ശക്തിയിൽ വൃക്ഷം വിറച്ചു. മണ്ണിലേയ്ക്ക്, ആഴങ്ങളിലേക്ക് വേരുകളാഴ്ത്താൻ വൃക്ഷം വൃഥാ യത്നിച്ചു: ഈശ്വരാ. ഇതും ഒരനിവാര്യതയോ? വസന്തം എന്നോടുമാത്രം ഇത്രപെട്ടെന്ന് പിണങ്ങിയിരിക്കുന്നോ?

എന്നിൽ പടർന്നുകയറുന്ന ഈ വരൾച്ച—

ഒഴുകിപ്പോകുന്ന എന്റെ കാൽക്കീഴിലെമണ്ണ്—

ഞാൻ തളരുകയോ?

വൃക്ഷം തേങ്ങി.

നീയെന്താണ് പിറുപിറുക്കുന്നത്? ഒഴുകുന്നതിനിടയിൽ പുഴ ചോദിച്ചു. വൃക്ഷം അതുകേട്ടതായി നടിച്ചില്ല. മൗനത്തിന്റെ മുഖാവരണം ഏറെ ആവശ്യമെന്നറിഞ്ഞ് വൃക്ഷം നിശ്ചലം നിന്നു.

പുഴയിൽനിന്ന്, അതോ പുഴയ്ക്കക്കരെനിന്നോ, കാററുവീശി. കാററിന് ഉപ്പുരസമുണ്ടായിരുന്നു. കാററ് കുണുങ്ങിച്ചിരിച്ചു. ചിരിക്ക് പരിഹാസത്തിന്റെ ചുവയുണ്ടായിരുന്നു. കാററിൽ ഉണങ്ങിയ വൃക്ഷച്ചില്ലകളിളകി ശബ്ദിച്ചു. ശബ്ദം അസ്പഷ്ടമായൊരു വിലാപഗീതമായി—

നിന്റെ ചെവിയും പൊട്ടിപ്പോയോ? അല്ലെങ്കിൽ നിന്റെയി വാർദ്ധക്യം, ബാധിര്യം സമ്മാനിച്ചതിൽ തീർത്തും അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. പുഴ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. വിരൂപൻ. നിന്നെക്കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് ചിരിയടക്കാൻ തീരെ കഴിയുന്നില്ല ചങ്ങാതി.

പുഴ ചിരിച്ചു.

പുഴ ചിരിച്ചു.

പുഴ ചിരിച്ചപ്പോൾ മുത്തുകൾ പൊഴിഞ്ഞു. മുത്തുകൾ വൃക്ഷംനിന്ന തീരത്തടിഞ്ഞു. കാററിൽ മുത്തുകൾ ചിതറി. പുഴ ചിരിച്ചുകൊണ്ടൊഴുകി. വളരെ ദൂരത്തോളം പുഴയുടെ ചിരി നീണ്ടു.

ശൂന്യമായ കൊമ്പുകളെ നോക്കി വൃക്ഷം നെടുവീർപ്പിട്ടു: ഒരൊററ പക്ഷിപോലും പറന്നിരിക്കാനിഷ്ടപ്പെടാത്ത അഭിശപ്തമായ എന്റെ കൊമ്പുകൾ. ഇതൊരു വിധിയോ? ഒരിക്കലുമൊരിക്കലും അങ്ങനെ സമാധാനിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലല്ലോ ദൈവമേ—

പെട്ടെന്ന്, വളരെപ്പെട്ടെന്ന്, പുഴയ്ക്കക്കരെ നിബിഡമായ ഹരിതഭൂമിയിൽനിന്നും, പുഴകടന്ന്, പുഴയ്ക്കുമേൽ വീഴുന്ന സൂര്യന്റെ അഗ്നിസൂചികളെ കടന്ന് ഏതോ ഒരു പക്ഷി പറന്നെത്തി. വൃക്ഷത്തിന്റെ ഉണങ്ങിയ കൊമ്പുകളിലൊന്നിൽ പക്ഷി പറന്നിരുന്നു. വൃക്ഷം അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അതിലേറെ സന്തോഷിച്ചു. അവസാനം നീയെങ്കിലുമെത്തിയല്ലോ ചങ്ങാതീ. നീ എത്ര നല്ലവൻ. നിനക്കു തണലേകാൻപോലും കഴിയാത്തതിൽ എനിക്കു വളരെ വ്യസനമുണ്ട്.

പൊടുന്നനെ, വൃക്ഷം പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത ഏതോ നിമിഷങ്ങളിലൊന്നിൽ പക്ഷി ഉറക്കെച്ചിരിച്ചു: വിഡ്ഢിയായ വൃക്ഷമേ, നീ പരമവിഡ്ഢി തന്നെ. ഞാൻ നിന്റെ കൊമ്പുകളിൽ വിശ്രമിക്കാനെത്തിയതല്ല. ശീതകാലമാകാറായിരിക്കുന്നു. കൂടു വൃത്തിയാക്കണ്ടേ? അതിന് നിന്റെ ഉണങ്ങിയകൊമ്പുകൾ ശേഖരിക്കാനെത്തിയതാണ് ഞാൻ.

പക്ഷി വീണ്ടും ചിരിച്ചു. പക്ഷിയുടെ ചിരി ഇരുമ്പാണികളായി തുളഞ്ഞുകയറുന്നത് വൃക്ഷമറിഞ്ഞു. വേദനയോടെ വൃക്ഷം ഞരങ്ങി. വൃക്ഷം തേങ്ങി. ഉണക്കച്ചുള്ളികളൊടിയുന്ന ശബ്ദത്തിൽ, പുഴയുടെ ചിരിയിൽ, വൃക്ഷത്തിന്റെ തേങ്ങലുകൾ ശ്രോതാക്കളില്ലാതെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. ○

ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് മാസിക – അമ്പത്തി അഞ്ച്

താഴെ, താഴെ, വിനയത്തോടെ കുനിഞ്ഞുനിന്നാൽ
അപരലോകം കൂടുതൽ വ്യക്തമായിക്കാണാം...
ഭയന്നു വിറയ്ക്കുന്ന പാരീസിലെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ
നിങ്ങറം കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?
മഞ്ഞുവീണ സൈൻനദീതീരത്തെ തെണ്ടികളെ
നിങ്ങറം കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?
ജീവിതത്തിന്റെ കണ്ണുപൊട്ടൻ ഭീതികളിലേയ്ക്കു് മിഴിതുറക്കുവിൻ!
പ്രചണ്ഡമായ കൊടുങ്കാററിന്റെ പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത വിസ്ഫോടനം
സ്വന്തം നാടിന്റെ മുഖം നഗ്നമാക്കും മുമ്പു് കണ്ണു തുറക്കുവിൻ,
വേഗമാകട്ടെ,
നിങ്ങളിൽ ധാർമ്മികരോഷം മൂത്തുപഴക്കട്ടെ,
വരാനിരിക്കുന്ന ജോലികറംക്കായി കൈകളൊരുങ്ങിയിരിക്കട്ടെ.
അതു വയ്യെങ്കിൽ, എങ്കിൽ,
മടുപ്പും വിഷാദവും നിങ്ങളിൽ കമിഞ്ഞുകൂടി ജ്വലിക്കട്ടെ.
ഈ കൃത്രിമജീവിതത്തിന്റെ മുഖച്ഛായം തുത്തുകളയുവിൻ
എന്നിട്ടു് ഒന്നും മിണ്ടാതെ പോകുവിൻ,
പേടിത്തൊണ്ടൻ പെരിച്ചാഴിയെപ്പോലെ
വെളിച്ചത്തിൽ നിന്നു് ഭൂഗർഭത്തിലേക്കു് മണ്ണുതുരന്നു പോകുവിൻ
ജീവിതത്തെ കഠിനമായി വെറുത്തു്,
ലോകത്തെ ഒന്നടങ്കം പുച്ഛിച്ചു്, മുഖംകുനിച്ചടങ്ങിക്കിടക്കുവിൻ!
നാളെയുടെ കാര്യം വ്യക്തമല്ലായിരിക്കാം, എങ്കിലെന്തു്,
ഈ ഇന്നിന്റെ മുഖത്തുനോക്കി
ഞങ്ങറംക്കിതു വേണ്ടെന്നു പറയുവിൻ!

— അലക്സാണ്ടർ ബ്ളോക്ക്

എം. സുകുമാരന്റെ കഥകൾ ● സെബാസ്റ്റ്യൻ എം. പി.

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പല കഥാകൃത്തുകളും സമുദായത്തിലെ നീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടച്ചു് ഇരുട്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അവർക്കു് ഇല്ലാത്ത ദുഃഖങ്ങളെ പാടാനുള്ളു. ഇതിന്നൊരപവാദമാണു് എം. സുകുമാരൻ.

മിത്തുകളുടെയും ഐതിഹ്യങ്ങളുടേയും സ്വഭാവങ്ങളുള്ള കഥകളിലൂടെയാണു് സുകുമാരൻ സമൂഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മമായ അപഗ്രഥനങ്ങറം അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. പ്രക്ഷോഭണകാരികളും പീഡാനുഭവങ്ങറം നേരിടുന്നവരുമായ കഥാപാത്രങ്ങളെ കേന്ദ്രബിന്ദുക്കളാക്കിയിട്ടുള്ള കഥകളാണു് സുകുമാരന്റേതു്. 'മുക്കമരങ്ങറം ഞങ്ങറംക്കു്' 'പർവതങ്ങറം നീക്കം ചെയ്ത വിഡ്ഢിയായ വൃദ്ധൻ,' 'ചരിത്രഗാഥ', 'ഭരണകൂടം' എന്നിവ അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണു്. ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ രൂപം ചരിത്രസത്യങ്ങറംക്കു് കഥാകാരൻ നൽകുന്ന ആവരണം മാത്രമാണു്. സുകുമാരന്റെ പ്രതിരൂപാത്മകകഥകറം നമ്മുടെ ചിന്താമണ്ഡലത്തെ പ്രവർത്തന സജ്ജമാക്കുന്നു. വീണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കുമ്പോറം മാത്രമേ ആ കഥകളുടെ ആഴം നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നുള്ളു.

സുകുമാരന്റെ 'ചരിത്രഗാഥ'യെപ്പററി നമുക്കെല്ലാം ചിന്തിക്കാം. ചരിത്രഗാഥയിൽ നാലു കഥകളെ ഉള്ളു. 'ചരിത്രഗാഥ', 'സംഘഗാനം', 'ആശ്രിതരുടെ ആകാശം', 'അനുയായി'. ഇവയിൽ 'ചരിത്രഗാഥ', ചരിത്രത്തിന്റെ, മാനവപുരോഗതിയുടെതന്നെ പുനരാവിഷ്കാരമാണു്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ നാമകരണം, പ്രവർത്തനമണ്ഡലം എന്നിവകൊണ്ടു് സുകുമാരൻ പൗരാണികതയുടെ പ്രതീതിയുളവാക്കുന്നു.

ഭൂതകാലം ഒരു താഴ്‌വരയിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടതിനാൽ മുന്നോട്ടുനടന്ന വിശ്വരൂപൻ തന്നെക്കാൾ പൊക്കം കുറഞ്ഞവനും കറുത്ത നിറമുള്ളവനുമായ പ്രിയഗുപ്തനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. ഒന്നിച്ചു് അദ്ധ്വാനിക്കുന്നു. പിന്നീടു് പ്രിയഗുപ്തനേയും കൂട്ടരേയും അടിമകളാക്കുന്നു. ഒരുമിച്ചു് അദ്ധ്വാനിച്ചു് ജീവിച്ചിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ എങ്ങിനെ ഭൂവുടമയായി, എങ്ങിനെ ചൂഷകനായി? അവന്റെ അന്ത്യം എങ്ങിനെ? എന്നിവ സുകുമാരൻ തന്മയത്വത്തോടെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. പ്രാചീന കമ്മ്യൂണിസത്തിൽനിന്നു ഗോത്രവർഗ്ഗവ്യവസ്ഥിതിയിലേയ്ക്കും അവസാനം മുതലാളിത്തത്തിലേക്കും ഉള്ള മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ പുരോഗതിയുടെ ഒരു ഛായാരൂപം നമുക്കിതിൽ കാണാം. അടിമ-ഉടമബന്ധത്തിന്റെ ദൃശ്യമായ ചങ്ങലകളിൽനിന്നു് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അദൃശ്യമായ ചങ്ങലയിലേയ്ക്കുള്ള ചൂഷിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ രാക്ഷസീയമായ വളർച്ച സുകുമാരൻ കാണുന്നു. പ്രിയഗുപ്തനിൽ സംശയത്തിന്റെയും എതിർപ്പിന്റെയും ആയിരമായിരം നാമ്പുകൾ ഉയരുന്നു, അവ വലുതാകുന്നു; വിജയിക്കുന്നു. ഈ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ തകരും, അവയുടെ തകർച്ചയുടെ ശക്തികളും അവയിൽത്തന്നെ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിശ്വരൂപന്റെ വിശ്രമവേളകൾ വർണ്ണിച്ചിട്ടും ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവിതശൈലി കഥാകൃത്തു കാണിച്ചു തരുന്നു. അവരുടെ അന്ത്യം അവരിൽനിന്നുതന്നെ ഉയരുന്നു; അവർ സ്വന്തം ശവക്കുഴികൾ തോണ്ടുന്നു. വിശ്വരൂപനും മകനും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷം വളരുന്നു. അവരുടെ ജാലകങ്ങളുടെ വിജാഗിരികൾ ഇളകുന്നു. സമയം ആസന്നമായപ്പോൾ പ്രിയഗുപ്തൻ പറയുന്നു: "സഹജരേ, എവിടെ നിങ്ങളുടെ പണിയായുധങ്ങൾ? അവ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക. എന്തും നേരിടാനുള്ള ഒരവസ്ഥയിലേയ്ക്കു് നിങ്ങളുടെ മനസ്സുയരട്ടെ" അവർ വിശ്വരൂപന്റെ മാളികയിലേക്കു് ഓടിക്കയറുന്നു. അവർക്കു നേരെ ചൂണ്ടിയ ചൂഷകന്റെ തോക്കിൽ ഉണ്ടകൾ ഇല്ലായിരുന്നു; അഥവാ അവ വേറെ ഒരു ചൂഷകനിൽ പതിച്ചിരുന്നു. പ്രിയഗുപ്തന്റെ വിരലുകൾ വിശ്വരൂപന്റെ കഴുത്തിൽ അമരുന്നു. വിശ്വരൂപന്റെ ചലനം നിലയ്ക്കുന്നതുവരെ ആ സൃഷ്ടി-സംഹാരകർമ്മം തുടരുന്നു. എന്നിട്ടു് അവർ ഒരുമിച്ചു നടക്കുന്നു. പിന്നിടാനുള്ള ദൂരം ഒരു മറവിയായിത്തീരാൻവേണ്ടി പ്രിയഗുപ്തൻ പാടുന്നു: 'തുരുമ്പിച്ചതെന്തോ നഷ്ടപ്പെട്ട ഞങ്ങൾക്കു് തിളങ്ങുന്നതെന്തോ കൈവന്നിരിക്കുന്നു' എന്നർത്ഥം വരുന്ന ഗാനം.

ഈ ഗാനത്തിന്റെ ഈരടികൾ കഥാകൃത്തിന്റെ എല്ലാകഥകളിലും പ്രതിധ്വനിച്ചു കേൾക്കുന്നു. അതിലാണു് സുകുമാരന്റെ വിജയം; മററുള്ള കഥാകൃത്തുകളുടെ പരാജയവും. വിശ്വരൂപൻ, വിശ്വനാഥൻ, വിശ്വേശ്വരി എന്നിവർ ഈ വിശ്വം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നതു നമുക്കറിയാം; ആ പേരുകൾ യാദൃശ്ചികങ്ങളല്ല, ഭൂഗോളം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പീഡകന്റെ പര്യായങ്ങൾ തന്നെയാണു്.

തന്റെ ദുഃഖം മററുള്ളവരുടേതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാണെന്നും ജനങ്ങളുടെ വിമോചനത്തിൽ തനിക്കു പങ്കില്ലെന്നും കരുതുന്ന ഒരു കൂട്ടരുടെ കഥയാണു് 'സംഘഗാനം'. തന്റെ ഏകാന്തദുഃഖത്തിനു മോചനം കണ്ടെത്താൻ ഗൗതമനെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയ ഒരാൾ ഗൗതം ഷുഗർമില്ലിന്റെ ഉടമയായ ഗൗതമനെന്ന ബൂർഷ്വായെയും ഗൗതം ഷുഗർമില്ലിന്റെ എം. ഡി. യുടെ സ്റ്റെനോഗ്രാഫറായ ഗൗതമനെന്ന ഇടത്തരക്കാരനെയും പിന്നീടു് അതേ മില്ലിൽ നിന്നും പിരിച്ചുവിടപ്പെട്ട ഗൗതമനെന്ന തൊഴിലാളിയുവാവിന്റെയടുക്കൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ആദ്യത്തെ രണ്ടുപേരിൽനിന്നു അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പീഡാനുഭവങ്ങൾ മൂന്നാമനിൽ നിന്നും നേരിടേണ്ടിവരുമോ

എന്നു ഭയന്നു് ഗൗതമനെന്ന വിപ്ലവകാരിയായ യുവാവിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ അയാൾ ശ്രമിക്കുന്നു. തുടർന്നു് തൊഴിലാളികളുടെ പ്രകടനത്തിൽ ഭാഗമാക്കാവുന്ന അയാൾ ഗൗതമനെന്ന ബൂർഷ്വാ പ്രകടനത്തിനു നേരെ നിറയൊഴിച്ചതിൽ മരിച്ചവരുടെ പേരിൽ നടത്തപ്പെട്ട വിലാപയാത്രയിലും പങ്കാളിയാവുന്നു. മരിച്ചവരിലൊരാൾ ഗൗതമനെന്ന തൊഴിലാളിയാണെന്നു അയാൾ തിരിച്ചറിയുന്നു; നിറയൊഴിച്ചപ്പോൾ അതേററുവാങ്ങാനായി നെഞ്ചുവിരിച്ച മുന്നോട്ടാഞ്ഞതിനാലാവണം ഗൗതമന്റെ നെഞ്ചിൽതന്നെയാണു് വെടിയുണ്ട തറച്ചിരുന്നതു്. പൊട്ടന്നനെ അയാൾ തന്റെ ചരിത്രപരമായ സ്ഥാനം എന്തെന്നു് തിരിച്ചറിയുന്നു; വിലാപയാത്ര കഴിഞ്ഞു് മടങ്ങുന്ന തൊഴിലാളികളെ നോക്കി അയാൾ പറയുന്നു: "ഈ ശ്മശാനഭൂവിൽ കുറച്ചു നേരം എനിക്കൊററയ്ക്കിരിക്കണം. നിങ്ങൾ നടക്കൂ. അൽപം വൈകിയാണെങ്കിലും ഞാൻ നിങ്ങൾക്കൊപ്പമെത്താം." 'സംഘഗാന'ത്തിലെ നായകൻ സത്യാന്വേഷകനായ ഇന്ത്യൻ പെററി ബൂർഷ്വായുടെ പ്രതിനിധിയാണു്. അയാളുടെ അന്വേഷണം അയാളെ സമൂഹത്തിലെ പുരോഗമനോന്മുഖമായ വർഗ്ഗത്തിനൊപ്പമെത്തിക്കുന്നു.

മുതലാളിയെക്കുറിച്ചന്വേഷിക്കുവാനോ കണ്ടെത്തുവാനുള്ള ശ്രമം നടത്താനോ പോലും അവകാശമില്ലാത്ത ചൂഷിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ കഥയാണു് 'ആശ്രിതരുടെ ആകാശം.' മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിനായി ഒരെതിർപ്പുമില്ലാതെ ജോലി ചെയ്യുന്നവനും ആ വർഗ്ഗത്തെ നശിപ്പിക്കാനായി കച്ചകെട്ടുന്നു. അവന്റെ അടുത്ത തലമുറയേയും നാമിവിടെ കാണുന്നു.

തന്റെ ഗ്രാമത്തിനായി എല്ലാം ബലികഴിച്ചിട്ടും അവർക്കിടയിൽപോലും ഒരജ്ഞാതനായി കഴിയേണ്ടിവന്നവന്റെ കഥയാണു് 'അനുയായി'. കൊള്ളക്കാരൻ ഭരണാധികാരിയാകുമ്പോഴും വേശ്യ സമുദായത്തിൽ ഉന്നതസ്ഥാനം വഹിക്കുമ്പോഴും അവൻ എങ്ങും എത്തുന്നില്ല. അവന്റെ കോട്ടകൾ തകരുന്നു. അവസാനം അവൻ ഹുറവ വിളികളുടെ നടുവിൽ വേറൊരു അനുയായി ആവാതിരിക്കാൻ പാടുപെടുന്നു. അനുയായികളായിരിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവരുടെ കൂടെ മരണത്തിലും വലിയ ദുരന്തം പേറി നടക്കേണ്ടിവരുന്നു.

കഥകളെപ്പററി പറയുന്നതോടൊപ്പം സുകുമാരന്റെ ശൈലിയെപ്പററിയും പറയാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. സ്വന്തം വയസ്സുപോലും നിശ്ചയമില്ലാതെ ഗ്രാമത്തിന്റെ പാതയിലൂടെ സമൃദ്ധിയുടെ പുത്തരിച്ചോർ സ്വപ്നം കാണുന്നവരെയും ദാരിദ്ര്യം തീരാശാപമായി കിട്ടിയവരെയും ഖജനാവിലെ കണക്കുകൾ സൂക്ഷിച്ചു് ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥയെ എന്തുവിലകൊടുത്തും സംരക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെയും നമുക്കു് ആ കഥകളിൽ കാണാം. സുകുമാരൻ തന്റെ ഓരോ കഥയിലും പരിഹാസത്തിന്റെ വാൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ തെളിയിച്ചുകാണിക്കുന്നു. ജനനമരണരജിസ്റ്ററിലോ കുക്കിംഗ്ഗ്യാസ് ഡിപ്പോകളിലോ ഒരിക്കലും പേരുവരാത്തവരും, കേസുവിസ്തരിക്കുന്ന ബധിരനായ ന്യായാധിപനും നമ്മുടെയുള്ളിൽ മായാതെ കിടക്കുന്നു.

അലിഗറികളുടെ—പ്രതിരൂപാത്മകമായ കഥാഖ്യാനങ്ങളുടെ—ശൈലിയും, പൗരാണികമായ അന്തരീക്ഷവും ഈ കാവ്യാത്മകകഥകൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിനു് പ്രത്യേകം പ്രസക്തിയുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി പഴയ തലമുറക്കാർ ഉപയോഗിച്ചു പഴകിപ്പോയ നാച്ചുറലിസ്ററ് ശൈലിയിൽ നിന്നു് അതു് കഥാകൃത്തിനു രക്ഷ നൽകുന്നു. രണ്ടാമതായി ഈ കഥകൾ ആരെയാണോ സംബോധന ചെയ്യുന്നതു് അവർക്കു് മനസ്സിലാകാനും ഒപ്പംതന്നെ ആരെയാണോ ആക്രമിക്കുന്നതു് അവർക്കു് ദുർഗ്രഹമായിരിക്കാനും അങ്ങിനെ ഭാഷയുടെ ദ്വയാർത്ഥസാദ്ധ്യതയെ സാമൂഹ്യമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താനും ഈ രീതി കഥാകൃത്തിനെ സഹായിക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി സാമൂഹ്യയാഥാർത്ഥ്യത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി അകന്നുനിന്നുകാണാൻ അതിനെ അന്യവത്കരിക്കാൻ, അങ്ങിനെ അതു പരിവർത്തനവിധേയമാണെന്നു് വായനക്കാരനെ വ്യക്തമായി ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ, ഈ മിത്തോളജിക്കൽ അന്തരീക്ഷം പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കുന്നു. വായനക്കാരനെ കഥയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താനല്ല, കഥയുടെ നിരീക്ഷക

കഥ

വ്യക്തിത്വം

എം. ആർ. മണിലാൽ

മുന്നിൽ ഇരമ്പിയാർക്കുന്ന കടൽ, വെള്ളക്കരയുള്ള നീലസ്സാരിപോലെ. അകലങ്ങളിൽ ആകാശവും കടലും ഇണചേരുന്ന നഗ്നതയിൽ ദൃഷ്ടികൾ നഷ്ടപ്പെടുത്തി ഇരിക്കുകയായിരുന്നു, മെലിഞ്ഞു മഞ്ഞച്ച കാലുകളിൽ ഭാരമില്ലാത്ത ശരീരം താങ്ങി, ഉയർന്നു ശോഷിച്ച കഴുത്ത് വെള്ളച്ചിറകുകൾക്കുള്ളിൽ പൂഴ്ത്തി നരച്ചൊതുങ്ങിയ കണ്ണുകൾ തറപ്പിച്ച്—തന്റെ ചുണ്ടുകൊക്കുകൾക്കിടയിൽ പിടഞ്ഞൊടുങ്ങിയ ഇരകളെ ഓർത്ത്, ഒരു സാഡിസ്റ്റിന്റെ ആത്മഹർഷത്തോടെ. അവയുടെ ഉയർന്നുതാണു മരവിച്ച മുറവിളികൾ ഒരു ഹരമായി ഇപ്പോഴും ബാക്കി നിൽക്കുന്നു.

പെട്ടെന്ന് കണ്ണുകൾ പറിച്ചെടുത്ത് പാഞ്ഞടുക്കുന്ന തിരമാലച്ചുരുളുകളിലേക്ക് നോക്കി തിരകളുടെ കതിരപ്പുറത്തേറി അവരിപ്പോൾ പുളച്ചുവരികയായിരിക്കും. തന്റെ ഇരകൾ. പാവങ്ങൾ. അടുത്തെത്തുമ്പോൾ ഏതോ പ്രക്ഷുബ്ധതകളുടെ സൂചിമുനകളിൽ ഹൃദയങ്ങൾ കോർത്ത് അവർ ഞടുങ്ങി വിറക്കും.

കണ്ണോതുക്കുകളിൽ ശൈത്യമുറയും, ആരോ ഉറക്കെയുറക്കെപ്പാടുന്ന ദുരന്തഗീതങ്ങൾ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ തല്ലിയലയ്ക്കും. പിന്നെ—അപ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു പൊന്മാൻ അവിടേയ്ക്കു പറന്നുചെന്നു. ആ ചിറകടിയിൽ കൊത്തിയുടച്ച സമൃദ്ധമായ മൗനങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കാൻ മറ്റൊരു വിഫലശ്രമം നടത്തുമ്പോൾ നവാഗതൻ സംസാരിക്കാനാരംഭിച്ചിരുന്നു.

“ഗ്രീഷ്മം തുടങ്ങി കഴിഞ്ഞല്ലോ. എന്നിട്ടും....” അവൻ അർദ്ധോക്തിയിൽ പെട്ടെന്നു നിർത്തി. “ശരിയാണ്” കൊക്കു തുടർന്നു “മാറിയ പരിതസ്ഥിതിയിലും ജീവിക്കുവാൻ പറ്റുമോന്നു നോക്കുകയായിരുന്നു. കാലത്തിനൊത്ത് ഒഴുകാൻ പഠിക്കുകയല്ലേ ബുദ്ധി. അനാവശ്യമായ അലച്ചിലുകൾ എങ്ങും എത്തിക്കുന്നില്ല. ആരെയും.”

നും പ്രവർത്തനോദ്യുക്തനും ആക്കാനാണ് കഥാകൃത്ത് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്.

അവസാനമായി ഇതുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു:

‘ജലജീവികളുടെ രോദനം,’ ‘സുബ്ബു എന്ന സുബ്രഹ്മണ്യൻ’ തുടങ്ങിയ സമീപകാല കഥകളിൽ സുകുമാരൻ യഥാതഥമായ കഥപറച്ചിലിന്റെ രീതി അവലംബിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. സുകുമാരന്റെ കഥകളുടെ തീക്ഷ്ണത ഇതുകൊണ്ട് വർദ്ധിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. “ശേഷക്രിയ” എന്ന നോവലിലാകട്ടെ, ഉൾപാർട്ടി ജനാധിപത്യത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ തകർച്ചയിലൂടെ വിപ്ളവപ്രസ്ഥാനം ബ്യൂറോക്രസിക്കും റിവിഷനിസത്തിനും അടിമപ്പെടുന്നതിന്റെ ക്രൂരവും അസ്വാസ്ഥ്യജനകവുമായ ചിത്രമാണ് കഥാകൃത്ത് വരയ്ക്കുന്നത്. ‘ശേഷക്രിയ’യിൽ കുഞ്ഞയ്യപ്പൻ, റിവിഷനിസ്റ്റുവഞ്ചനക്കെതിരായ, വിപ്ളവോൽസുകരായ നിരവധി യുവാക്കളുടെ പ്രതിനിധിയാണ്. അതിലെ പത്രാധിപരും പാർട്ടി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമാകട്ടെ ഇന്ന് റിവിഷനിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ നേതൃസ്ഥാനത്തു കയറിക്കൂടിയിരിക്കുന്ന ചൂഷകരുടെ പ്രതീകങ്ങളും. ‘ശേഷക്രിയ’യിലൂടെ സുകുമാരൻ നടത്തിയിരിക്കുന്നത് ഒരു നീണ്ട ചുവടുവെപ്പാണ്; അതിന്റെ കൂടുതൽ വിപ്ളവോന്മുഖമായ വികാസം നാം കാണാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. ○

അയാളുടെ വാക്കുകൾക്ക് ഒരു പ്രവാചകന്റെ മണമുണ്ടായിരുന്നു.

അവയ്ക്കിടയിൽ കനത്ത നിശ്ശബ്ദത പറന്നു വീണതു പെട്ടെന്നായിരുന്നു.

ഇടയ്ക്ക്, ഒരാത്മഗതമെന്നോണം കൊക്ക് ഉടന്നു: "പുതിയമേച്ചിൽപ്പുറങ്ങൾതേടി എന്റെ കൂട്ടുകാർ ദേശാന്തരഗമനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഏതോ വിദൂരസങ്കേതങ്ങളിൽ അവരിപ്പോൾ കൂടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്ന തിരക്കിലായിരിക്കും. ഈ ഒറ്റപ്പെടലിൽ എനിക്കു സന്തോഷമേ ഉള്ളൂ. ശിരസ്സു നരയ്ക്കാത്തവർക്ക് മാത്രം പോരല്ലോ ഈ സൗഖ്യം?" പറഞ്ഞവസാനിക്കുമ്പോൾ വല്ലാതെ കിതക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"നിങ്ങൾ വളരെ മാറിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ നരയ്ക്കാത്ത മനസ്സിനു്, ചങ്കുറപ്പിനു സ്തുതി." തന്റെ ഇളംതൂവലുകളിൽ കൂർത്തകൊക്കുകൾ ചേർത്തു് വിറപ്പിച്ചു് പൊന്മ പറഞ്ഞു. "പൊള്ളയായ ഇത്തരം ഉപചാരങ്ങൾ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു." ആ ശബ്ദത്തിൽ ഗ്രീഷ്മത്തിന്റെ രൂക്ഷത മുഴുവൻ വരുത്താൻ അയാൾ കിണഞ്ഞു ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാമായിരുന്നു.

"കഴിഞ്ഞ കുറെ ദിവസങ്ങളായി നിങ്ങൾ പട്ടിണിയായിരുന്നോ–ഈ കോലം എന്റെ സംശയങ്ങൾ ബലപ്പെടുത്തുന്നു." "നീ ഒരു പരമ വിഡ്ഢിയാണ്. എന്റെ വ്യക്തിത്വം പോലുമറിയാനുള്ള സഹൃദയത്വം നിനക്കില്ല. "നീണ്ടു നേർത്ത കൊക്കുകൾകൊണ്ടു് ചിറകുകൾ കൊത്തി വിടർത്തി തുടരുകയായിരുന്നു. "നീണ്ട ഒരിടവേളക്കുശേഷമാണ് ഞാനിന്നീ കടൽപ്പുറത്തെത്തിയിരിക്കുന്നതു്. എന്റെ പാവം ഇരകൾ ഏതോ ഉന്മത്തഗീതവും പാടി വരുന്നുണ്ടായിരിക്കും."

അപ്പോഴേയ്ക്കും അടുത്ത തിര പാറക്കല്ലുകൾക്കു മുകളിൽ തല്ലിയലച്ചു് തിരിച്ചു് പരന്നൊഴുകി. ധാരാളം വമ്പൻ മത്സ്യങ്ങൾ, ഞണ്ടുകൾ, കടൽപ്പാമ്പുകൾ, ചെറുമത്സ്യങ്ങൾ....

ശ്രുതിയിൽ ഇഴുകിയിറങ്ങുന്ന ജലത്തോടൊപ്പം അവ പിടഞ്ഞു തുള്ളി തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ കൊക്ക് കണ്ണുമടച്ചു് ചിറകുകൾക്കിടയിൽ നരച്ച സ്വന്തം തല യോജിപ്പിച്ചു് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. തീരത്തെ നനഞ്ഞ മണൽപ്പരപ്പിൽ കിടന്നു പിടഞ്ഞ ഒന്നു രണ്ടു സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട പരലുകൾ കൊത്തിയെടുത്തു് പൊന്മ വീണ്ടും കൊക്കിനു സമീപമെത്തി. അവ നഖങ്ങൾക്കിടയിൽ അമർത്തിയൊളിപ്പിച്ചു് ചോദിച്ചു—

"എത്രവലിയ നഷ്ടമാണ് നിങ്ങൾക്കു സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നതു്? തിരയിറങ്ങിയല്ലോ!"

ചിറകുകൾക്കിടയിൽ പൂഴ്ത്തിയിരുന്ന തല ഏതോ വെളിപാടിൽ പെട്ടെന്നുയർത്തി കണ്ണുകൾ ചിമ്മിത്തുറന്നു് ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു, തികഞ്ഞ തന്മയത്വത്തോടെ "എന്ത്? തിരവന്നുപോയെന്നോ, ഞാനൊന്നു മയങ്ങിപ്പോയി. ഈ ഗ്രീഷ്മക്കാറ്റ് എന്നിൽ സുഖമായ അസ്വാസ്ഥ്യമുണർത്തുന്നു. വരട്ടെ അടുത്ത തിര. എന്റെ ചൂണ്ടക്കൊക്കുകളിൽ പിടഞ്ഞൊടുങ്ങുന്ന വമ്പൻ ഇരകളുടെ മുറവിളികൾ നിനക്കു കേൾക്കാം. അവ നേർത്തു നേർത്തൊടുങ്ങുന്നതും." ചെറിയൊരിടവേളക്കുശേഷം അയാൾ തന്റെ വംശചരിത്രം പറയാൻ തുടങ്ങി. പണ്ടു് പണ്ടു്....

കവിത

ആകാശത്തിന്റെ മുഖം

സുധാകരൻ

ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ
ആകാശത്തിന് കന്യകയുടെ മുഖം.
മിനുത്ത കവിളിൽ തുടുത്തനാണം
വിടർന്ന കണ്ണുകളിൽ കൗമാരത്തിന്റെ തിളക്കം.
—അന്നൊക്കെ ആകാശം എനിക്കൊരത്ഭുതമായിരുന്നു

ആയിടയ്ക്കാണ്
ആകാശം ഗർഭിണിയായത്
വിളറി വെളുത്ത മുഖത്ത് വിയർപ്പിന്റെ മുത്തുകൾ...
—ഇടിവാളിന്റെ തിളക്കം അതുവരെയും എനിക്കജ്ഞാതമായിരുന്നു
ആദ്യത്തെ ഇടിമുഴക്കം എന്നെയും നടുക്കിക്കളഞ്ഞു.

പിന്നെയവളൊരു തേവിടിശ്ശി.
അഴിയാൻവേണ്ടി ചേലയണിഞ്ഞ പെണ്ണിന്റെ
മുഖത്തെ ചുളിവുകളിൽ
ഉണങ്ങിപ്പിടിച്ച ചായം.
—അന്ന്
എന്റെ തേങ്ങലുകൾ
ചുററുമുയർന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒന്നുമല്ലായിരുന്നു.

അക്കാലത്താവണം
അവർ ആദ്യത്തെ കൊലപാതകം നടത്തിയത്.
വിറയാർന്ന ഉടലിനുമുകളിലെ വിളർത്ത മുഖത്ത്
വിയർപ്പിലൊട്ടിയ തുടുത്ത പൂക്കൾ......
കണ്ണുകളിൽ
പരൽമീൻ വെന്തെരിയുന്ന മണം.
—കണ്ണുകളുടെ കഴപ്പും ചുണ്ടിന്റെ വരൾച്ചയും ആദ്യമായി അന്നു ഞാനറിഞ്ഞു.

പൊള്ളുന്ന സൂചിമുനകൾ ഇന്നും എന്റെ കണ്ണിൽ ചോര പൊടിപ്പിയ്ക്കുന്നു.
എങ്കിലും.
ആകാശത്തിന്റെ
കരിപിടിച്ച കൈകളിലെ ചോരക്കറ ഞാനും കാണുന്നു.
വികൃതമായ ദേഹം നാറാൻ തുടങ്ങുന്നത് ഞാനുമറിയുന്നു,
പക്ഷെ, തോഴരേ
ആകാശത്തിന്റെ മുഖമെവിടെയാണ്?
മുഖത്തിന്റെ നിറമെന്താണ്?

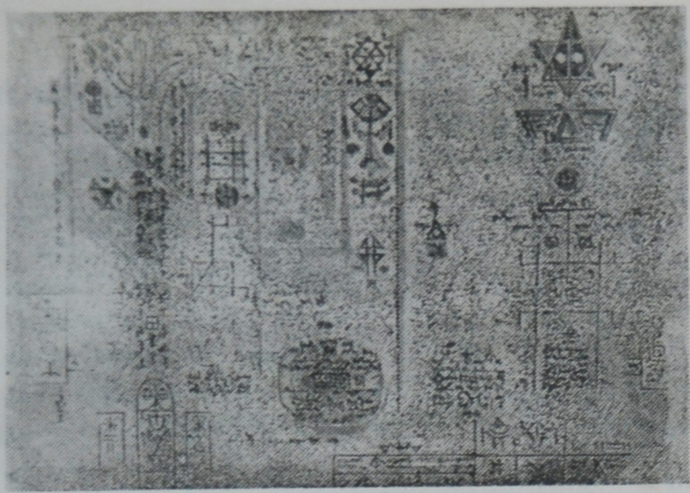

(കെ. സി. എസ്. പണിക്കരുടെ ഓറഞ്ചുചിത്രം.)

രേഖ 78

1978 ജനുവരി 18, 19 തിയ്യതികളിൽ ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് മാഗസിൻ കമ്മിററിയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കോളേജ് ഓഡിറേറാറിയത്തിൽ 'രേഖ 78' എന്ന പേരിൽ ഒരു ചിത്രകലാ ഫോട്ടോഗ്രാഫി പ്രദർശനം നടക്കുകയുണ്ടായി. ഭാരതത്തിലെ പ്രശസ്തരായ ചിത്രകാരന്മാരുടേയും ഫോട്ടോഗ്രാഫർമാരുടേയും രചനകൾ ഈ പ്രദർശനത്തിലുൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇവയ്ക്കൊപ്പം മനോരോഗികളുടെ രചനകളുടേയും [സൈക്കോവിൻെറ ശേഖരത്തിൽ നിന്ന്] ക്ലാസിക്കൽ ചിത്രകാരന്മാരുടെ രചനകളുടേയും പ്രിൻറുകളും പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. കേളികൊട്ടോടെ ആരംഭിച്ച 'രേഖ78'ന് നാടൻ വാദ്യസംഗീതങ്ങൾ പാശ്ചാത്തലം നല്കി.

പ്രമുഖചിത്രകാരന്മാരായ പരമശിവം, സേനാധിപതി, എം. വി. ദേവൻ, പത്മിനി, ഹരിദാസ്, ആഴിമൂലം, സി. എൻ. കരുണാകരൻ, വെങ്കടപതി എന്നിവരുടെ രചനകളായിരുന്നു ഈ പ്രദർശനത്തിൽ സവിശേഷശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചത്. ഇവയ്ക്കൊപ്പം ആധുനിക ഇന്ത്യൻ ചിത്രകലയിലെ ആചാര്യന്മാ

രായ ജാമിനിറോയ്, അമൃതഷെർഗിൽ, കെ. സി. എസ്. പണിക്കർ, ഹെബ്ബാർ എന്നിവരുടെ പെയിൻറിംഗുകളുടെ പ്രിൻറുകളും കേരളത്തിലെ യുവചിത്രകാരന്മാരായ ദാമോദരൻ നമ്പിടി, അഭിമന്യു, ശേഖർ അയ്യന്തോൾ എന്നിവരുടെ പെയിൻറിംഗുകളും ഗ്രാഫിക്കുകളും കവിയായ കുഞ്ഞുണ്ണിയുടെ ഒരൊററരചനയും പ്രദർശിക്കപ്പെട്ടു. പോൾ കല്ലാനോടും വിശ്വനാഥനും തങ്ങളുടെ ഓരോ ചിത്രങ്ങളിലൂടെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. വിദ്യാർത്ഥിചിത്രകാരന്മാരായ ജയരാജ്, രവീന്ദ്രൻ, നളിനാക്ഷൻ, മുരളി എന്നിവരുടെ രചനകളും പ്രദർശനത്തിലുൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ആധുനിക ഭാരതീയ ചിത്രകലയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങളെ കുറിച്ച് കാണിക്ക് ബോധ്യപ്പെടത്തക്കവിധത്തിലാണ് 'രേഖ 78' ൻെറ ചിത്രകലാവിഭാഗം ഒരുക്കിയിരുന്നത്.

കേരളത്തിലെ പ്രശസ്തയുവഫോട്ടോഗ്രാഫർമാരായ വിൻസൻ്റ്, ജോയി, റസ്സൽ, രാമചന്ദ്രൻ എന്നിവരുടെ സൃഷ്ടികളാണ് 'രേഖ 78 ൻെറ ഫോട്ടോഗ്രാഫി വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഫോട്ടോഗ്രാഫിയുടെ കലാപരമായ സാദ്ധ്യതകൾ വിദഗ്ദ്ധമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ ഈ ചിത്രങ്ങൾ കാണികളെ വളരെയേറെ ആകർഷിക്കുകയുണ്ടായി.

രേഖകൾ കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ രൂപങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. രൂപങ്ങൾ കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ ചിത്രങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. രൂപങ്ങളുടേയും പ്രതിച്ഛായകളുടെയും തലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ പുതിയൊരവബോധം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ 'രേഖ 78' നു കഴിഞ്ഞു. സി. എൻ. കരുണാകരൻെറ ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് എഴുപതിയഞ്ചിൽ റൈറ്റേഴ്സ് ക്ലബ്ബ് നടത്തിയ സംരംഭത്തിനു ശേഷം ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജിൽ സംഘടിപ്പിച്ച ആദ്യത്തെ പ്രദർശനമായിരുന്നു 'രേഖ എഴുപത്തിയെട്ട്'

(ആദിമൂലത്തിൻെറ മനുഷ്യനും അവൻെറ സഹജീവികളും)

കഥ

ഹിമയുഗം

ജോസ് സി. താടിക്കാരൻ

എന്റെ മുള്ളുകൾ മുഴുവൻ ഒടിഞ്ഞുപോയി. അസമത്വങ്ങളെ ഞാൻ ആഞ്ഞു കുത്തിയതുകൊണ്ടാണ് അതു സംഭവിച്ചത്. ഓരോ പ്രാവശ്യം ഞാൻ കുത്തുമ്പോഴും എന്റെ മുള്ളുകൾ ഒടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കറിയാം എന്റെ കുത്തൽ നിങ്ങൾക്ക് വലിയൊരു മാറ്റം സംഭവിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്നതല്ലെന്ന്. പക്ഷെ, എന്റെ കുത്തലിന്റെ പാടുകളെങ്കിലും അവശേഷിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വ്യാമോഹിച്ചു. പക്ഷെ, അവയെല്ലാം നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങളുടെ ശക്തിയിൽ, ഭയങ്കരനായ കാലമെന്ന ഒഴുകുന്ന ദ്രാവകത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ, എന്റെ ദൗർബ്ബല്യത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ ലോകത്തിലെ എന്റെ തളർച്ചയിൽ മായ്ച്ചുകളഞ്ഞു. എന്റെ തളർന്ന അവസ്ഥയിൽപോലും ഞാൻ നിങ്ങളെ പഴിച്ചു. നിങ്ങളുടെ നേർക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടി. എന്റെ ചൂണ്ടിയ വിരലുകൾ മുറിച്ചുകളഞ്ഞ് അവിടെ ഉപ്പു പുരട്ടി. ഞാൻ വേദനയിൽ പുളഞ്ഞു നിലവിളിച്ചപ്പോൾ നിങ്ങളെന്നെ നോക്കി പരിഹസിച്ചു ചിരിച്ചു.

നിങ്ങളുടെ ചിരിയിൽ മറ്റൊരു ഭീഷണിയുടെ പൂർണ്ണഗർഭമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭീഷണിയെ ഭയപ്പെടുകയില്ലെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം നിങ്ങളെനിക്കു ചുറ്റും യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ കരിങ്കല്ലുകൾ കൊണ്ട് മറ സൃഷ്ടിച്ചത്. നിങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച മറയിലെ ഓരോ കല്ലുകൾക്കും എന്റെ രക്തത്തിന്റെ നിറവും, മണവും, ഭാവവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ ആ കൽത്തുറുങ്കിന്റെ ഇരുണ്ട ഭിത്തികളിൽ കണ്ണുനട്ടുകൊണ്ട് ചിന്താധീനനായിരുന്നു. കാരണം ആ കൽത്തുറുങ്കിന്റെ ഓരോ കല്ലുകളെ നോക്കുമ്പോഴും എന്റെ ആത്മാവിന്റെ വേദന എന്നിൽ പ്രതികാരത്തിന്റെ തീ ആളിക്കത്തിക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ പ്രതികാരത്തിന് ആയുധങ്ങളുണ്ടാക്കാനുള്ള അവസരംപോലും എനിക്ക് ലഭിച്ചില്ല. നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകളിലെ തീക്ഷ്ണതയുള്ള രശ്മികൾക്ക് കരിങ്കൽ ഭിത്തികളെയും, അതിനുള്ളിലെ അന്ധകാരത്തെയും ഭേദിച്ച് കടന്നുവരാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടെന്ന രഹസ്യം എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. മാത്രമല്ല! എനിക്ക് മരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കാനുള്ള അവകാശമല്ലേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഞാൻ പുതിയ യുദ്ധക്കളത്തിന്റെ പിറവിയെയും, അതിൽ മരിച്ചുവീഴുന്ന ചൂടിനെയും, കരിക്കഷണങ്ങളെന്ന ജഡങ്ങളേയും സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

പിന്നീട് നിമിഷങ്ങളുടെ വീർപ്പുമുട്ടിയുള്ള മരണത്തിൽ ഖേദിച്ച് എനിക്കുചുറ്റുമുള്ള പ്രപഞ്ചം ആർത്തട്ടഹസിച്ചപ്പോൾ........

ശബ്ദത്തിന്റെ ഓരോ കണികകളും തുളച്ചുകയറി അഗ്നിപർവ്വതം മഞ്ഞു മലയായി മാറ്റപ്പെട്ടപ്പോൾ........സൂര്യകിരണങ്ങളേറ്റ് അത് ഉരുകി ഒലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ....അതെന്റെ മോചനമായി കരുതി സന്തോഷത്താൽ മതിമറന്നു ചിരിച്ചു. പക്ഷെ, ഒരു സത്യമെന്റെ മുന്നിൽനിന്ന് പരിഹസിച്ചു പറയുന്നു. "പ്രപഞ്ചമെന്ന മഞ്ഞുഗൃഹത്തുള്ളിൽ ഒരു ചുടുബാഷ്പകണികയായി ജീവിക്കാൻ നിനക്കു കഴിയില്ല."

എന്റെ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് അപ്പോഴാണ് ഞാൻ ചിന്തിച്ചത്. അനന്തതയിൽ അന്ധകാരത്തിൽ ചിതറികിടക്കുന്ന വെളിച്ചത്തിന്റെ കണികകൾ തേടിയ എന്റെ ശാഖകൾ ഇന്ന് എനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള പ്രകാശമെവിടെയെന്ന് തിരയുകയാണ്. ഞാൻ അവയുടെ മുൻകാലങ്ങളിലേക്ക് കണ്ണുകളോടിച്ചു. അവയുടെ അപാരമായ കഴിവുകളുടെ ലോകത്തേയ്ക്ക്. ശിശുവിൽനിന്നും യുവത്വത്തിന്റെ അകാലമരണംവരെ

യുള്ള കാലഘട്ടത്തിലെല്ലാം. മുകുളങ്ങൾ ആയപ്പോഴെ അവ അക്ഷരങ്ങളും, അലങ്കാരങ്ങളും, വൃത്തങ്ങളും, അർത്ഥങ്ങളും അന്വേഷിച്ചുപിടിച്ചു. അവ തേച്ചു മിനുക്കി രൂപം വരുത്തി അസ്ത്രങ്ങളാക്കി മാററി അസമത്വങ്ങളുടെ നേർക്ക് ഉന്നക്കോടെ എയ്തു. ചിലവ അപ്പോൾതന്നെ പിടഞ്ഞു മരിച്ചു. മററുചിലവ വേദനയോടെ പുളഞ്ഞു കരഞ്ഞു. ഞാൻ ആർത്തു ചിരിച്ചു. അപ്പോൾ ഞാൻ യഥാർത്ഥസുഖം അനുഭവിച്ചു. അസ്ത്രങ്ങളോടെ ചിലതു് എന്റെയടുത്തു് വന്നു് ദയ യാചിച്ചു. 'എന്റെ ദയ അവരുടെ വളർച്ചയ്ക്കുതകും.' ഞാൻ അവരെ ആട്ടിയോടിച്ചു. ചിലർ പ്രതികാരബുദ്ധിയോടെ എന്റെ നേർക്കു ചാടി. ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അവയിൽ ചിലവ തളർന്നുവീണു. മററുള്ളവ പത്തി താഴ്ത്തി.

മനോഹരമായ ആകാശത്തിലെ കറുത്ത മേഘങ്ങളോടു് എനിക്കു് അടങ്ങാത്ത വെറുപ്പായിരുന്നു. അവയെ കഴിയാവുന്നിടത്തോളം കണികകളാക്കി ഞാൻ തകർത്തെറിഞ്ഞു. അവ യോജിക്കുമെന്നെനിക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. ഞാനവയെ പലയിടത്തായി കുഴിച്ചു മൂടി. മേഘങ്ങളുടെ വെളുത്ത നിഴലുകളുടെ നയനങ്ങളിൽ ദുഃഖവും നിരാശയും പ്രതികാരവും തളം കെട്ടിനിന്നിരുന്നു. ഭീഷണി പൊഴിക്കുന്ന ആ കണ്ണുകളിൽനോക്കി പരിഹാസച്ചിരി ചിരിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു് എന്തെന്നില്ലാത്ത സുഖംതോന്നി. ഞാനവരോടു് പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾക്കിപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന്റെ കുറച്ചു ഭാഗവും, നിങ്ങളുടെ നിഴലും, തീവ്രതയുള്ള നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകളും ബാക്കിയുണ്ടു്. നിങ്ങളുടെ മറവുചെയ്ത ശരീരഭാഗങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു ചിലപ്പോൾ മാററാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരും. പക്ഷെ ഞാനെന്റെ പ്രവൃത്തി തുടരും. കാരണം നിങ്ങൾക്കു് പഴയ ശക്തി തിരിച്ചു കിട്ടില്ല.

കിട്ടാവുന്നിടത്തോളം വെളുത്തവ കോർത്തിണക്കി ഒരു ശൃംഖലയുണ്ടാക്കി. കറുത്തവയെ വെളുപ്പിക്കുകയും, വെളുക്കാത്തവയെ തകർക്കുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു അവരുടെ ജോലി. എന്റെ ശൃംഖലയുടെ മുന്നിൽ വെള്ളയണിഞ്ഞ ശവക്കല്ലറകൾ തകർന്നു വീഴുമ്പോഴും അവയുടെ ഉള്ളിൽനിന്നു് കറുത്ത രൂപങ്ങൾ ഉയിക്കുമ്പോഴും, കറുത്തവയെ വെളുപ്പിച്ചെടുക്കുമ്പോഴും, വെളുക്കാൻ കൂട്ടാക്കാത്തവ തകർക്കപ്പെടുമ്പോഴും ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. ഈ ലോകത്തിൽ സുഖം അനുഭവിക്കുന്നതു് ഞാനാണു്. സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവൻ ഞാനാണു്. കാരണം ഞാൻ എനിക്കിഷ്ടമുള്ള പ്രവൃത്തിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു.

എനിക്കു ചുററും ഒരു ഹിമയുഗം വരുന്നുണ്ടെന്നു് എനിക്കു് സംശയം തോന്നി. പെട്ടെന്നാണു് അതു് സംഭവിച്ചതു്. എന്റെ ഒടിഞ്ഞ മുള്ളുകൾക്കു മുകളിൽ കവചങ്ങളിടപ്പെട്ടു. എന്റെ ശാഖകൾ മഞ്ഞുകൊണ്ടു് മൂടി. അവ എന്നോടു് ചേർന്നു. ഹിമയുഗത്തിനുനേരെ സൂര്യൻ കണ്ണടച്ചു. അങ്ങനെ വസന്തകാലാഗമനത്തിനുള്ള കണക്കുകളില്ലാത്ത ദിവസങ്ങളെണ്ണി ഞാൻ കാത്തിരുന്നു.

അതു സംഭവിച്ചപ്പോൾ പ്രകാശം പൊട്ടിവിടർന്നു. ശാഖകൾ സ്വതന്ത്രമായി, മുള്ളുകൾ സ്വതന്ത്രമായി, പക്ഷെ, എന്റെ ശാഖകൾ തളർന്നിരുന്നു. ഞാൻ കണ്ണുതിരുമ്മി നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതു് എന്നെ നോക്കി പല്ലിളിക്കുന്ന കറുത്ത മേഘങ്ങളെയാണു്. ഞാൻ സകലശക്തിയും സംഭരിച്ചു് എന്റെ ശാഖകൾകൊണ്ടു് അവയെ ആഞ്ഞടിച്ചു. "നിന്റെ കണക്കുകൂട്ടലുകളെല്ലാം തെററി. ഇന്നവ കരിമ്പാറകളേക്കാൾ ഉറപ്പു സംഭരിച്ചിരിക്കുന്നു." ഞാനെന്റെ തകർന്ന ശാഖകളുമായി എന്നിലേക്കു് ഒതുങ്ങിക്കൂടി. അന്നുമുതൽ ഞാൻ ഭീരുവായി.

ഒരിക്കലും എന്റെ വേരുകൾ ഭക്ഷണംതേടി നടക്കാറില്ലായിരുന്നു. കാരണം എനിക്കു് തടിയിൽ വലിയ ശ്രദ്ധയില്ലായിരുന്നു. ഇന്നു് അല്പം ജലത്തിനായി എന്റെ വേരുകൾ ഉഴറുകയാണു്. ഇന്നു് ഞാനല്പം വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ എന്റെ സന്തോഷത്തിന്റെ ദിനങ്ങളെ മനസ്സിൽ വെച്ചു് താലോലിച്ചു് രണ്ടിററു കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ വീഴ്ത്താൻ ഞാൻ മറക്കാറില്ല,

○

കഥ

രൂപാന്തരങ്ങൾ

ടി. എ. ശശീധരൻ

ശൂന്യമായ, അനന്തമായ, ദുർഗ്രാഹ്യമായ നാളെയുടെ വിധിക്കുവേണ്ടി ഞാനലഞ്ഞു നടന്നു. ഒന്നും നേടാനാവാതെ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുകയും ഒന്നും നേടാൻ കഴിയാതെ തള്ളിവിടുകയും ചെയ്യുന്ന ഇന്നിന്റെ ആവത്തനവിരസതയുടെ മടുപ്പിക്കുന്ന ദുഷിച്ച ഗന്ധവും ശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ ദുഃഖിതനായി, ഖിന്നനായി അലഞ്ഞു. വെറും ഹൈപ്പോതെസിസിന്റെ നൂൽച്ചരടിൽ കടിച്ചുതൂങ്ങിക്കിടന്നുകൊണ്ട് ഞാനിന്നാടുകയാണ്. ഒരസ്തിത്വവുമില്ലാത്ത എന്നിലെ ഞാൻ........

ഒരു ജോലിക്കുവേണ്ടി തെണ്ടിത്തിരിയാത്ത ദിക്കുകളില്ല ഈ മഹാനഗരത്തിൽ. മുട്ടാത്ത ഒരൊററ വാതിലുകളുമില്ല. എന്റെ പാദസ്പർശമേൽക്കാത്ത കല്ലുകളോ മണൽത്തരികളോ പോലുമോ ഈ നിരത്തുകളിലുണ്ടാവില്ല. ഞാൻ കണ്ടുമുട്ടാത്ത മനുഷ്യരോ മൃഗങ്ങളോ ഇവിടെയില്ല. പക്ഷെ ഇവിടത്തുകാർക്ക് ഞാനപരിചിതൻ....അജ്ഞാതൻ....നഗരജീവിതത്തിന്റെ മലരികളിൽ, ചുഴികളിൽ ഞാൻ ലോകം കാണുകയായിരുന്നു. ഇന്നിന്റെ രൂപവും നാളെയുടെ ഭാവവും ഇന്നലെയുടെ കോലവും ഞാൻ ദീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ജീവിതം ആരംഭിക്കാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു പൗരനാകുകയായിരുന്നു.

നഗരത്തിന്റെ അലകും പിടിയും ഞാൻ കണ്ടു. ഉഷ്ണപ്പുണ്ണും ചൊറിയും പിടിച്ച്, പീളകെട്ടിയ കണ്ണുകളോടെ കൂനിക്കൂടിയിരുന്ന് വെയിൽകായുന്ന തള്ളവേശ്യകളെയും, വിളറിവെളുത്ത വിരൂപികളായ അവരുടെ മക്കളെയും ഞാൻ കണ്ടു. ജടകെട്ടിയ മുടിയിഴകളിൽ വിരലോടിച്ച് ജീവിതമാസ്വദിക്കുന്ന ഹിപ്പികളെയും, മണ്ഡൂകങ്ങളെപ്പോലെ വീർത്തവയറുമായി നിരത്തുകളിലിഴയുന്ന ഈർക്കിൽ ശരീരങ്ങളെയും, അവയിലിഴയുന്ന പ്രട്ടത്വത്തിന്റെ നീലരക്തത്തെയും ഞാൻ കണ്ടു. തിന്ന്, അവിടെത്തന്നെ വിസർജ്ജിച്ച്, അവിടെക്കിടന്നു മരിച്ച ചെറുപ്പക്കാരനായ കുഷ്ഠരോഗിയുടെ പിഞ്ഞിളിഞ്ഞ വികൃതശരീരവും അററുപോയ കൈവിരലുകളുടെ തുമ്പിൽ രക്തവും ചലവും കട്ടപിടിച്ചൊട്ടിക്കിടക്കുന്നതും നഗരത്തിന്റെ മുഖമായിരുന്നു. ഒഴുകുന്ന രാജകൊട്ടാരങ്ങളിൽ അധഃകൃതവർഗ്ഗോദ്ധാരണത്തിനും സാധുജനസംരക്ഷണത്തിനുംവേണ്ടി വാശിയോടെ, വീറോടെ, വൈരാഗ്യബുദ്ധിയോടെ നാവിട്ടടിക്കുന്ന ജനപ്രതിനിധികളുടെ ചുവന്നു തുടുത്ത മുഖങ്ങളെ നോക്കി ഞാൻ ചിരിച്ചു. കരഞ്ഞു. പൊട്ടിപ്പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. പിന്നെ നിസ്സംഗതയോടെ നോക്കിയിരുന്നു. ഇന്നിന്റെ ഈ ദുഃഖങ്ങളും മദാലസതയും എന്നെയിന്ന് നിസ്സംഗതയെന്ന കഴുതപ്പുറത്തു കയററിയിരുത്തുകയാണ്. കഴുത എന്നേയുംകൊണ്ട് എത്രയെത്ര സാമ്രാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു....എത്രയെത്ര ഭൂലോകങ്ങൾ എന്നെ കാട്ടിത്തന്നു. പച്ചയും ഇളം നീലയുമായ ലോകങ്ങൾ....മജണ്ടയുടെ വർണ്ണപ്പൊലിമകൾ....കറുത്ത അമാവാസികളെയോർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ഇരുണ്ട ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ....ചലനങ്ങൾ....ജീവിതക്കിളിയുടെ ദുഃഖക്കേഴൽ....ആഹ്ലാദത്തിമിർപ്പുകൾ....

ഞാൻ എന്റെ സുന്ദരമായ മുഖം വെറുത്തു. എന്നെ വെറുത്തു. അച്ഛനേയും അമ്മയേയും, അവരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട, ഞാനായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാം ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി വെറുത്തു. ശപിച്ചു. വെറുപ്പിന്റെ ചെങ്കോലും കൈയിലേന്തി എന്റെ ദുഃഖം എന്നെ ഭരിച്ചു. ഞാൻ വെറുപ്പും ദുഃഖവുമായി അടന്നുവീണു തകന്നടിയുന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയായി....ബാഷ്പമായി.

എന്റെ ബന്ധനങ്ങളിൽനിന്ന്, എന്നിൽനിന്നുതന്നെയുള്ള ഈ പലായനത്തിൽ ഞാൻ ഇവിടെയെത്തി. എല്ലാം വെറുത്തുകൊണ്ട്, വേദനിച്ചുകൊണ്ട്, മുക്തിനേടാനായി ഈ മലരിയിലെടുത്തുചാടി. തിരിഞ്ഞിറങ്ങുന്ന ചുഴി....ആണ്ടാണ്ടുപോകുന്ന കയങ്ങളുടെ വർണ്ണപ്പൊലിമയും നിശ്ശബ്ദ സ്പന്ദനങ്ങളും സംവേദനങ്ങളായി എന്നിലലിഞ്ഞു. ഞാൻ പൊരുത്തപ്പെടാൻ തയ്യാറായി.

പരിചയങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. നഗരത്തിന്റെ സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ. മുഖങ്ങളില്ലാത്ത സ്നേഹം ദുഃഖങ്ങളുടെ സ്നിഗ്ദ്ധതയില്ലാത്ത വരണ്ട സ്നേഹം. എന്റെ പരിചയക്കാരായ പലർക്കും എനിക്കൊരു ജോലി തരുന്നതിൽ മാത്രം വൈമുഖ്യം. എന്റെ ശൂന്യമായ നോട്ടവും കാടുപിടിച്ച തലയും അലസതയുടെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നതാണോ കാരണം? അതോ എനിക്കു എന്നോടുള്ള വെറുപ്പോ? ക്ലോറിൻവാട്ടറും കുടിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നിന്റെ ശാപമായി, മൂർത്തമായ ദുഃഖമായി, അകാരണമായ വൈരാഗ്യബുദ്ധി

ശിവദാസ്. പി.

പ്രോമത്യൂസ്-മാപ്പ്

ഓ, പ്രോമത്യൂസ്-
നീ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയെത്രയധികം
സഹിച്ചില്ല
ചങ്ങലകൾ നിന്റെ കൈകൾക്ക് കാപ്പ
തീർത്തപ്പൊഴും
'കോക്കസ്സി'ലെ പാറകൾ നിനക്കു കാവൽ
നിന്നപ്പൊഴും
ഞങ്ങൾ ആഘോഷിക്കയായിരുന്നു.

ആദ്യമായഗ്നിതൻ ചൂടേററ പിന്നെ-
യാചോപ്പിന്റെ ഗന്ധങ്ങളാസ്വദിച്ചും
പിന്നെ, പണ്ടു വിടന്നു കൊഴിഞ്ഞ
ദിനങ്ങൾത-
ന്നോർമ്മകൾ നൊട്ടി നുണഞ്ഞുകൊണ്ടും.
സ്വപ്നങ്ങൾ പുൽകുമാരാവിന്റെകൈകളി
ലെല്ലാം മറന്നിട്ടുറങ്ങിയില്ലേ!

മാപ്പ്-പ്രോമത്യൂസ്-മാപ്പ്!
അവസാനം നിന്റെ മാറിലെമാംസപാളികൾ
കൊത്തിമാററപ്പെട്ടതും
അഗ്നിജ്വാലകളുടെ തിളക്കമുള്ള അതേ രക്തം
പാറകളെ ചുവപ്പിച്ചതും
മിഴിനീരൊപ്പാതെ, കുടിനീരിറക്കി നീ
നിന്നതും
എല്ലാം ഞങ്ങളറിഞ്ഞു എല്ലാം.
എന്നിട്ടും,

ആയിരം വർണ്ണം വിടരുന്ന തീയിൽ
ആയിരം ഗന്ധമുതിരുന്ന തീയിൽ
നിന്നിലൊഴുകുമാ രക്തനിറമാണൊ-
രായിരം ജ്വാലകളാളുന്ന തീയിൽ
എല്ലാം മറന്നുകൊണ്ടെല്ലാം മറന്നൊരൊ-
ണ്ടാടിത്തിമർത്തു തളർന്നു ഞങ്ങൾ

ഇതൊരു കുമ്പസാരമല്ല, കൈകഴുകലുമല്ല.
പാശ്ചാത്താപം പ്രായശ്ചിത്തമാകുകയില്ലെന്നും
ഞങ്ങൾക്കറിയാം.
എങ്കിലും
മാപ്പ്-പ്രോമത്യൂസ്-മാപ്പ്!

യോടെ, ശൂന്യനായി ഞാൻ കൽക്കത്തയിലും തിരുവനന്തപുരത്തും പിന്നെ അവസാനം ബോംബെയിലും അലഞ്ഞു. ബെൽബോട്ടം പാൻറ്സും ദാവൺശേരെ കോട്ടും ധരിച്ചുനടക്കുന്ന ആധുനിക വനിതകളുടെ കണ്ണുകളിൽ എന്നെക്കണ്ടപ്പോഴുണ്ടായ ഭാവം ഞാൻ ഓർക്കാൻ ശ്രമിക്കട്ടെ.....ഊർമ്മിളയെ പരിചയപ്പെട്ടതു് യാദൃച്ഛികമായിരുന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും എന്റെ ബാഹ്യരൂപം ആകെ മാറിപ്പോയിരുന്നു. ഞാനൊരു 'മെററാമോർ ഫോസിസ്' കഴിഞ്ഞു് അവതരിച്ച സമയമായിട്ടായിരുന്നു അതു്. എന്റെ കുടലുകൾ കത്തിക്കരിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരുന്നു. ക്ലോറിൻ എന്റെ ആമാശയത്തേയും കുടലുകളേയും ശ്വേതീകരിച്ചിരുന്നു. എന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും മൂക്കിൽനിന്നും ക്ലോറിൻ പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നിൽ ക്ലോറിൻ മാത്രം നിറഞ്ഞുനിന്നു. ജടകെട്ടിയ മുടിയിഴകളിൽനിന്നും അരിച്ചിറങ്ങിയ പേനുകൾ എന്റെ മാറത്തു് ഒഴുകി നടന്നു. ഞാനവയെ താരാട്ടുപാടിയുറക്കി. എന്റെ താരാട്ടുപാട്ടു കേട്ടുകൊണ്ടാണ് ഊർമ്മിള കടന്നുവന്നതു്. അവൾ എന്നെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിച്ചു് കൈപിടിച്ചു നടത്തികൊണ്ടുപോയി. എനിക്കു ഭക്ഷണവും പിന്നെ കിടക്കാൻ ഇടവുംതന്നു് എന്നെ പാടിയുറക്കി. എന്റെ തലയിലെ പേനുകളെ മുഴുവനും അവൾ വെയിൽ കാഞ്ഞിരുന്നു് കൊന്നു തീർത്തു. എന്റെ തലയിൽനിന്നും പേനുകൾ കൊഴിഞ്ഞു വീണുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്റെ നീണ്ട നഖങ്ങളിലെ ചെളിപ്പാറകൾ അവൾ വൃത്തിയാക്കിത്തന്നു. എന്റെ ക്രമംതെററിയ ജീവിതം അവൾ ക്രമീകരിച്ചു. ക്രോഡീകരിച്ചു. മകനും അമ്മയും.... മകന്റെ ഏകാവലംബമായ അമ്മ. ജന്മാന്തരങ്ങളായി മുറുക്കികെട്ടിയ രക്തബന്ധങ്ങളുടെ പൊട്ടാത്ത ഇഴകൾ....ജീവിതസാഫല്യങ്ങൾ ....പുതിയ വർണ്ണങ്ങളിൽ, പുതിയ ഭാവങ്ങളിൽ നുരച്ചു പൊന്തുന്ന ജീവിതതൃഷ്ണ. ഊർമ്മിള എന്നെ ജീവിപ്പിച്ചു. കട്ടിയായൊരു ജോലിയും തന്നു. ഞാൻ വളർന്നതോടെ, എന്റെ പഴയ രൂപവും ഭാവവും മാറിയതോടെ ഞാൻ ഊർമ്മിളയുടെ കാമുകനും അവൾ എന്റെ കാമുകിയുമായി.... ഞാൻ ഭർത്താവും അവൾ ഭാര്യയുമായി....പിന്നീട്ു് ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്കിരുവശത്തും കിടന്നുറങ്ങി....പിന്നെ ഞാൻ അവളുടെ സൂക്ഷിപ്പുകാരനായി....കാവൽപ്പട്ടിയായി....പിന്നെപ്പിന്നെ ഉഷ്ണപ്പുണ്ണിന്റെ സന്ദേശവാഹകനായി, സിഫിലിസിന്റെ രോഗാണുക്കളായി ബോംബെ നഗരത്തിൽ അലഞ്ഞു നടന്നു. ○

ക്രൈസ്ററ് കോളേജ് മാസിക - ഇരപിരാത്താഴ്

കഥ

കവാടം

സി. രത്നമോഹൻ

പുഴ ഉറങ്ങാനൊരുങ്ങുകയായിരുന്നു.

ഉണരാൻ വേണ്ടിയുള്ള ഉറക്കം.

അകലെ പ്രതീചിയുടെ തളങ്ങളിൽ ഒന്നുരണ്ടു മഞ്ഞുതുള്ളികൾ ഉടഞ്ഞുകിടന്നു. മഴവെള്ളം വീണു പുതഞ്ഞ മണ്ണിൽ പുതുമണം.

എങ്ങും മഴച്ചാറലിന്റെ സംഗീതം.

വിളിപാടകലെ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന ചെറവാളൂർക്കുന്നിന്റെ തുഞ്ചങ്ങൾ കറുത്തു പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ഇളമ്പൊക്കങ്ങളിലെ ഓരോ രാവിലും വല നെയ്യാനെത്തുന്ന ചിലന്തികളുടെ ആത്മാവുകൾചെന്നു പൊളിയൻ പാറക്കെട്ടുകളിൽ തടവിയലഞ്ഞു. ഇപ്പുറം ഇരുട്ടുപരക്കുമ്പോൾ ഇണചേരലിന്റെ നിർവൃതിയിൽ എതിർപ്പിന്റേയും സംതൃപ്തിയുടേയും ഗന്ധംഅറിച്ചുനടന്നു. ചിലന്തിവലകൾക്ക് വെളുത്ത നിറമായിരുന്നു. അവയ്ക്കപ്പുറം പാറവാതിലടഞ്ഞുകിടന്നു. കാലാന്തരങ്ങളായി അടച്ചിടപ്പെട്ട കന്യകയെത്തേടിയെത്തിയവർ പലരായിരുന്നു,

ഇന്നെല്ലാം പാറക്കെട്ടുകൾ.

പുഴകടന്നെത്തിയ ആദ്യത്തെ അന്വേഷകൻ മോഹേശ്വരൻ.

—വാതിൽ തുറക്കൂ. ഞാനകത്തുവരട്ടെ.

നിശ്ശബ്ദത ഉറഞ്ഞുകൂടിയ പാതിരാവിൽ അന്വേഷകന്റെ ശബ്ദം ഇടിമുഴങ്ങി.

—എന്തിന്, വിദേശിയായ സുഹൃത്തേ?

നിന്നെക്കാണാൻതന്നെ.

പിന്നെ ഒരു പിടി നിശ്ശബ്ദത. പിറേറന്ന് പാറകളുടെ എണ്ണം കൂടി. വെയിൽ പാറിയിരുന്ന ഒരുച്ചനേരത്ത് രണ്ടാമനും മഞ്ഞുരുകിയൊലിഞ്ഞ പുലരിയിൽ മൂന്നാമനും കടന്നുചെന്നു. ചിലന്തിയുടെ മുന്നിൽ തപസ്സിരിക്കുന്ന മുനിയമ്പാറകൾ അവരത്രെ. ഇന്നലെ സന്ധ്യക്ക് കരിയിലപ്പിടകൾ മയങ്ങാനൊരുങ്ങുന്നേരം പാറപ്പുറത്ത് ഇറകിയിരുന്ന പറയോന്തുകളിലൊന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

ഇന്നത്തെ അന്വേഷകൻ—രഘരതിസാരൻ.

ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്ന് ഉടുക്കിന്റെ ശബ്ദം താളം തെററിയുയർന്നു.

—എന്റെ പെണ്ണേ, വാതിൽ തുറക്കൂ

—ആരാണത്–ന്ത്യാ വേണ്ട്യേ····

പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ. അട്ടകൾപോലും ഉയിരടക്കിനിന്നു.

ഒന്നു വേഗമാവട്ടെ. എഴുന്നേൽക്കൂ. കോറിമുറിയുന്ന മുനയൻ വാക്കുകൾ.

—നിങ്ങൾ ആരാണ്?

—നീ തന്നെ.

ഒരു നിമിഷം; കരിയിലപ്പിടകൾ പറന്നകന്നു. ചീവീടുകൾക്ക് ജീവൻവെച്ചു. ഇരുട്ടിന് കട്ടികൂടി. എങ്ങുംഘനീഭവിച്ച അന്ധകാരം. ചറ പിറന്നനെ മഴപെയ്തു.

ഇന്നു രാവിലെ ചിലന്തിവലകൾ അപ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. പാറക്കെട്ടുകൾ കിടന്നയിടം പുല്ലുകൾ നിറഞ്ഞു. അവയ്ക്കിടയിൽ വാതിലിന് രൂപം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. പുല്ലുകൾക്കപ്പുറം നാലു കാൽപാടുകൾ മാത്രംബാക്കി.

A DEMIGODDESS OF EVILS

madhu nambiaru veetil

She, worst of all queens
a demigoddess of evils
vehemently criticized and judged guilty
in the last judgement of His Majesty.
tried she hard to over-come the shame,
hurling her rust-eaten cudjel at him
But to no avail.
Revolution, her bleeding betrayal of revolution
Proclaimed she once again
would do wonders
But to no avail.

Instead, it brought out a darker history
of her morbid ins and Sordid outs
unworthy of ear and eye.
Beware her, She is again at work
To get hold of her lost glory
Believe not her words
for she is a demigoddess of evils.

"We mean, by revolution, the uprooting of the present social order. For this, capture of state power is necessary. The state apparatus is now in the hands of the previleged classes. The protection of the interests of the masses, the translation of our ideals into reality, that is, the laying of the foundations of society in accordance with the principles of Karl Marx, demands our seizure of the apparatus ...

"India's struggle shall continue as long as a handful of men in power continue to exploit the labour of the common people for their own ends, whether the exploiters are Indian or British, or both in alliance, nothing shall halt the struggle .."

BHAGAT SINGH, Declaration to the courts of British Raj (1931)

OUR VISION OF INDIA ● M. V. RAMAN

india in retrospect

Indian people have a great tradition. But the slavish character of the State is tarnishing the very face of the nation in front of the world conscience. Economic slavery and political slavery are not mutually exclusive. The transfer of power of nineteen forty seven was only a mockery of freedom. It was a transfer of power from white exploiters to black exploiters. There cannot, howevr, remain any doubt that the misery inflicted by the British on Hindustan was of an essentially different and infinitely more intensive kind than all Hindustan had to suffer before. I am not alluding to Western despotism clamped upon Asiatic despotism by the British East India Company, forming a more monstrous combination than any of the devine monsters designed to startle us in the Temple of Salsette. This is no distinctive feature of British colonial rule, but only an imitation of the Dutch. "All the civil wars, invasions, revolutions, conquests, famines, starangely complex, rapid and destructive as the successive action in Hindustan may appear, did not go deeper than its surface. England has broken down the entire framevork of Indian Society without any symptoms of reconstitution yet appearing. This loss of their world (old) with no gain of a new one imparts a particular kind of melancholy to the present misery of the Hindoo, and seperates Hindustan ruled by Britain from all its ancient traditions and from the whole of its past history."

With the national movement led by Gandhi, an unconscious represntative of the Indian bourgeoisie, the people of India were very much encouraged to fight against Britain. Thus a national state was formed

in India. Before that there existed in India a feudal social system. By examining the production relations and productive forces, we can find out the basis of any social system. The accumulation of cultivable lands in the hands of a few feudal landlords, the resulting deprivation of landless peasants, cultivation of fragmented lands using primitive productive insturments, dependence on the mercy of natural forces--these are the symptoms of feudal production.

Power was vested in the hands of a number of Kings. They were the supreme authorites in their provinces. The landless peasats were disaffectedly suppressed. Untouchability and superstitions were rampant. Day by day the number of landless peasants increasted. The tenants suffered increasing torment because of the unbearable burden of tax, lease and debts. The barbarism of feudal landlords who were above the laws was playing the Thandava. The templegracing consorts tore at their will the grace of peasant girls into pieces. The "Harijans", Girijans" and other landless peasants were bought and sold like cattle.

The situation changed with the establishment of the British rule. The profound hypocrasy and inherent barbarism of bourgeois civilisation lay unveiled before our eyes, turning from its home, where it assumed respectable forms, to the colonies where it went naked. They claimed themselves to be the defenders of property. But with nineteen forty seven they were forced to yield to the advancement of national feeling.

The constitution drafted after the transfer of power in 1947 faithfully reflects bourgeois idelology by legitimising exploitation and slavery and by encouraging cultural and psychological repression by force. The State is an organ of class rule, an organ for the oppression of one class by another. It is a creation of "order" which legalises and perpetuates this oppression by moderating the conflicts between the classes. It is the product of the irreconclability of class antagonisms, a power "standing above society and alienating itself more from it." Its first distinguishing feature is the division of its subjects according to territory. The second is the establishment of a public power in the form of armed men, prisons and institutions of coercion. This power grows stronger as class antagonisms become more acute within the state. Special laws proclaim the sanctity and immunity of the officials. Thus the public power and the right to levy taxes exalt the officials above society; even the "shabbiest police servant" of the ruling class is considered "superior" to the tillers of the soil and the workers in the factories who are the real producers of wealth and culture. A democratic republic is the best possible political shell of capitalism. Once the capital has gained possession of the very best shell, it establishes its power so securely, so firmely, that no change of person, instiutions or parties in the bourgeois-democratic republic can shake it. Universal suffrage is but another instrument of the bourgeois rule. The bourgeois ruler and the parlimentary parties of all hues and varieties instil into the minds of the people the false notion that universal suffrage is really capable of revealing the will of the majority of the working people and of securing this realisation. The reformists thus help only to prevent the seizure of power by the proletariat and the realisation of real peoples democracy. These general contentions have been fully borne out by the "post independant" history of India.

Its first primeminister, Jawaharlal Nehru held economical and political views based on bourgeois socialism which is one of the three varieties of reactionary and unscientific socialism, the othertwo beeing feudal socialism and petty bourgeois socialism. The socialistic bourgeois wants all the advantages of

modern social conditions without the struggles and dangers resulting there from. He desires the existing state of society minus its revolutionary and disintegrating elements. He wants a bourgeois without a proletariat. A second and more practical but less systematic form of this socialism seeks to depreciate every revolutionary movements in the eyes of the working class by showing that no more political reform, but only a change in the material conditions of existence, in economic relations, could be of any advantage to them. By changes in the material conditions of existence this form of socialism by no means understands abolition of the bourgeois relations of production- an ablition that can be efflected only by a revolution but administrative reforms based on the continued existence of these relations; reforms, therefore, that in no respect effect the relations between capital and labour but at the best lessen the cost and simplify the administrative work of the bourgeois goverment. Freetrade: for the benefit of the working class. Protective duties: for the benfit of the working class. Prison reform: for the benefit of the working class. This is the last word and the only seriously meant word of bourgeois socialism. It is smmed up in the phrase—the bourgeois is a bourgeois: for the benfit of the working class.

The lessons of the emergency

It was during the rule of Nehru's daughter, IndiraGandhi, that bourgeois democracy and the bourgeois State threw away their masks and revealed to the people their real content. The national emergency clamped in June 1975 was by no means a bolt from the blue. It was always there lurking in the pages of the "Indian Constitution" as a sword within a beautiful scabbard. In all the semicolonial countries except India the democratic masks withered away in many stages and different type of dictatorial rule emerged. This didnot happen in India soon because the withdrawal of the Telengana Sturggle and the total surrender of Indian communists to revisionism helped the ruling classes to conceal their true nature from the people for some time more. This mask began to be exposed little by little when new revolutionary forces emerged to express their protest in radical forms. The ruling classes were now devided into pro-American and pro-Soviet groups, the former standing for a retention of the bourgeois democratic masks and the latter for a soviet model bureaucratic dictatorship. The pro-Soviet clique gradually gained supremacy through the Indo-Soviet treaty and the Bangladesh War of 1971. The role that Jayaprakash Narayan played in the Bihar of 1974-75 was not different from that of his master, Vinoba Bhave, during the Telangana Struggle. Its purpose was to subdue armed revolutionary struggle with a non-violent bourgeois-democratic reformist movement. With his faith in Western-style bourgeois democratic method, Jayaprakash became an ideal spokesman of the pro-U. S. clique. The sharpening of the armed struggle in various states, the growing contradiction within the ruling classes, economic crisis and the popular dissatisfaction with the reformist policies together forced the pro-soviet ruling class who wielded State power to throw away their masks by declaring internal emergency in June, 1975. This victory of the pro-Soviet clique was however, temporary as proved by the election verdict. The victory of the 'Janata Party' came like a windfall for the pro-U. S. clique that had been slowly nurturing that cretin, Sanjay Gandhi, as its spokesman who in his eagerness to seizure power along with his pro-U. S. accomplices had forced his mother to declare general elections. The people's verdict against the Indira Government is now pointed out as a proof for their agreement that bourgeois democracy has taken roots in India. But the truth is that, people are always against despotic rule and

suppression. This popular thirst for freedom that has persisted throughtout the human history cannot be considered a manifestation of their faith in bourgeois democracy. It was a negative vote from the people—a vote against autocracy and oppression. That people have no illusions about the Janatha Party is proved by the fact of their voting for all anti-Indira parties and individuals. The elections proved that the people are much more politically conscious than they have been thought of and the understand all problems in their true perspective. They are sure to stand behind the revolutionary forces once they are convinced that people's war is the only alternative to bourgeois elections. They are moving towards such a conviction since what the Janatha Government has done is no more than putting on the bourgeois democratic mask once again. Their economic policies continue to help the capitalists and feudal landlords within the country, and the U. S., Soviet and other imperialists and neo-colonialists outside.

the present and the future

Today India is a semi-colonial and semi-feudal country. A democratic India will never take birth if it is not emancipated from the double-faceted internal and external tyrannies. The state now is a coercieve instrument which builds house for the Russia —U.S. Imperialist forces, feudal land-lords and bureaucratic agency - bourgeoise.

The unruly competitions between imperialistic powers have sunk India into serious troubles. Mansions shall not rise up in New-york and Moscow with the wealth of Indian people who reel under stark poverty. None who is patriotic will allow the foreign capitalists to plunder this land through various spheres of exploitation such as lendings, aids, co-operative schemes, uneven trades and finance capital.

We must hold fast to the sacred duty of liberating our nation from foreign supremacy. We must wipe off for good all these heinous powers and agents who steal even milk from the lips of the Indian infants.

The Indian rulers, who give air in the nuclear explosion conducted by Russia at the expense of Indians in Rajastan, and in the launching of Aryabhatta, cannot hide their begging bowls. The number of starvation deaths of the unemployed and suicides is increasing day by day. This nation still adorns primary place in the world price-rise, infant—mortality, prostitution, contageous diseases, illiteracy and foreign debts.

Lay-offs and lock-outs cast away countless workers into the streets. The pathetic news of woman—trafficking and child-trades pour shame on the patriots.

It is the internal feudal production relations which stands as a basis for the merciless imperialistic exploitations. The majority of population live depending purely on agriculture. But 80% of the farm lands is in the hands of feudal landlords who constitute mere 20% of the population. The "land-reforms" of the different governments have not even touch an edge of the feudal exploitation.

The unholy relations which were carried out till the last minute with Thiew-Lonnol puppet government, the treacherous indifference in the case of the withdrawal of U. S. force from Korea, the open support for the armed infiltration of Russian imperialists into Angola, the silence related to the presence of the Russian Navy in Indian ocean, the objection towards the 200 nautical mile sea limit raised by the third world nations, the objection against removing the notorious Veto-Power of the Super power supremacy-in these Indian rulers have exposed themselves as the faithful foot-servers of the Soviet-American imperialist powers.

The dialectics among the Indian ruling elites, of embracing both super powers join-

.tly and severally has been upturned and tension has became an insoluble character.

We must build in the place of Bourgeois Democracy, a new democratic order based on the support of the whole working people. By that process we can raise India gradually to a new and bright era of great fraternity and human unity where man will not exploit man, and harm one another. In this great attempt, working class constitutes the leadership. Poor landless peasants are the main force, middle-class peasants and petti-bourgeois are faithfull allies. Rich peasants and a section of the national bougeoisie will be the instigating forces of the new democracy. The feudal landlords, U. S.-Soviet imperialists and the agency bourgeois are the foes of the people and have to be swept off completely.

The changes brought about in the assemblies and ministries could not save us from the sad plight of our society. Parliamentary institutions and organisations are the instruments of the exploiters to sterilize the Indian youth. Neither the "Hatao" magics nor the "20 point hymns" of parliamentary institutions can hoodwink us. We believe, the use of force is the midwife of the new order. Operation is impossible without equipments. The blood-shed in an operation to weed out the parasites from the society is pure. This is the decade of popular warfare. The liberation struggle of the people is being strengthened throughout the world. In Asia, Africa and Latin America revolution has become an impregnable phenomenon. Europe also is troubled. "Countries want freedom, nations want liberation and people want revolution." "The fierce torrent of this era is becoming fiercer." Cambodia, Laos, Vietnam, North Korea, Mozambique and Guinea-Biswa are progressing through Peoples Democracy. Peoples China and Albania are more than half way in the path of socialist reconstruction.

"Immeasurable suppport will accrue to a reasonable and ideal aim." It is the era of the great cultural revolution. India has to improve through People's Democracy. It is the only way to the capture of power by the proletariate and to achieve the goal of socialism.

some basic facts about india

Total area : 3,280, 483 Sq. Kms. expanded to 3,287,782 Sq. Kms. by annexation of Sikkim.

Population : 625 million, second after peoples Republic of China

Rural Population : App. 450 million, 80%.
Landless : app. 180 million, 40%.

Total no. of workers : (1974) 19million.
Number of Industrial workers: (1973) 9million.

Number of Unemployed : 22 million (regd.)

Child Labour : below 15 yrs age: 6 million, 10% of total labour force.

Population below subsistence: app. 72%
Total illiteracy : illiteracy among women 89%

Women Employment : 94% in unorganised sector ; 85% in agriculture

G. N. P. : (1976) at 60-61 prices Rs. 234,140 million.
at market price: Rs. 641,680 million
agriculture: 41%

Foreign investment : (1969) Rs. 16,113 million.

Gross foreign "Aid" : (1975-76) Rs. 16,390 million

Balance of Payment : (1975) Rs. 16,410 million

Foreign Debts:(1977) Rs. 82,2200million

Debt service ratio : (1977) 21.2

Production Indices:
manufacturing (1970=100), 1976—135
agriculture (1961-62=100) 1976—148.6

Consumer price index : (1960=100) 1977—312

Land Uncultivated : app. 100 million Acre

INDIAN CONDITION

(In these pages we present a few revealing facts on Indian Condition.)

IMPERIALIST PLUNDER OF IND'A

When India became independant in 1947 the class relations within the country and the relationship of the country as a whole to imperialism did not really change. One of the first acts of the Indian Government was to assure the foreign capital that its investments in India will be safe. Since then, the Indian State has on occasions attempted not to be totally dependant from imperialism, it has not been very successful. Thus 30 years after independance, the extent of imperialist exploitation of India is greater than in 1947: this has adversely affected the growth of Indian economy.

Since 1947, foreign private investments extracting superprofits has gone up markedly as shown below:

Table 1 — Privatc Foreign Investments (Rs. in Millions)

Country	1946	1955	1961	1966	1969
U. K.	2,060	3,659	4,476	5,492	6,311
U. S. A.	112	396	959	2,445	4,296
W. Germany	1	24	105	396	1,040
Canada	0	23	65	—	—
Others	385	355	1,205	2,449	4,466
Total	2,558	4,429	6,810	10,782	16,113

The rate of increase in foreign private investments is far greater than the rate of industrial growth, which is less than 6% per annum on the average. The growing dominance of foreign pritrvate capital in the Indian private sector is also growing. The direct foreign control in the total private sector asset was 15% in 1960-61, 20% in 1966-67 and grow to 30% by 1974. The indirect control by the foreign investment is more than double of the extent of direct control.

Foreign investment controls key sectors of the Indian Economy while it has retaind control of plantation and mining it has penetrated into other areas.

The profit margin of foreign investments in India is much higher (as in other third world countries) than in the centres of imperialism. It is about 15% which is roughly twice the profit rate of Indian companies.

The amount taken out of India in the form of dividents, profits and royalties are enormous. Dividents and royalties alone accounted for (Rs. Millions) 235 in 1960-61, 316 in 1965-66 and 524 in 1969-70.

As a result of investments and loans, the drainage of capital out of the country has been constantly increasing. Thus between 1951-71, at least Rs. 15,5000 million have gone out of the country, of which royalties

Table 2 : Foreign Assets in Some Key Sectors : (Rs. Millions)

Sector	1955	1966	1969
Manufacturing	1,291	5,506	8,902
Construction, Transport & Utility	427	1,254	2,236
Financial	174	511	736

accounted Rs. 1,500 million, fees of Rs. 1,800 millions and dividents Rs. 12,000 millions. Besides investments in private sector, imperialism has also been plundering India through investments in the public sector which mainly represents the beaurocratic capital.

Imperialist "aid" is a system which has been developed particularly since the end of second world war. This constitutes an important aspect of the neo-colonial policy of of various imperialist countries in which the superpowers have specialised more than others.

Almost all imperialist. "aid" is tied: that is, it can be used only to buy products of the "aid giver". Thus imperialism has been able to force a market for its goods, especially outmoded technology, at infllated rates. Imperialist aid has distorted the nature of the Indian economy. This distortion is caused by forcing a type of industrial development which is profitable to imperialism but harmful to the Indian nation. Since a balanced development of various aspects of economy, agriculture, heavy industries and lightindustry is cruicial for a developing country like India in order to reach a stage of self-reliance, the distortion caused by imperialism in economic growth assumes even greater significance. For instance, the dominant position of the Soviet Union in public sector forced India to pay overemphasis in the development of certain type of heavy industry at the cost of development in other fields. As a consquence India produced more iron ore and steel in 1976 than it could consume and had to export 2 of the total 6 million tons relatively cheap rate.

Through forcing the purchase of its knowhow, imperialism has suppressed the development and in particular the utilisation of the Indian knowhow better suited to the Indian conditions. Thus an Indian enterprenuer is forced to import technology even if it is available locally. Furthermore many colloboration agreements with foreign companies are for items such as refrigeratiors, televisionsets and are not needed by most people and which can easily be developed in India.

This kind of imperialist "aid" which has adversely affected the growth of Indian economy is quite enormous. By 1975, U. S. economic "aid" to India totalled 10,300 million U. S. dollars making up 37.1% of the total foreign "aid".

Imperialist "aid" has also created a vicious circle forcing India to continue to depend on such "aid". Over the years India has to use most of the "aid" it receives to pay back services on the previous "aid". For example 1975-76, India paid Rs. 7,000 million as dept service for an untilised 'aid' of Rs, 16,390 million. Starting with no debt in 1947, the debt of India reached Rs. 120,000 million.

PLUNDER THROUGH TRADE

While the trade between India and imperial countries have gone up since 1947, the terms of the trade have been increasingly favourable imperialism and unfavourable to India. The superpowers account for one quarter of the total trade Generally speaking the existing world market is so orgnised that the third world countries do not get proper share for their exports while they pay excess amount for imports. For example in 1951, 158 pound of coffee could buy a ton of steel while for the same amount of steel 35016. of coffee was required in 1961· Since 1972 Indian prices have gone up by 40% while the prices of imports have almost doubled.

In short, through "aid", investment and trade, imperialism, in particular the two superpowers have penetrated the Indian Economy causing great harm to India as a whole. While it brings superprofits for the imperialists, it hinders the growth of Indian Economy, causes misery for the Indian people and threatens even the political independance. Without defeating imperialism economic independance cannot be won and without winning economic independance is not secure and complete.

British imperialism in India

The British imperialists are still the largest single investor in the private sector of India. Out of some 5,000 foreign collaborations, more than 1,200 were British multinationals.

The plunder by the British multinationals is quite significant. Out of total assets of foreign branches and subsidiaries in India of Rs. 29,220 million in 1972, British multinationals accounted for Rs 18,180 million, or 62.2 percent. British imperialist multinational's assets continued to increase. For example, from 1969 to 1972, the assets belonging to British multinationals jumped from Rs 15,370 to Rs 18,180 million. British multinationals have 351 branches out of total 538 branches. These assets increased by Rs 2,610 million. Over the years, these branches and subsidiaries belonging to British multinationals have reaped fabulous profits through dividends, royalties, technical knowhow, fees, etc. For example, Unilever, which has been operating in India since 1933, started with a small initial capital of Rs 20 million and built up a capital of Rs 170 million by 1974-75. It is this interest which British imperialism wants to protect in India

Debts to imperialists

According to a recent report, India'sdebt to foreign imperialism continuestoin crease. For the year ending August 1977, the total outstanding foreign debt increased from 12 billion dollars in October 1973 to $16.2 billion (excluding the loans from the international Monetary Fund (IMF), an increase of 4.2 Million dolorslor 35 percent in little less than four years. Debt service payments (repayment of principal plus interest) has gone up from Rs 595.8 crores in 1973-74 to Rs 623.47 crores for the year 1977-78 with the repayment of capital increasing from R 399.9 crores to Rs 400.35 crores and interest increasing from Rs 195.9 crores to Rs 222.92 crores. The debt service payments for the period from 1978-79 to 1989-90 is estimated to be Rs 8454.94 crores, an average of Rs 768.6 crores per annum. (Indian Economic Diary, Oct. 22-28. 1977. Figures in dollars are converted at a conversion rate of Rs 1=0.1348) dollars

Out of $16.2 billion outstanding external debt, Consortium countries consists of $14.2 billion (87.7 percent of total), of which U. S. imperialism consists of $4.1 billion (25 percent of the total), and the International Development Agency (AID) which is an Agency of U. S. imperialism consists of $3.8 million (23.5 percent of the total). This shows that U.S. imperialism holds a significant portion of the external foreign debt.

This increasing external debt owed to the foreign imperialists, particularly to U.S. imperialism, is an increasing burden on the backs of the Indian people.

Industry, workers and big capitalists

The rate of industrial production has averaged about 6% per year since 1950. There is an increasing slow down in industrial growth; it was 11% in 1951-52, 6% in 1961-62 and 3% in 1973-74, Generaly speaking even this growth primarily parallels the concentration of capital in the hands of a few. Top 20 companies accounting for approximally ⅓ of the assets of all companies.

The Birlas, who because of their closest association in the India's beaurocratic capital grew to the no: 1 position among the Indian big capitalists during the period of emergency, control 66% of automobile production, 75% of textile, 27% electric fans, 24% of railway wagons, and 16% of room airconditioners. The steel ingots, industrial machines and soaps are under the domain of tatas.

Table 3 : Assets of Different Companies (Rs. Millions)

	1966-67	1972-73	1974-76
Small cos	9,610	12,888	
Medium & Large cos	94,220	125,090	164,800 (1973-74)
Top 20 cos	20,800	31,150	51,100
Tatas	5,206	6,855	9,750
Birlas	4,469	7,285	10,650

Top 20 capitalists in terms of their assets (in Rs millions) in 1975-76 are Birlas (10,650) Tatas (9,750), Mafatlal (2,850), J. K. sighama (2,240) Scindia (2.170), Thapass 2,04o), Bangur (1,960), Sri Ram (1,870). Sarapai (1,830). ICI (1,820), Kirloskar (1,8770), Acc (1,690), Beri (1,480), Mahindra and Mahindra (1,440), Brjaj (1,430), Kilikas (1,390), Wnlchand (1,350), Modhi (1,260), Larson and Tourbo (1,140) and Kastutbhai and Lalbhai (1,030).

The net effect of extremely low earnings of the majority of the people also means that the industrial produce cannot be used by them. In fact, the riches 10% of the population consums 36% of the industrial ont put, top 30% consumes less than 64% of the total, while the bottom 30% consumes less than 9% of the total industrial out put. The low purchasing power of the majority of the population also effects the nature of the production. Thus, goods which are not demanded by the rich are also the goods that are not produced. For example, since 1961 the production of coarse cloth which used by the poor has decreased while the production of fine and superfine cloths has increased. Further more, since a progressively smaller proportion of the population, constitutes the market for the industrialists, almost no industly operates at full installed capacity or even half the installed capacity Thus while the installed capacites of the industries grew at an annual rate of 5.7% during the 60.5, the average utilisation during the years 1969-71 was 53% for consumer goods, 61% for intermediate goods, 43% for capital goods and 54% for all industries.

The increased impoverishment of the majority of the Indian people is reflected in the huge srock of over 20 million tens of food grains with the Indian goverment, which it is unable to dispose off. Thus the people starves while the food sits with the government insuring high profits for the rich land lords and traders.

attacks on workers

place	date	no. killed	no. wounded
Dilli-Rajahara mines, M.P.	June 3	10	18
ILSCO Dhanbad, Bihar	Aug. 26	1	6
Bokaro, Bihar	Aug. 28	1	1
Sahibabad. UP	Sep. 8	0	70
Mulund, Bombay	Oct. 24	0	69
Kanpur, Swadeshi Cotton Mill	Dec. 6	more than 200	neary 1000 or above
Lucknow,UP	Dec. 26	0	7

impoverishment of the Indian People

Due to the economic crisis, the vast majority of the Indian People are facing increasing impoverishment. The percentage of total number of people living under the poverty line has increased from 34 percent in 1965 to 70 percent in 1975 (Far Eastern Economic Review, Oct. 28, 1977, p. 33)

While the standard of living of the vast majority of the Indian people is deteriorating due to stagnation in the Indian economy the rich are getting richer. For example, the profits and assets of the top monopoly capitalists have further increased. From 1976 to 1977, the assets of big business, medium and large companies have multiplied by 100 percent and their gross profits by as much as 150 percent. (Economic Political Weekly, April 19, 1977, p. 678.)

unemployed doctors

Large numbers of doctors in India continue to be unemployed. According to a recent report, Dr. I. A. Chalmers, representative of the British Medical Association said that there are 22,000 unemployed doctors in India. While this large number of doctors continues to be unemployed, over 80 percent of the medical facilities in India are inadequate. There is only one doctor for every 5,000 Indian people. There are many areas, particular in the rural area and and remote areas where the national minorities live, without any medical facilities at all. Large numbers of the Indian people suffer from ordinary diseases such as cholera malaria and tuberculosis etc., which lead them to graves. When there is a spread of certain, diseases in certain areas due to floods, cyclones, etc. which literally wipe out thousands of people and create sufferings for many thousands more, the reactionary Indian government doesnot take any preventive measures. Many people simply cannot afford to see the doctors and even those people who can, are unable to buy medicines which are usually sold at very high prices and are adulterated.

The Indian government spends more money on the police and "defence" than on health care. For example, the Indian goverment spent Rs 75 crores on the police while only Rs 46.5 crores on health programmes in 1068-69. By 1976-77 while the police expenditure increased almost three times to Rs 207 crores, the expenditure on health increased insignificantly by Rs 26 crores during the same period.

Lynching of "harijans"

The annual income of the "harijans" is far below that of the average Indian, which is below the poverty line anyway. 40 percent of "harijans" earn less than Rs 200 annually which means less than a rupee and little over 50 paisa a day for a whole day's labour. The children of the "harijans" never get to see schools or books. 89 percent of the school age children have never seen schools or books. Besides low wash and illiteracy among the "harijans", there is tremendous repression exercised against them. There is constant harassment of the "harijans" by the land lords and their "goondas". In 1972-73, there were only 200 cases of harassment against the "harijans". It jumped to 254 in just the first half of 1973-74. Between 1974-76 there were 11,812 cases reported against the "harijans". These cases include murders of "harijans", rape against the harijan women, arsou, serious bodily injuries, "untouchability", burning of huts etc. All these crimes are committed by the big landlords and the moneylenders in the villages.

THE MESSAGE ● C. WRIGHT MILLS

You do not have to be poor any longer. Every where men have always lived as exploiters and exploited.

As long as the means of producing goods were not sufficient to provide for all, perhaps this evil condition was inevitable.

It is no longer inevitable.

You do not have to be poor.

You are poor not because of anything you have done or anything you have failed to do; not because of Original Sin or the Will of God or because of badluck. You are poor because of economic and political conditions. These conditions are called capitalism. At first capitalism was great progressive force in man's history; under it men built enormous fecilities for the production of all the things they need.

You are poor and you are exploited and you are going to be exploited as long as capitalism prevails. For capitalism has ceased to be a progressive force; it has become an obstacle to progress, to your progress. It enters into every feature of human life, private and public, and all of them it corrupts. Capitalism is the system that exploits you.

You don't have to be poor. The conditions make you poor can be changed. They are going to be changed. Inside capitalism itself are the seeds of its own destruction. What will happen, whether you are yet aware of it or not, is that you are going to make a revolution. Those who rule over you and keep you poor will be overthrown. That is the next step forward in human progress.

You are going to take that step.

By the revolution you can eliminate on once and for all the exploitation of man by man; you can enter into a socialist society in which mankind conquers nature.

And no man any longer will know poverty & exploitation.

राज, एक वर्ग का दूसरे वर्ग द्वारा अत्याचार केलिये उपकरण है, एक वर्ग के आदेशानुवर्तन में, दूसरे, अधीनस्थ वर्गों को रखने के लिए एक उपकरण। यह हमेशा ही एक विशेष उपकरण रहा है जो कि समाज से प्रथक हो गया और जो पूर्णतः या लगभग पूर्णतः या मुख्यतः, शासन क्रिया में ग्रस्त लोगों के गुट से निर्मित रहा। लोग, शासित लोगों और शासन करने में विशेषज्ञों, वे, जो समाज से ऊपर उठ जाते हैं और शासक और समाज के प्रतिनिधि कहलाते हैं, में बंटे हुये हैं। यह उपकरण, लोगों का यह गुट जो कि दूसरों पर शासन करता है, हमेशा ही अपने हाथों में प्रदमन के, शारीरिक शक्ति के, एक विशेष उपकरण को रखता है, बिना इसकी अपेक्षा किये की लोगों के ऊपर यह हिंसा या तो प्राचीन गदा में अभिव्यक्त है, या, गुलामी के युग मे, और भी ज्यादा उन्नत किस्म के हथियारों में, या मध्यकालीन युग के अस्त्रों में, या, अन्त में, आधुनिक हथियारों में, जो कि बीसवीं शताब्दी में तकनीक के चमत्कार हैं और आधुनिक तकनीक शास्त्र के नवीनतम निष्पादनों पर पूर्णतः आधारित हैं। [वी० आई० लेनिन]

सुधार या क्रान्ति — सुधाकरन ० के ०

मोरारजी देसाई इस प्रतिक्रियावादी हिन्दुस्तानी राज का प्रधान, जो जनसंख्या के पांच प्रतिशत से कम, बड़े जमीन्दारों औक नोकरशाहीकाम्प्रडोर (जिनके अस्तित्व का आधार विदेशी पूंजी है) पूंजीपतियों और उनके विदेशी साम्राज्यवादी मालिकों द्वारा संस्थापित शासित वर्गों के शासन और उनके आर्थिक व दूसरे हितों की रक्षा करने केलिये, ६० करोड़ लोगों की जनसंख्या के खिलाफ बर्बर हिंसा को लगातर इस्तेमाल करता है, और इस प्रकार स्वयं आज हिन्दुस्तान में सबसे हिंसक आदमी, गांधी की "अहिंसा" की बकवास का प्रचार जारी रखता है। अपनी इस बाजारू-नेतागिरी से, वह, अपने राज के कार्यभाग को छिपाने की आशा करता है, जो कार्यभाग शासक वर्गों द्वारा हिन्दुस्तानी लोगों पर हिंसापूर्ण दमन की रक्षा करता है, वह दमन जो जनता पार्टी सरकार के, "लोकतन्त्र" की नकाब को पहने सस्ता में आते ही बढ़ गया। हिन्दुस्तानी लोगों को अपने उद्धार और मुक्ति केलिये एकमात रास्ते, हिंसापूर्ण क्रान्ति के रास्ते, से दूर रखने केलिये भी देसाई "अहिंसा" के ज़हर को फैलाने की कामना करता है।

यह प्रतिक्रियावादियों की आदत ही है कि वे लोगों के खिलाफ ज्यादा से ज्यादा हिंसा का अभ्यास करते हुये, अहिंसा की विश्वव्यापकता का प्रचार करते हैं। इन्दिरा गांधी ने, "राष्ट्रीय एमरजेन्सी" की तानाशाही कार्यवाइयों को कार्यान्वित करते हुये, एक मिनट के लिये भी "अहिंसा" के बारे में बात करना बन्द नहीं किया। 'एमरजेन्सी' को मुनासिब ठहराने केलिये उसने कहा कि, "हिंसा" को रोकने केलिये यह जरूरी था। देसाई और जनता पार्टी ने पहले से ही लोगों की हत्या और प्रतिक्रियावादी हिंसक दमन के कुत्सित कारनामों को स्थापित कर लिया है। लेकिन वे लोगों के बीच "अहिंसा" का प्रचार करते हुये नहीं थकते हैं। उदाहरण केलिये, जुलाई ३, १९७७ को जनता पार्टी द्वारा संचालित राज के आदेश से मध्य-प्रदेश की भिलाई स्टील प्लान्ट की दिल्लो-राजाहारा

खानों के ७०-८० निहत्थे मजदूर पुलीस की गोलियों द्वारा मारे गये, क्योंकि वे अपने मुनासिब अतिरिक्त भत्ते (बोनस) और इससे सम्बन्धित मांगों केलिये, पूंजीपतियों, मजदूर ठेकेदारों और सरकार के खिलाफ जंगी संघर्ष कर रहे थे। मई २७ को बिहार के पटना जिले के बेलछी गांव में जमीन्दारों द्वारा संगठित, ५० हथियारबन्द गुण्डों के दल ने १४ "हरिजन" "भूमिहीन" किसानों को गोली से मारा और जिन्दा जलाया। राज और केन्द्रीय सरकार दोनों ने इस बर्बर गुनाह को इस झूठे प्रचार के पीछे छिपाने की कोशिश की कि यह घटना प्रतिद्वन्द्वी दलों के बीच लड़ाई थी, और यह आर्थिक व राजनीतिक तौर पर उत्साहित नहीं की गयी थी। उत्पीडित किसानों के खिलाफ जमीन्दारों की हिंसा के प्रति राज अपकरणों की निष्क्रियता और वास्तवीक सम्मति ने जमीन्दारों को बहुत ही प्रोत्साहित किया है। २२ अक्तूबर को, बिहार के भोजपूर जिले के धर्मपुरा गांव में जमीन्दारों के नेतृत्व में ६० हथियारबन्द गुण्डों के गुट ने "हरिजन" भूमिहीन किसानों पर हिंसापूर्ण हमला किया, और उनमें से उन चारों की क्रूरता से हत्या की जो कि जमीन्दारों के सामन्तिक अत्याचार के खिलाफ संगठन करने के नेता थे। "शान्तिप्रिय" मोरारजी देसाई द्वारा संचालित हिन्दुस्तानी प्रतिक्रियावादी राज द्वारा लोगों पर किये गये हिंसापूर्ण हमलों के ये सिर्फ कुछ ही उदाहरण हैं।

वर्ग समाज में, प्रत्येक शासक वर्ग, दुश्मनी वर्गों का हिंसापूर्ण दमन करके ही, अपने वर्ग शासन को प्राप्त करता है और कायम रखता है। आज भारत में, बडे जमीन्दारों और काम्प्रडोर-नोकरशाही पूंजीपतियों का वर्गशासन, हिन्दुस्तानी नव-उपनिवेशित, अर्ध-सामन्तिक राज द्वारा कायम है। लोक जनतन्त्रीय क्रान्ति में विजय हासिल करने के दौरान, वे एक पूर्णतः नये राज उपकरण का निर्माण करेंगे, जो कि भारत के मेहनतकश लोगों को लोकतन्त्र प्रदान करेगा और उनके बुनियादी हितों की सेवा करेगा, लेकिन ध्वंस किये गये प्रतिक्रियावादी शासक वर्गों और उनके विदेशी साम्राज्यवादी और सामाजिक साम्राज्यवादी मालिकों का, क्रूरता से और हिंसापूर्ण, दमन करेगा। हिन्दुस्तानी लोगों के लिये सच्ची स्वतन्त्रता और लोकतन्त्र को जीतने और उसे संगृहित करने केलिये यही एकमात्र प्रमाणित रास्ता है। यह हिंसापूर्ण क्रान्तिकारी रास्ता ही एक मात्र रास्ता है जिससे की भारत के लोग, बीमारी, भूख, भूखमरण और गरीबी को रोकने के काबिल हो जायेंगे, जिन्हें कि देसाई के फिशाबी शासन के नेतृत्व में प्रतिक्रियावादी शासक वर्ग रोजाना उन पर लादते हैं।

गाँधीवाद भारत की राजनीती में

शिवरामन ० सी ०

सन् 1947 से भारत वर्ष स्वतन्त्र है। राजनैतिक दृष्टि से भारत आज स्वतन्त्र है। तथापि यहाँ की आर्थिक दुर्दशा एक खुला रहस्य है। अन्न समस्या और उद्योग-समस्या भी हमारे सामने है। जो लोग अब भी अपने जीवन निर्वाह केलिए यथेष्ट भोजन नहीं पा सकते, उनका यह कहना स्वाभाविक ही है कि 'यह आज़ादी किस काम की; क्या हम भूखे मरने के लिए ही आजाद हुए हैं। ऐसी परिस्थिति में राष्ट्रीयता या नागरिकता की वृद्धि केलिए जिन गुणों के विकास की आवश्यकता है, वे, उन लोगों में कैसे आ सकते हैं इन्हें दिन-रात अपना पेट भरने में यदि कुछ परिवर्तन लाना चाहते हैं तो पहले राष्ट्रनिर्माण की बात याद रखें।

'वसुधैव कुटुम्बकम' के उदार नीतिवाले भारतीयों केलिए अपना एक स्वतंत्र राष्ट्र बनना और भी ज्यादा जरूरी है। गाँधिजी ने स्वतंत्रता-प्राप्ति केलिए अपने जीवन को बलिदान किया। गाँधिजी ने सत्य, अहिंसा, मद्यनिरोध, विश्वसाहोदर्य और राज्य शान्ति को ऊँचा किया। भारत की राजनीती में ये सब कहाँ तक सफल हुए, यह विचारणीय है। भारतीय संस्कृति पौराणिक काल से सत्य पर आधारित है। राजा हरिश्चन्द्र और सम्राट अशोक ने भी सत्य पर ज़ोर का विश्वास रखा। 'सत्यमेव जयते' पर लोगों का विश्वास रहा। असत्य से राष्ट्र का भी सर्वनाश होने की संभावना है। गाँधीजी ने सत्य मार्ग अपनेलिए चुन लिया था।

अहिंसा भारत केलिए एक नयी बात नहीं बोद्धधर्म ने ही भारत में अहिंसा को जन्म दिया था। अहिंसा द्वारा साहोदर्य और शान्ति भी स्थापित हो सकती है। सम्राट अशोक ने बोद्धधर्म का प्रचार किया। इस से भारतीय संस्कृति अन्य देशों में फैली। "हम युद्ध नहीं चाहते। किन्तु परिस्थितिवश युद्ध की संभावना संसार में होती है। वह तो पूंजीवादी साम्राज्य वादी पद्धति में अन्तर्निहित है। केवल शुभेच्छा से जातियों के भाग्य का निर्णय नहीं होता। अहिंसा पर विश्वास जरूर देश को प्रगति पथ पर पहूँचायेगा। लोगों का तन्दुरुस्ती और देश पर सांस्कृतिक पक्ष का दृष्टि मद्यनिरोध देश में बहुत जरूरी है।

देश-रक्षा का दायित्व स्वयं हम पर है। उस-केलिए दूसरों की सहायता मागना अनुचित है, अपमानजनक है। यह ठीक है कि हम किसी देश की आज़ादी छीनना नहीं चाहते। सब राष्ट्रों हमारी मित्रता रहेगी। शान्ती का मार्ग ही हमारेलिए योग्य है। यही गाँधीजी मार्ग है। इस से गाँधीवाद भारत की राजनैतिक क्षेत्र में अनजाने फैला गया।

कहानी

बुढिया

मोहनन ० पी ० एन ०

किवारी एक छोटा और सुन्दर गाँव था। गाँव से होकर एक नदी बहती थी। गाँव छोटी और बडी झोंपडियों से भरा था। संध्या का समय था। गाँव की सन्नाहट में एक छोटी झोंपडी से एक बुढिया की प्रार्थना सुन रही थी। वह एक ६० वर्ष की दुबली नारी थी। प्रार्थना के समय आँखों से आँसू आ रहे थे। बुढिया का नाम था त्रिपुरा।

जब त्रिपुरा युवति थी तब बहुत सुन्दरी थी। त्रिपुरा का जन्म एक गरीब और कुलीन परिवार में हुआ। बीस वर्ष की आयु में उसका विवाह उस गाँव के एक युवक से हो गया। पति गरीब था। काम कर बहुत खुशी से वे जीते थे लेकिन पाँच वर्षों के बाद उसके पति की मृत्यु हुई। त्रिपुरा का जीवन दुखपूर्ण हो गया। उनका एक पुत्र और एक पुत्री भी हुई, पुत्र का नाम रमेश और पुत्री का नाम प्रमीला था।

रमेश स्कूल में भेज गया। रमेश एक गरीब घर के बच्चा था तो भी पढने में बहुत समर्थ था। परीक्षा में रमेश ज्यादा अंक पाता था। अच्छी तरह पढने से और अच्छी आदत होने से गाँव के सभी लोग उसको पसंद करते थे। प्रमीला भी पढने में पीछे नहीं था। दसवीं क्लास की परीक्षा में रमेश प्रथम श्रेणी में पास हुआ। दूसरों की सहायता से माँ रमेश को कालेज भेज सकी। कालेज में पढते समय देश में युद्ध हुआ। सरकार ने युवकों से सेना में शामिल होने की आज्ञा दी। रमेश बडा देश प्रेमी था। वह सेना में शामिल होना चाहता था। अपने प्रिय पुत्र को सेना में भेजना माँ पसंद नहीं करता था। लेकिन रमेश पढना छोडकर सेना में भर्ती हुआ।

प्रमीला ने हाईस्कूल का परीक्षा पास। इस समय रमेश सेना में था। वह बडा वेतन पाता था। अत: प्रमीला को कालेज में भेजने केलिए माँ को तकलीफ नहीं थी। छुट्टी के दिनों आने पर पुत्र का विवाह कराने का माँ ने निश्चय किया। युद्ध का समय था। मातृभूमी की विजय हो रही थी। रमेश का पत्र आया था। उस में उस के आने की बात बता भी थी। इसलिए माँ और बहन रमेश के आने की प्रतीक्षा कर रही थी।

प्रमीला बहुत सुन्दरी थी। उस का रूप रंग सब को आकर्षित करता था। पढने के साथ नाच में भी प्रमीला बडी क्षमता दिखाती थी। इस पर प्रमीला एक धनी युवक से प्रेम बद्ध हो गयी। दोनो एक साथ सिनेमा देखने जाते थे और विनोद यात्रा के लिये थे। कालेज के सभी विद्यार्थी प्रमीला और रमण के प्रेम के संबन्ध में जानते थे।

छुट्टी के दिन थे। रमेश के आने का दिवस आ गया। माँ और प्रमीला रमेश के आने की प्रतीक्षा कर रही था। माँ ने अपने पुत्र को देने केलिए कई तरह के भोजन और मिठाइयाँ भी बनायीं। इस पर एक टेलग्राम आया। उस में बताया था कि युद्ध में रमेश की मृत्यु हुई। माँ और प्रमीला जोर से रोने लगी। घर में हाहाकार मचने लगा। पडोसियों ने माँ और प्रमीला को आश्वास देने का परिश्रम किया। कुछ फायदा न हुआ।

प्रमीला और रमण में बडा प्रेम। प्रमीला ने निश्चय किया कि मैं केवल रमण को ही शादी करूंगी। रमण ने भी कहा कि प्रमीला मेरा सब कुछ है। लेकिन रमण एक धनी लडकी से प्रेम बद्ध था। उस धनी युवती से रमण का विवाह भी हो गया। प्रमीला बडे दुख में थी। उसका हृदय तडपने लगी। वह रमण को भूल न सका। प्रमीला निराश था। सभी समय चुपचाप बैठी रही। पूछने पर भी प्रमीला ने माँ से अपने दुःख की बात न कही।

माँ पुत्री के विवाह की चिन्ता में थी। माँ ने एक युवक से जो एक स्कूल का अध्यापक था प्रमीला की शादी कराने का निश्चय किया। विवाह की तैयारियाँ हो रही थीं। लेकिन प्रमीला गायब थी। सब लोगों ने प्रमीला की खोज की। गाँववालों ने कहा, कोलिजकुमारी है न ऐसा ही होगा। कालेज में जाने के बाद ही उस का स्वभाव बदल गया था। उस ने प्रमीला की लाश दिखाई पडी। विष पीकर आत्महत्या की थी। सब लोगों ने माँ को सान्त्वन दे रहे थे।

college life

Elected Members of the College Fxecutive

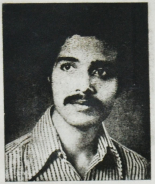

Jose Joseph
vice-chairman

Pradeep Kumar
general secretary

Abdul Rahim
chairman

Anthonichan
uty· union councillor

Paul Jose
uty· union councillor

Jose. K. Thomas
fine arts secretary

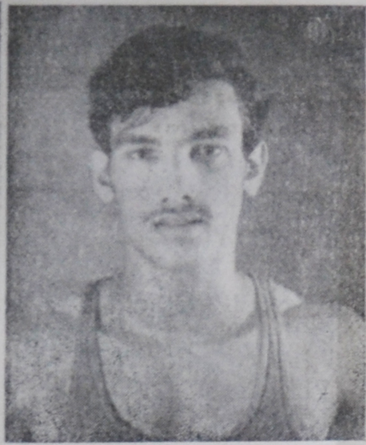

Ranadheeran
general captiain

Anto Paul
joint secretary

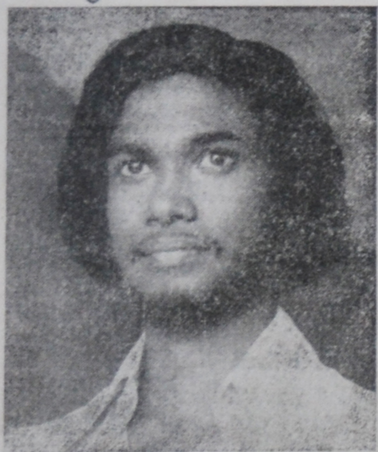

Jose

Mohan

union executive members

Ratnamohan
magazine editor

B. Sc Chemistry

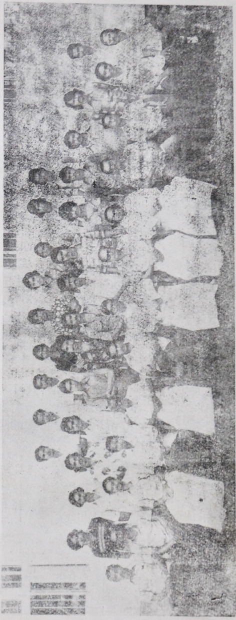

B. Sc Zoology

B. Sc. Physics

B. Sc. Mathematics

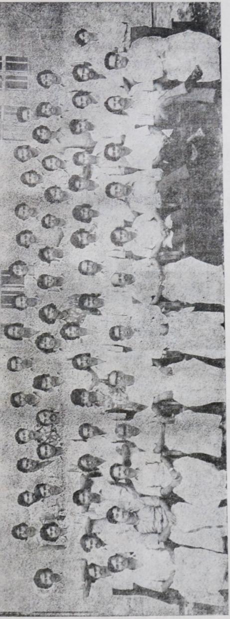

B. A. [illegible]

B. Com.

M.Sc. Chemistry

M.Sc. Zoology

Fine Arts

M. Com,

college athletic team

volley ball team

foot-ball team

basket ball team

CHRIST COLLEGE LIBRARY
AC NO.
CALL NO.
REF

ചിത്രങ്ങൾക്കു പുറകിൽ

ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജിന്റെ വിജയങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ മറക്കാനാവാത്ത ഒട്ടനവധി നേട്ടങ്ങൾ കൈവരിച്ചവരുടെ ചിത്രങ്ങളാണ് ഈ പുറങ്ങളിൽ.

ഹരികുമാർ: കേരളീയ നൃത്തകലക്ക് ഒരു വാഗ്ദാനമായ ഹരി ഹവാനയിൽ നടക്കുന്ന ക്യൂബൻ വാർഷികാഘോഷങ്ങളിൽ ഭാരതത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. 78ലെ സർവ്വകലാശാലാ യുവജനമത്സരത്തിലും, 'ആർട്ട്സ് കേരളാ'യുടെ യുവജനോത്സവത്തിലും ബഹുമതി പത്രങ്ങൾ നേടിയ, ഇരുത്തംവന്ന കണ്ണുകളുള്ള ഹരി "ക്രൈസ്റ്റി"ന്റെ പ്രശസ്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

എബി ജോൺ: കളിസ്ഥലങ്ങളിൽ അത്ഭുതകരമായ മാന്യതയോടെ പെരുമാറുന്ന എബി പോയവർഷം കേരളത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. സർവ്വകലാശാലാ മത്സരങ്ങളിൽ ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് വോളിബോൾ ടീമിനു് പ്രഥമസ്ഥാനത്തേക്കുയരാൻ എബിയുടെ പരിചയസമ്പന്നമായ കൈപ്പത്തികൾ സഹായിച്ചു. കോഴിക്കോട്ട് സർവ്വകലാശാലയെ അന്തർസർവ്വകലാശാല മത്സരങ്ങളിൽ എബി പ്രതിനിധീകരിച്ചു

ജോസ്. സി. കാപ്പൻ: ഇന്ത്യൻ കായികരംഗത്തെ കത്തിപ്പടരുന്ന ഒരു ജ്വാല. സഹോദരിയുടെ ചിതയണയും മുമ്പ് വർദ്ധിച്ച ആവേശത്തോടെ ഹൈജംപിൽ ഇന്ത്യൻ റെക്കോഡ് തകർത്തെറിഞ്ഞ കാപ്പൻ ദേശീയ പത്രങ്ങളിൽ ആവേശവും ദുഃഖവും ഒപ്പം ഉയർത്തിയ ഒരത്‌ലെററാണ്. കായികരംഗത്തും പഠനരംഗത്തും ഒരു പോലെഉയർന്നു ശോഭിക്കുന്ന ഈ ഉജ്ജ്വലതാരത്തിനു് പുതിയ ഉയരങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.

ജോൺസൺ സി.എ.; മൊഹമ്മദ് സലീം; നന്ദകുമാർ; തമ്പി എന്ന ഫ്രാൻസീസ്:- ഇവർ ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജിന്റെ ഏററവും കരുത്തരായ ഫുട്ബാൾ താരങ്ങൾ. ഇന്ത്യൻ യൂണിവേഴ്സിററി ടീമിലേക്കു് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജോൺസണും സലീമും, അളന്നു മുറിച്ച പാസ്സുകളിലൂടെ അംഗീകാരം നേടിയെടുത്തവരാണ്. നന്ദകുമാറും തമ്പിയും കോഴിക്കോട്ട് സർവ്വകലാശാലയെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു.

ലോയിത് ജോസഫ്: കോഴിക്കോട്ട് സർവ്വകലാശാലയുടെ ഓട്ടമത്സരങ്ങളിലൂടെ പ്രശസ്തനായ ലോയിതിനു് റെക്കാർഡുകൾ തകർത്ത ചരിത്രമാണുള്ളത്. കേരള സംസ്ഥാന അമച്വർ അത്‌ലററിക് മീററിലും ജോസഫ് തന്റെ കഴിവു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

രണധീരൻ: കോളേജ് ജനറൽ ക്യാപ്റ്റൻ: ഹർഡിൽസ് മത്സരത്തിൽ റെക്കാർഡ് സ്ഥാപിച്ച രണധീരൻ അന്തർ സർവ്വകലാശാലാ മത്സരങ്ങളിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങി.

ആനന്ദ്: മൂന്നാം വർഷ ബി. എസ്. സി. (കെമിസ്ട്രി) വിദ്യാർത്ഥി. പോയ വർഷത്തെ കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാലാ ടെന്നീസ് മത്സരങ്ങളിൽ ഡബിൾസ് ചാമ്പ്യൻഷിപ്പ് നേടി.

കെ. ആർ. പോൾ: ടെന്നീസ് മത്സരങ്ങളിൽ ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജിന്റെ സംഭാവന. എഴുപത്തിയെട്ടിലെ സംസ്ഥാനജൂനിയർ ടെന്നീസ് കിരീടവും തൃശ്ശൂർ ജില്ലാ ചാമ്പ്യൻഷിപ്പും സർവ്വകലാശാല കിരീടവും നേടിയ പോൾ നാളെയുടെ വാഗ്ദാനമാണ്.

വോളിബോൾ ടീം: ചാൾസന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നമ്മുടെ വോളിബോൾ ടീം പോയ വർഷം സർവ്വകലാശാലാ കിരീടം നേടുകയുണ്ടായി. ശക്തമായ സ്ടക്കിംഗിലൂടെയും ബ്ലോക്കിംഗിലൂടെയും റോയ് എംബ്രു, സാജൻ, ബേബി, ജോർജ്ജ്, എബി ജോൺ എന്നിവർ കോർട്ടിൽ അത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. റോയിയും എബിയും സർവ്വകലാശാലയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

അത്‌ലറ്റിക് ടീം: ട്രാക് ഇവന്റ്സിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ എന്നും മുന്നിലായിരുന്നു. ഈ വർഷം സണ്ണിയും, കാപ്പനും, ലോയിഡും, മണധീരന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സർവ്വകലാശാലാ കിരീടം നേടിയെടുക്കുകയുണ്ടായി.

ഇവർക്ക് പിന്നിൽ: ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജിന്റെ കായിക കലാരംഗങ്ങളിലെ ഉജ്ജ്വലമായ നേട്ടങ്ങൾക്ക് പിന്നിൽ ചിത്രങ്ങളിലില്ലാത്ത രണ്ടുപേരുണ്ട്. കായികരംഗത്ത് പ്രൊഫസർ ജോസഫ്, പി. തോമസും കലാരംഗത്ത് ശ്രീ. എം. കെ. ചന്ദ്രനും.

ശ്രീ. കരുണാക്കോസ് (കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല വൈസ് ചാൻസലർ) കോളേജ് ദിനാഘോഷങ്ങൾ ഉൽഘാടനം ചെയ്യുന്നു.

ball badminton team

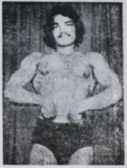

Venugopal

Bsuo John Panikulam

c u/o Warunny

c u/o K. G. B S Moni

c u/o Ravindran

c u/o Peethambaran

c u/o Babu

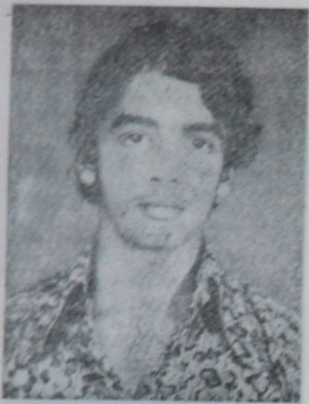

Jose. c. Kappan
athletics

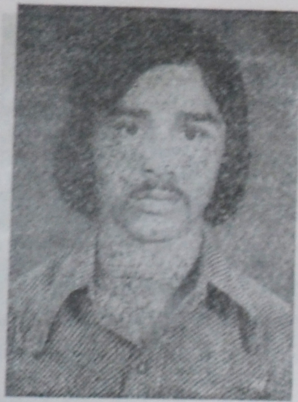

Udayakumar
athletics

Sunny
athletics

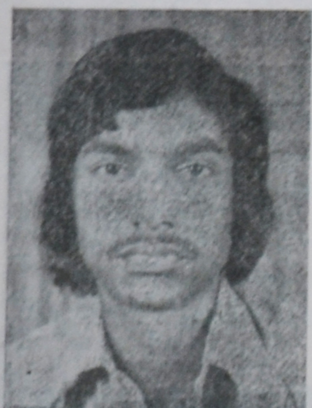

Loyit Joseph
athletics

Shaji Jacob
hammer throw

Faizal ali
lawn tennis

K.L. Johnson
ball badminton

Thomas Mathew
arm-wrestling

Abraham Plakkeel
wrestling

A. Francis
foot ball

Roy Mathew
foot ball

Charleson
volley ball

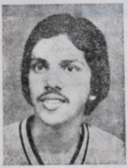

Abey John
foot ball

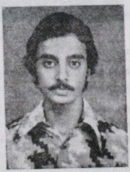

P. B. Nanda Kumar
foot ball

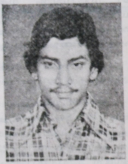

C. A. Johnson
foot ball

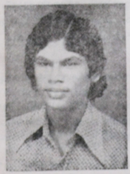

Harikumar
fine arts

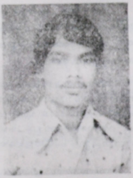

Mohammed Salim
football

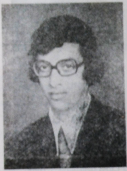

Sethu C. Menon
mono act, mimicri

എൻ. എസ്. എസ്. റിപ്പോർട്ട് : 1977–78

വിയർപ്പൂറ്റി കവിത കൊയ്യുന്നവർ

ഇക്കാലത്ത് മതസംഘടനകൾ പോലും കുഞ്ഞാടുകളുടെ എണ്ണം കൂട്ടാനുള്ള സേവന നാടകങ്ങൾ നടത്തിപ്പോരുന്ന പരിത:സ്ഥിതിയിൽ നാഷണൽ സർവ്വീസ് സ്കീമിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ് എൻ. എസ്. എസ് യൂണിറ്റിന്റെ ഈ വർഷത്തെ ക്യാപ്റ്റനായി പോളി ജോർജ്ജും വൈസ് ക്യാപ്റ്റനായി വിശ്വനാഥനും വർക്ക് ലീഡറായി ഹിരൺദാസും പബ്ലിസിറ്റി കൺവീനറായി രത്നമോഹനനും തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ഈ വർഷത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് തുടക്കമിട്ടത് കോളേജിന്റെ പിൻഭാഗത്തുള്ള കുന്നിൻ പ്രദേശം തട്ടുതട്ടുകളാക്കിമാറ്റി അവിടെ ചേന കൃഷി ചെയ്തതിലൂടെയായിരുന്നു.

ഇത്തവണ വാർഷികക്യാമ്പ് 'യുവാക്കൾ ഗ്രാമോദ്ധാരണത്തിന്' എന്ന പേരോടുകൂടിയതായിരുന്നു. അമ്പതുപേരടങ്ങിയ ക്യാമ്പംഗങ്ങൾ ഇരിഞ്ഞാലക്കുടയും പരിസരഗ്രാമങ്ങളും തന്നെയാണ് പ്രവർത്തനമേഖലയായി തെരഞ്ഞെടുത്തത്. സെയിന്റ് മേരീസ്, ധർമ്മപോഷണ കോളനികളിലെ കുടിലുകളുടെ സമീപം 23 സ്ലാബുകൾ ഇട്ടുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. മൂന്നു കിലോമീറ്ററോളം നീളംവരുന്ന ഠാണാചാക്യാർറോഡ്, പാട്ടമാളിറോഡ്, മനക്കുളങ്ങരറോഡ് എന്നിവ ക്യാമ്പംഗങ്ങൾ റിപ്പയർ ചെയ്തു. ശരിയായി പ്ലാൻ ചെയ്യാത്തതുമൂലം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പലതും കടലാസുപദ്ധതികളായി മാറി.

പോളിജോർജ്. എം.
എൻ. എസ്. എസ്.
ക്യാപ്റ്റൻ

ഇക്കഴിഞ്ഞ കോളേജ് യൂണിയൻ തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കുശേഷം കോളേജിന്റെ മതിലുകൾ ചായം പൂശിയ ക്യാമ്പംഗങ്ങൾ അതിനടുത്തമാസം മൂന്നു "പാവങ്ങൾക്ക്" കുടിലുകൾ മേഞ്ഞുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി.

നാഷണൽ സേവിംഗ്സ് സ്കീം മുഖേനയുള്ള ഡെപ്പോസിറ്റ് ക്യാൻവാസിംഗായിരുന്നു ഈ വർഷം പൂർത്തിയാക്കിയ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ എൻ. എസ്. എസ്. പരിപാടി. പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട വോളണ്ടിയർമാരുടെ ആത്മാർത്ഥമായ സേവനംമൂലം 65000രൂപയോളം ക്യാൻവാസു ചെയ്യുവാനായി.

നാഷണൽ സർവ്വീസ് സ്കീം പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം അഭിനന്ദനമർഹിക്കുന്ന ഏകവ്യക്തി ശ്രീ. ഇട്ടൂപ്പ് മേനാച്ചേരിയാണ്.

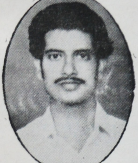

T. V. VERGHESE
[5-6-1945 — 1-12-1977]

verghese, an able
non-teaching staff member
died of serious disease.
may his soul rest in peace.

STATEMENT OF OWNERSHIP AND PARTICULARS ABOUT THE PUBLICATION·

form iv see rule 8

christ college students' magazine

place of publication	:	irinjalakuda
periodicity of publication	:	annual
printer's name	:	ratnamohanan. c.
nationality	:	indian.
address	:	chankramath house, P. O. cheruvaloor, via. Koratty.
publisher's name	:	ratnamohanan. c.
nationality	:	indian.
address	:	chankramath house, P. O. cheruvaloor, via, Koratty.
editor's name	:	ratnamohanan. c.
nationality	:	indian.
address	:	chankramath, house P. O. cheruvaloor, via. Koratty.
owner's name	:	christ college, Irinjalakuda.

I, Ratnamohanan C. hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

sd/
Ratnamohanan. C.
Publisher.

ഇതൊരു ജ്വാലയാണ്
മസ്തിഷ്കങ്ങളിൽ തീ കൊളുത്തുന്ന ജ്വാല
ഇതു് കാലത്തിന്റെ അനിവാര്യതയാണു്
ഉണരുക, ഉണരുക,
പൊരുതുക.

Arise ye prisoners of starvation. Arise ye wretched of the earth:
For justice thunders condemnation. A better world's in birth.
No more traditions chains shall bind us. Arise ye slaves no more in thrall.
The earth shall rise on new foundations. We have been naught, we shall be all.

Chorus:
'Tis the final conflict.
Let each stand in his place.
The internationale shall be the human race.

We want no condescending saviours to rule us from their judgement hall.
We workers ask not for their favours. Let us consult for all.
To make the thief disgorge his booty, to free the spirit from its cell.
We must ourselves decide our duty, we must decide and do it well.
(Repeat Chorus)

The law oppresses us and tricks us. The wage slave system drains our blood.
The rich are free from obligations. The laws the poor delude.
Too long we've languished in subjection. Equality has other laws.
"No rights" says she, "without their duties, no claims on equals without cause".
(Repeat Chorus)

Behold them seated in their glory, the kings of mine and rail and soil.
What have you read in all their story but how they plundered toil?
Fruits of the workers' toil are buried in strongholds of the idle few.
In working for their restitution, the men will only claim their due.
(Repeat Chorus)

We toilers from all fields united, join hand in hand with all who work.
The earth belongs to us, the workers. No room here for the shirk.
How many on our flesh have fattened. But if the bloody birds of prey
Shall vanish from the sky some morning. the blessed sunlight will stay.
(Repeat Chorus)

ARISE YE PRISONERS OF STARVATION. ARISE YE WRETCHED OF THE EARTH:
FOR JUSTICE THUNDERS CONDEMNATION. A BETTER WORLD'S IN BIRTH.

NO MORE TRADITIONS CHAINS SHALL BIND US. ARISE YE SLAVES NO MORE IN THRALL.

THE EARTH SHALL RISE ON NEW FOUNDATIONS. WE HAVE BEEN NAUGHT, WE SHALL BE ALL.

CHORUS:

TIS THE FINAL CONFLICT.
LET EACH STAND IN HIS PLACE.
THE INTERNATIONALE SHALL BE THE HUMAN RACE.